Giới thiệu Mang Em Trở Lại

Truyện Mang Em Trở Lại, một câu chuyện tình yêu tuyệt vời, và một nam chính khiến bất cứ người phụ nữ nào cũng phải ao ước. Cả người lớn lẫn trẻ em đều sẽ yêu thích tác phẩm này.

Một ngày nào đó anh muốn đứng trong nhà thờ và nhìn em đi về phía anh trên lối đi. Anh muốn nói với cả thế giới rằng em là của anh và anh là của em. Anh hứa sẽ ôm em và bảo vệ em trước những điều làm em sợ hãi.

Anh thề bằng sinh mạng mình là sẽ không bao giờ từ bỏ em. Em có tin anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ngoại ô Arkansas, 1973

Một vạt bụi bị thổi tung lên đằng sau chiếc xe buýt chở học sinh màu vàng tươi đang lừ đừ đi xuống con đường nhỏ của tiểu bang Arkansas, đưa trả những đứa trẻ của thị trấn Calico Rock về với gia đình.

Tháng Chín năm nay thật khô cằn. Hàng cây xanh bên lề con đường nhỏ mà chiếc xe buýt đang đi phủ đầy bụi bặm. Những thân cây già nua, khẳng khiu phải vật lộn giành chỗ đứng với những cây non đang đâm chồi mọc rễ. Trên mặt đất bên dưới, các bụi cây nhỏ mọc um tùm, xum xuê, bám chặt vào vị trí của mình trên ngọn núi một cách bền bỉ, mãnh liệt.

Bầu trời xanh nhạt đến nỗi gần như biến thành màu trắng, và vầng dương đang tỏa nắng xuống chiếc xe buýt chứa đầy nhóc bọn trẻ, trông y như những hạt đậu bị lèn trong một chiếc hộp thiếc. Mồ hôi chảy đầm đìa xuống tóc và mặt chúng trong lúc chúng tán chuyện. Chúng chẳng mấy bận tâm tới cái nóng, bởi vì hôm nay là thứ sáu, và chúng đang về nhà.

Nhưng mặc dù bên trong xe buýt rất náo loạn, vẫn có một đứa trẻ khác thường, như cô bé Victoria Lancaster sáu tuổi chẳng hạn. Cô bé đang ngồi một mình trên ghế, lặng lẽ suy ngẫm về những sự kiện trong ngày hôm nay và tha thiết mong được nhìn thấy nhà mình.

Đêm qua cô bé Tory đã trải qua rất nhiều sự kiện lần đầu tiên. Cô bé cùng bảy bé gái khác đã tham gia Bữa tiệc đồ ngủ[1] của Mary Ellen Wiggin. Với Tory, đó là lần đầu tiên cô bé ngủ ở một nơi không phải là nhà của mẹ - và lại còn không có Búp bê Cưng của nó nữa. Thế mà nó không khóc. Không khóc một lần nào.

[1] Các bé gái được bố mẹ cho phép đến ngủ ở nhà một bạn gái khác, cùng thức đêm chơi đùa trong bộ đồ ngủ.

Khi chiếc xe buýt bắt đầu phanh lại, nó nhìn lên. Mấy anh em nhà Broyle đang xuống. Tức là sắp đến lượt Tory rồi. Miệng nó mím lại khi nghĩ về đêm qua. Nó không thể chờ nổi để kể cho mẹ nghe về bữa tiệc của Mary Ellen. Xúc xích wiener[2] rồi đến kẹo dẻo nướng, rồi cả những câu chuyện ma rùng rợn được kể sau khi đã tắt hết đèn đóm nữa chứ - sợ nhưng mà vui. Mẹ sẽ rất tự hào về nó vì đã không đòi về nhà.

[2] Tên một loại xúc xích của Đức.

Chiếc xe buýt phanh kít lại và Tory tóm chặt lấy cái túi giấy màu nâu trên đùi mình. Quần áo đi học bẩn của ngày hôm qua, và cả bộ đồ ngủ của cô bé đều đựng trong đó. Trên váy nó có một vệt nước xốt cà chua và ở vạt trước có dính chút kẹo dẻo, nhưng nó không lo lắm.

Mẹ sẽ không bao giờ la mắng nó vì những chuyện như thế. Thực ra, hiếm lắm mẹ mới to tiếng, và khi bà cáu thì thường là với Ollie.

Tory thở dài, nhớ lại khoảng thời gian Ollie còn chưa đến sống với họ và ước gì mọi chuyện trở lại như xưa. Ollie lúc nào cũng trêu nó là bám váy mẹ. Khi nó về nhà, nó sẽ cho ông ta thấy. Nó đã trải qua cả một đêm xa nhà đấy. Bọn trẻ con không thể làm thế được!

Đang lên kế hoạch nói chuyện với Ollie thì một tiếng hét vang lên bên trai cô bé: "Tory có bạn trai. Tory có bạn trai."

Tory quay người lại và lè lưỡi, giận dữ lườm một thằng bé ở đằng sau nó. Lại là cái thằng Arthur Beckham cụ non và ngu ngốc. Chỉ mới chưa đầy sáu tuần học lớp một mà cô bé đã phát hiện ra rằng bọn con trai càng lớn càng ngớ ngẩn.

Khi bị thằng bé cười vào mặt, nó xoay người lại, mặt đỏ tưng bừng và hơi sốc vì sự táo bạo của mình. Khi nào lên lớp bốn, nó chắc chắn sẽ không nhắm vào bọn trẻ con bé hơn như Arthur đang làm.

Một lần nữa chiếc xe buýt bắt đầu chậm lại. Tory liếc ra ngoài cửa sổ khi chiếc xe dừng hẳn rồi rít lên. Khi trông thấy mái nhà quen thuộc của mình, nó bấu vào ghế ngồi đằng trước để giữ thăng bằng rồi đứng dậy. Arthur Beckham làm mặt hề trêu nó khi nó đi qua chỗ thằng bé, nhưng Tory quá háo hức về nhà nên chẳng buồn nghĩ đến thằng nhỏ lần thứ hai. Khi cô bé bước ra khỏi xe buýt, một cơn gió nhẹ khẽ tốc viền váy nó lên, nhưng nó không để ý.

Chân vừa chạm đất, cô bé đã bắt đầu chạy.

Một con bướm màu da cam và đen lượn lờ ngay trên đầu Tory, lướt theo ngọn gió với vẻ duyên dáng tinh tế, nhìn bên ngoài cứ như là hai đứa đang có một cuộc đua vậy. Hình ảnh tưởng tượng ấy nảy ra trong đầu cô bé và nó nhấc cao chân lên chạy hết tốc lực. Ánh mặt trời buổi chiều bị giữ lại trên những lọn tóc dài vàng rực của nó. Nếu có ai đó chứng kiến thì hẳn họ sẽ tưởng tượng ra mình đang trông thấy một vầng hào quang trên đầu cô bé con. Nhưng lúc ấy đã là chiều muộn, và kể cả khi có người coi cô bé là thiên thần đi nữa thì khá lắm nó cũng chỉ là một thiên thần lôi thôi lếch thếch mà thôi.

Trên đầu gối cô bé có một vết xước, trên vạt váy trước có một vết bẩn sót lại từ bữa trưa, còn giày và bít tất thì bám một lớp bụi mỏng khi đôi chân bé bỏng khuấy tung con đường nhỏ về nhà. Chiếc túi giấy nâu cô bé vẫn cầm chặt trên một tay đã bị rách miệng và sắp tung ra, nhưng giờ thì việc đó cũng chẳng quan trọng nữa. Cô bé đã gần về tới nhà rồi.

Ngay khi chân Tory đặt lên bậc thềm trước, con bướm liền hướng sang trái. Cô bé cười phá lên, gọi mẹ thật to và cầm cánh cửa lưới mà kéo.

"Mẹ ơi! Mẹ ơi! Con về rồi! Mẹ nhìn con này! Con đã chạy đua với bạn bướm và..."

Cô bé dừng phắt lại khi âm vang giọng nói của chính mình đi từ căn phòng trống này sang phòng trống khác, lơ lửng như một ký ức xấu xa không chịu biến đi. Một luồng gió nóng tới từ hướng nào đó đằng sau lưng cô bé, làm tung vạt váy của nó và xô lớp vải vào đôi chân trần, Tory bước thêm một bước rồi một bước nữa, một bước nữa vào trong, không ý thức được chiếc túi nâu đã rơi tuột khỏi những ngón tay nó xuống sàn nhà.

Mọi thứ đã biến mất, từ những tấm rèm màu xanh bạc phếch trên cửa sổ cho đến đồ đạc từng được kê trên sàn nhà. Trái tim cô bé lỡ một nhịp. Kể cả khi đôi mắt nó đang nhìn thấy sự thật, trái tim nó vẫn không chịu chấp nhận.

"Mẹ ơi?"

Tory nghiêng đầu, lắng nghe giọng nói quen thuộc của mẹ, nhưng tất cả những gì nó nghe thấy là tiếng động cơ của chiếc xe buýt chở học sinh ở xa xa.

Nó lại gọi lần nữa, giọng run run "Mẹ ơi? Mẹ ơi? Con về rồi."

Sự im lặng bên ngoài tiếng gọi của cô bé thật ma quái, nó làm tiếng chim trên cái cây gần cửa sổ nhà bếp như vang vọng hơn. Đâu đó bên trong căn nhà, cô bé nghe thấy tiếng một chú dế gáy, và trái tim nó nảy lên. Mẹ rất ghét có dế trong nhà. Bất kỳ phút nào bà cũng có thể lao vào trong phòng để đuổi nó đi. Con bé quay ra ngưỡng cửa, đôi mắt to màu xanh đong đầy nước mắt và nỗi hoảng loạn. Nhưng không có gì chuyển động, và không có ai bước vào.

Nó lại gọi lần nữa. "Mẹ ơi… mẹ ở đâu đấy?"

Tất cả những gì Tory nghe thấy là nhịp tim đập thình thịch, lấn át cả giọng nói của chính nó. Nó chạy vào phòng ngủ của mình, thánh đường duy nhất mà nó biết. Nếu nó nằm cuộn tròn trên giường và ôm Búp bê Cưng vào lòng, chắc chắn mẹ sẽ về nhà.

Nhưng căn phòng này cũng trống trải như thế. Đứng trên ngưỡng cửa, cô bé bắt đầu run rẩy. Mồ hôi túa trên trán nó, đọng thành giọt ở môi trên. Chiếc giường nhỏ của nó – trước vẫn được trải ga màu hồng nhạt, đã biến mất. Tệ hơn thế, Búp Bê Cưng chẳng còn tăm tích đâu cả.

Gần như bị kích động, cô bé bắt đầu xoay vòng vòng, những ngón tay bé nhỏ nắm lại thành đấm khi nó bắt đầu lầm rầm "Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ơi" như thể nếu nó nói những lời đó đủ nhiều, mẹ sẽ xuất hiện lại vậy.

Hoảng loạn, ánh mắt cô bé di chuyển tới chỗ cánh cửa tủ để mở. Tất cả mọi thứ đều đã biến mất, kể cả đôi giày mới để đi học trường Chủ nhật của nó. Mất hết! Mọi thứ và mọi người đều đã biến mất. Nó bắt đầu đi lòng vòng trong bốn căn phòng nhỏ của ngôi nhà ốp gỗ, chạy ào vào phòng rồi lại chạy ra trong lúc tâm trạng kích động tăng dần lên, vừa chạy vừa hét tên mẹ nó hết lần này đến lần khác cho tới khi cô bé Tory Lancaster chẳng còn lại gì ngoài một tiếng thét.

Tiếng một chiếc ô tô đi ngang qua con đường trước mặt ngôi nhà khiến cô bé chạy ra cửa, nhưng khi nó đi qua mà không hề có dấu hiệu chậm lại, cô bé đột nhiên thấy sợ hãi vô cùng. Cô độc! Nó cô độc! Chỉ sau khi lùi sát đến tận góc phòng cô bé mới dừng lại, đôi mắt trống rỗng mở lớn, nhìn chằm chằm ra xung quanh. Những giọt nước mắt đã khô cạn trên đôi gò má. Cô bé từ từ ngồi xuống sàn, ánh mắt gắn chặt vào cửa nhà. Chiều ngả sang tối, tối ngả sang đêm, nhưng Tory Lancaster không hề cử động. Cô bé cứ chờ… chờ cho mẹ nó về nhà.

Chính tiếng cánh cửa đóng dù rất khẽ nhưng dễ nhận đã kéo Brett Hooker ra khỏi một giấc ngủ chập chờn và khiến anh với tay lấy khẩu súng để trên bàn cạnh giường. Trong vòng vài giây anh đã chuyển từ trạng thái mơ màng ngái ngủ sang hoàn toàn tỉnh táo, thả khẩu súng và ngăn kéo rồi đóng sập nó lại.

Cô ấy đã về!

Nhịp đập điên cuồng của tim anh bắt đầu chậm lại, trở về với tốc độ bình thường. Anh chống người trên một khuỷu tay, nhìn đăm đăm vào ngưỡng cửa để mở và chấp nhận phần yếu đuối trong mình khi cứ chịu đựng một người đàn bà giống dân lang thang hơn là người yêu, đồng thời tự hỏi cái gì ở cô đáng để anh làm như vậy.

Vật gì đó rơi xuống sàn phòng khách, tiếp theo là tiếng chửi thề khe khẽ. Vài giây sau, một âm thanh dễ nhận khác vẳng xuống hành lang và lọt vào phòng ngủ. Anh cứng người. Cô đang di chuyển trong căn hộ, về phía phòng ngủ - về phía anh.

Anh nằm lại và nhắm mắt, mong cho cô mau mau lên. Đã lâu quá anh không được ôm cô vào lòng đến mức anh thấy nhức nhối.

Chiếc túi nặng nhất trong đống túi đựng máy ảnh của Tory Lancaster sắp trượt khỏi vai trong lúc cô tra chìa vào ổ. Không để phí một cử động nào, cô vừa xoay chìa vừa kéo lại nó lên vai.

Cánh cửa lặng lẽ mở ra. Cô bước vào trong, dừng lại trên ngưỡng cửa, không ý thức được rằng mình đang nín thở. Nếu có một chiếc gương ở đó, hẳn cô sẽ ngạc nhiên khi biết vẻ sợ hãi mơ hồ trên mặt mình, Chỉ sau khi nghe được những âm thanh quen thuộc về đêm trong căn hộ của Brett Hooker, cô mới đóng cửa lại sau lưng và thư giãn. Cô trượt những chiếc túi đựng máy ảnh xuống rồi nhẹ nhàng thả túi vải thô sang bên cạnh, thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tory đứng đó trong im lặng, lắng nghe tiếng đồng hồ tích tắc trên tường, ước lượng tiếng vòi nước nhỏ giọt trên bồn rửa bát, tận hưởng tiếng ù ù của động cơ tủ lạnh, cảm nhận sự hiện diện của Brett, mặc dù cô còn chưa nhìn thấy mặt anh.

Không hề biết trò chơi mà trong tiềm thức vẫn luôn trêu đùa với trái tim mình, nỗi sợ nhạt dần trong mắt cô và Tory bắt đầu bình tĩnh lại, Brett có nhà. Đúng như lời anh đã hứa. Nhưng trong lòng Tory Lancaster vẫn luôn có một chút hoài nghi mà cả thời gian cũng không cách nào xoá được. Mặc dù những lần rời xa người đàn ông này và ngôi nhà của anh đã là một phần trong cuộc đời một nhà báo ảnh tự do như cô, nhưng chính cái cách biến khỏi đời anh mới nói lên sự thật là Tory thiếu khả năng cam kết đến mức nào. Brett đã hứa sẽ luôn luôn chờ đợi, nhưng trong vô thức cô vẫn cứ liên tục kiểm nghiệm lời hứa của anh, sự thủy chung của anh.

Hít vào thật sâu, Tory nhắm mắt để tận hưởng bầu không khí. Nó ấm áp và chào đón. Cô run lên vì một niềm khao khát bất chợt, dang rộng hai cánh tay rồi ôm lấy mình bên trong những bức tường an toàn, như thể đang cuộn mình trong một chiếc chăn cũ thân quen. Cuối hành lang bên tay trái, đột nhiên có tiếng ván giường cọt kẹt. Một sự khẩn nài bất ngờ khiến cô đặt tay lên cúc áo sơ mi.

Brett!

Mới sáu tuần kể từ lần cuối cô trông thấy anh mà cảm giác như đã sáu tháng. Nỗi khao khát được cảm nhận những cơ bắp chắc nịch của anh và sức mạnh cơ thể anh lao vào trong mình khiến Tory bủn rủn vì ham muốn. Cô xoay người và vấp ngón chân vào một chiếc bàn nhỏ cạnh lối đi. Một tiếng chửi thề khe khẽ thoát ra khỏi đôi môi trong lúc cô vươn tay giữ thăng bằng cho chiếc bình hoa đang chao đảo trên kệ.

Giữ được nó rồi, hai bàn tay Tory trở lại với những chiếc cúc áo, rồi đến thắt lưng và khuy quần bò. Trong bóng tối thân thuộc của nhà Brett Hooker, cô bắt đầu cởi đồ, để lại một dải quần áo đánh dấu đường đi của mình. Khi bước qua ngưỡng cửa phòng ngủ, cô đã khỏa thân. Việc cuối cùng cô làm là thả tóc xuống. Nó tràn ra khỏi bàn tay Tory, đổ xuống cổ rồi phủ lên hai vai như một tấm rèm satin dày dặn, màu vàng sáng chỉ hơi tương phản với làn da mượt mà, trắng ngần của cô một chút.

Rùng mình vì niềm ham muốn không bao giờ có thể gọi tên, Tory nhìn người đàn ông đang ngủ trên giường, vật lộn với nỗi cô đơn đau đớn trong lồng ngực mình. Tại sao? Nếu cô đã yêu anh nhiều đến thế, tại sao cô vẫn cứ bỏ anh ở lại? Tory nhắm chặt hai mắt và khẽ nguyện cầu.

Chúa ơi, đừng để con làm hỏng chuyện này.

Và rồi cô nhìn lên, Brett đang đi về phía cô trong bóng tối, những bước chân của anh chậm rãi nhưng đều đặn, mái đầu nghiêng nghiêng báo trước cho ý định của anh. Khi anh dang rộng vòng tay, cô liền lao vào. Và khi anh luồn tay vào mái tóc dài của cô, kéo chúng cho đầu cô ngửa lên đón lấy miệng anh, cô cảm nhận được một cơn giận dữ không lời.

"Tory, Tory. Chúa ơi, nhưng anh nhớ em."

Lời thì thầm của anh phá tan sự tĩnh lặng đang bao bọc quanh họ. Những giọt nước mắt chực trào ra khi cô dâng hiến mình cho cơn đói khát của anh. Tên cô trên môi anh vừa là lời cầu nguyện, vừa là tiếng reo mừng. Và Brett bế bổng cô lên để mang cô lại giường anh.

"Em cũng nhớ anh." Tory khẽ nói.

Giọng anh gay gắt khi đè cô bên dưới cơ thể cứng rắn, khao khát của mình. "Chứng minh đi."

Tory thở dài, cảm thấy nhu cầu của anh đang căng lên trên đùi mình. Giờ cô đã ở lãnh địa quen thuộc. Cô đẩy vai anh, bắt anh cho cô quyền kiểm soát. Anh làm theo với một tiếng rên miễn cưỡng. Nhưng khi cô đã ngồi lên người anh và dùng tay đón lấy anh, cô nghe thấy anh lại rên lên, rồi cảm thấy anh thư giãn. Chỉ khi đó cô mới biết rằng mọi chuyện sẽ ổn.

Những cú vuốt ve của Tory làm đam mê dày lên cho đến khi sự kiểm soát của Brett đột nhiên vỡ vụn. Anh chống một khuỷu tay lên, thì thầm những lời hứa mà đến tận ba năm sau ngày họ bên nhau vẫn làm cô đỏ mặt. Trước khi cô có thể cử động, anh đã lật cô nằm ngửa, hai bàn tay anh ở giữa đùi cô. Phần còn lại của đêm trở thành một chuỗi những lần thăng hoa mãnh liệt, làm cô vừa yếu ớt vừa run rẩy, rồi lại nài xin thêm nữa.

Một lần nào đó trong số những lần ấy, Brett cũng lên cùng với cô, anh chiếm lấy cô nhanh và mạnh, sự kiểm soát của anh bay biến cùng với phần tâm trí tỉnh táo còn lại của Tory.

Ngày đã gần rạng, Brett nhìn xuống người đàn bà đang ngủ say trong vòng tay mình rồi lại nhìn lên trần nhà, ra lệnh cho bản thân không được cử động. Anh không muốn huỷ hoại thiên đường quý giá đang có trong giây phút này, giây phút cô an toàn trên giường mình, biết rằng cô vẫn còn sống và lành lặn.

Thời gian vẫn trôi qua.

Lúc Tory mở mắt, ánh sáng ban mai đang tràn vào phòng. Trong một giây, tất cả những gì cô nhìn được là một nhúm lông ngực cùng với một bên đầu

ngực màu nâu đậm, nhưng chừng đó cũng đủ để cô nhớ ra mình đang ở đâu. Bên cạnh Brett.

Chậm rãi vươn vai như một chú mèo lười, cô nhắm mắt lại và hít đầy mùi hương của người đàn ông bên cạnh mình, tận hưởng thứ mùi nam tính đặc biệt của riêng anh, cũng như mùi ân ái vẫn còn vương lại trên cơ thể họ sau cuộc mây mưa. Cô dụi vào người anh khi giọng nói trầm, ngái ngủ của Brett phá vỡ sự im lặng giữa họ.

"Cũng đến lúc rồi đấy."

Tory hôn cằm anh khi nhìn lên, như một cách xin lỗi. "Cuốc xe quá dài, và anh thì chẳng cho em ngủ mấy. Cứ như là em không dậy nổi ấy."

"Anh không nói về chuyện mình ngủ dậy muộn. Anh đang nói về chuyện rốt cuộc em đã chịu về."

Tory cứng người. Đây không phải là cách mà các buổi sáng sau chuyện ấy của họ thường diễn ra. Rồi cô nhớ lại sự tức giận đã cảm nhận được ở Brett đêm qua. Một nỗi sợ hãi cũ đột ngột cuộn lên trong bụng nhưng cô gạt nó sang bên, Với một nụ cười dễ dãi, cô vươn tay lên ôm lấy má anh, ngưỡng mộ hình dáng sống mũi, đôi gò má và khuôn hàm mạnh mẽ, cũng như hàng lông mày đen rậm và lông mi phối màu hoàn hảo phủ bóng trên đôi mắt màu xanh choáng vàng của anh qua cặp mắt của một người nghệ sỹ. Cô dò tay theo đường viền dưới môi anh, kiểm nghiệm độ gợi cảm của nó bằng gờ móng tay, rồi hôn vào nơi mà mình vừa mới trêu đùa.

"Nhưng em luôn luôn về mà."

Brett xoay hai tay Tory, kẹp cô xuống dưới người anh.

"Cho đến lúc này thôi," anh nói một cách gay gắt. cảm thấy ghét chính mình vì đã đặt nỗi sợ hãi kia vào mắt cô, nhưng anh vẫn cần phải thúc ép, vì anh muốn cô nói ra điều gì đó để giải toả nỗi bức bối trong lòng mình. Sự bức bối ấy đã đến từ nỗi sợ hãi của chính anh, rằng một ngày nào đó cô sẽ bỏ anh mà không bao giờ trở lại.

Tory nén tiếng kêu, cố giật hai cổ tay ra khỏi gọng kìm của anh nhưng không thành công.

"Brett, đừng!" cô nài xin.

Việc đó chỉ vô vọng. Anh rất khoẻ, và trong giây phút ấy anh quá giận dữ nên không nghe thấy gì ngoài giọng nói của chính mình.

"Em biết không Tory, anh thấy tò mò."

Cô lo lắng nhấp nhổm bên dưới người anh. "Về chuyện gì?"

"Chuyện này sẽ còn tiếp tục bao nhiêu lâu nữa."

Một nỗi sợ không tên đột ngột loé lên trong óc cô. Tim cô nảy lên khác thường và máu bắt đầu rút khỏi mặt, nhưng Tory không biết trông mình ra sao, mà nếu có biết cô cũng không quan tâm. Toàn bộ sự tập trung của cô đã để vào trong người đàn ông bên trên và chủ đề cuộc nói chuyện của họ.

"Chuyện gì còn tiếp tục bao lâu cơ?"

Anh cười gần như chế nhạo. "Em biết rồi còn gì. Chuyện Tory quyết định mọi thứ còn Brett thì phải lãnh chịu hậu quả ấy." Những ngón tay anh siết chặt lại, giọng anh cao dần. "Quỷ tha ma bắt em đi, Victoria, em giả vờ giả vịt quá đấy."

Cô không nói được gì, không cử động được. Một sự mệt mỏi bệnh hoạn dâng lên từ đầu ngón chân cô lên đến tận cổ và cô biết rằng khi nó tới đích, cô sẽ chết.

Nhưng Brett vẫn còn đang chìm trong giận dữ nên không thấy được nỗi hoảng loạn trên mặt cô.

"Em biết không… Thỉnh thoảng em đi mà không thèm để lại một tờ giấy nhắn cho anh. Đa số lần em còn không buồn gọi điện, và nếu có gọi thì em chẳng bao giờ hỏi anh đang làm gì, thậm chí là anh có bị ốm không. Thông thường cái anh nhận được từ em chỉ là một lời nhắn vô tích sự trên máy trả lời tự động."

Brett cúi trên người cô, giật mở ngăn kéo của chiếc bàn cạnh giường rồi thò tay vào trong. Vài giây sau, một cơn mưa những cuộn băng cassette nhỏ đổ xuống đầu cô.

"Em có biết chúng là gì không?"

Nước mắt đã đong đầy, chắn tầm nhìn của Tory trước cơn giận của Brett. Cô lắc đầu.

"Những lời nhắn của em. Chúng đấy. Chính xác là trong khoảng một năm trở lại đây. Và em có biết tại sao anh giữ chúng không?"

Cô lại lắc đầu, làm nước mắt lăn dài trên má.

Giọng anh nghẹn ngào khi ném cuộn băng cuối cùng lên giường. "Bởi anh không thể ghi đè lên chúng, vì sợ rằng chúng sẽ là những lời cuối cùng anh nghe được từ em."

"Ôi, Brett, em xin lỗi. Em…"

"Quỷ tha ma bắt, Tory, tại sao em không giữ liên lạc? Em có bao giờ nghĩ là anh có thể đã chết và được chôn trước cả khi em biết không? Có thể một ngày nào đó em về nhà và anh sẽ không ở đó. Rồi em sẽ…"

Khi mắt cô trợn ngược, Brett nuốt lại lời giận dữ cuối cùng của mình. Tiếng kêu dâng lên đến cổ họng, rồi thoát ra khỏi miệng cô là một cái gì đó ở giữa thét và gào - một tiếng kêu anh chưa từng nghe thấy. Anh nhăn mặt trước âm thanh ấy, cố tìm ra Tory mà anh quen trong tiếng khóc tuyệt vọng cao chói lói như trẻ con ấy. Trong suốt thời gian kêu gào, cô chỉ nói đi nói lại một điều:

"Nhưng anh đã hứa. Anh đã hứa sẽ yêu em. Anh không được nuốt lời, bởi vì anh đã hứa."

Cơn hoảng loạn của cô làm Brett quên cả giận. Anh đã quen Victoria Lancaster được bốn năm, sống cùng cô ba năm, và anh chưa bao giờ, không một lần nào, nhìn thấy cô mất kiểm soát như thế này.

Hốt hoảng vì điều mình đã vô tình gây ra, anh kéo cô vào lòng, đung đưa người cô trên ngực mình, nhẹ nhàng xoa dịu nỗi kinh hoàng của cô.

"Anh xin lỗi, em yêu. Anh xin lỗi. Đừng khóc. Làm ơn đừng khóc. Anh không bao giờ nói là anh không yêu em cả. Tất nhiên là anh yêu em. Em là thế giới của anh. Em là cuộc đời anh."

Tory tóm chặt hai cánh tay Brett, nhìn vô hồn vào mặt anh. Trong giây phút đó, anh có một cảm giác kì lạ là cô đang nhìn vào đâu đó trong tâm trí mình, chứ không phải nhìn vào anh.

Phải mất đến gần một giờ đồng hồ Brett mới làm Tory bình tĩnh lại được, nhưng cô không chịu nhìn anh. Brett không biết đó là do cô thấy xấu hổ với cơn bột phát của mình hay bị tổn thương bởi những lời anh đã nói. Khi cô xoay người tránh xa anh, lòng anh thắt lại.

"Victoria."

Cô trả lời rất khẽ. "Sao?"

"Anh yêu em."

Cô xoay người lại, vòng hai tay quanh cổ Brett và ôm anh tuyệt vọng đến mức khó hiểu. Vài giây sau, cô thả anh ra cũng đột ngột như khi ôm anh rồi nhìn đi chỗ khác. Brett thở dài. Có điều gì đó đang diễn ra mà anh không hiểu nổi, và rõ ràng là cô không có tâm trạng kể lể.

"Anh đi tắm đây. Vài phút nữa anh quay lại." Brett nói.

Cô chăm chú nhìn Brett đi. Khi cánh cửa phòng tắm đóng lại sau lưng anh, Tory nhìn lên trần nhà, tâm trí hoàn toàn trống rỗng. Rồi, như thể chưa có chuyện gì bất thường xảy ra, cô ra khỏi giường và đi vào phòng khách để lấy túi của mình. Nhưng cô chỉ có quần áo bẩn để suốt cả tuần và không có đồ lót nào sạch, vì thế cô trở lại phòng ngủ, chiếm dụng một chiếc áo sơ mi và một chiếc quần thun sạch sẽ của Brett.

Tory khá cao nhưng chẳng là gì so với chiều cao của Brett. Chiếc áo sơ mi của anh trên người cô thừa cả chục phân chiều dài và ống tay trùm qua cả khuỷu tay cô, còn ống quần anh thì dài quá mắt cá chân cô. Quần áo xộc xệch sai chỗ hết cả, nhưng ở bên trong thứ gì đó thuộc về Brett, cô cảm thấy bình yên kỳ lạ. Dùng một đôi tất dài của anh làm dép đi trong nhà, Tory thu đống quần áo bẩn và đi vào bếp. Cô sẽ giặt quần áo trong lúc nấu bữa sáng.

Một lúc sau, Brett đi ra, quan sát cẩn thận chiếc túi đã trống rỗng, cũng như đống chăn ga nhàu nhĩ. Anh đứng đó một lát, sốt ruột lắng nghe âm thanh sự hiện diện của cô. Chính mùi thơm của cà phê mới xay đã làm anh bớt căng thẳng. Đi theo mùi ấy vào bếp với hy vọng tìm được Tory, Brett lại chỉ trông thấy quần áo bẩn của cô để trên sàn nhà cạnh máy giặt.

"Tory?"

Cô không trả lời. Anh bước ra khỏi nhà bếp, nghĩ rằng có thể cô đang ở ngoài ban công, nhưng anh dừng bước khi nghe thấy tiếng lanh canh quen thuộc của kim loại va vào nhau. Tấm biển nghiêng nghiêng treo trên phòng tối cho anh biết cô ở đâu.

Đừng Làm Phiền.

Và đúng là như thế thật. Ý nghĩa của cánh cửa đóng chặt giữa họ không chỉ là ngẫu nhiên. Không suy nghĩ gì, Brett vươn tay ra, úp lòng bàn tay lên cánh cửa rồi choãi rộng những ngón tay trên bề mặt gỗ như đang cố bám lấy Tory theo cách duy nhất mà cô cho phép.

Vài giây sau, anh quay đi với một tiếng thở dài nặng nề để vào bếp. Anh cần cà phê, và anh cần phải nhanh lên nếu không sẽ muộn giờ làm.

Chiếc bánh mì vòng để từ ngày hôm qua và một ly cà phê làm thành bữa sáng của Brett. Rồi anh quay về phòng ngủ, tâm trí đã bắt đầu hướng tới những việc phải làm ngày hôm nay.

Với tư cách là một điều tra viên cho Văn phòng Công tố hạt Oklahoma, công việc của anh không bao giờ nhàm chán. Và trong vài ngày vừa qua, toàn bộ lực lượng điều tra cũng như phòng cảnh sát Oklahoma đã phải ra ngoài truy tìm nhân chứng mất tích cho phiên toà xử một vụ giết người.

Vị công tố viên đầu tiên của hạt, ông Don Lacey quyết tâm giành chiến thắng tại phiên toà này, và bằng việc đó chứng minh mối dây liên hệ đã bị nghi

ngờ từ lâu giữa sự việc trên với một người địa phương tên Romeo Leeds. Tất cả cảnh sát đều nghi Leeds đứng đằng sau rất nhiều hoạt động tội phạm trên toàn khu vực, nhưng cho đến nay họ vẫn chưa chứng minh được gì.

Buộc tội được Manny Riberosa, bị đơn trong phiên toà sắp tới, là cơ hội tốt nhất họ có trong hàng năm trời nay. Là một tên côn đồ nổi tiếng sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì tiền, Riberosa từ lâu đã bị nghi là cánh tay mặt của Leeds. Mà người đàn ông bị giết lại là địch thủ đáng gờm nhất của Leeds. Nếu họ có thể chứng minh Riberosa phạm tội giết người đúng như cáo trạng, họ sẽ có được mối liên hệ cần thiết để theo đuổi Leeds. Và tìm ra sợi dây ấy chính làm một phần công việc của Brett.

Brett lấy một chiếc áo sơ mi sạch trong tủ quần áo rồi đứng trước gương để mặc. Nhưng anh không nhìn vào hình ảnh mình trong gương. Anh nhìn vào hình phản chiếu của chiếc giường đằng sau lưng và tình trạng của đống chăn ga, nhớ lại cái cách làm tình gần như tuyệt vọng của mình và Tory. Hàm siết lại, anh bỏ áo vào trong quần, rồi với lấy chiếc cà vạt, luồn nó vào dưới cổ áo sơ mi.

Đúng là một cách điên khùng để yêu một người đàn bà. Chờ đợi và hy vọng cô ta sẽ không quên trở về.

Anh cúi tới gần gương hơn, đảm bảo cà vạt đã thẳng thớm và cổ áo cài khuy cẩn thận. Thêm một thứ nữa là anh sẽ ra khỏi đây. Anh mở ngăn kéo bàn cạnh giường và lấy ra khẩu súng. Khẩu Glock, sản xuất tại Áo, hai nòng tự động, nằm nhẹ bẫng trên tay. Anh trượt nó vào trong bao rồi gài vào thắt lưng. Anh cầm áo khoác và hướng ra phòng khách. Nhưng khi đi ngang qua phòng tối, anh dừng bước, nhìn chăm chú vào cánh cửa cô đã đóng lại giữa họ. Anh tha thiết muốn gọi tên cô, nhưng anh tôn trọng nhu cầu riêng tư của người yêu đến mức không muốn chen ngang vào việc cô đang làm.

Với một trái tim nặng nề, Brett mở cửa và bước ra ngoài, khẽ đóng nó lại sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Với Tory, làm một nhiếp ảnh gia cũng giống như làm một nhà ảo thuật, chỉ có điều thú vị hơn. Phòng tối chính là chiếc mũ ảo thuật của cô, nơi phép màu được tạo ra, mặc dù cô không lôi ra thỏ hay chim bồ câu. Phép màu tới từ những bức ảnh cô đã chụp.

Khi quá trình tráng ảnh bắt đầu, những hình ảnh đầu tiên không hơn những bóng ma mờ ảo là mấy. Nhưng càng theo dõi thì chúng càng trở nên sống động đến mức cô gần như nghe được tiếng cười phát ra từ chúng. Đó chính là lúc cô biết được mình đã chộp đúng thời khắc. Nhưng không như các ảo thuật gia, những sáng tạo của cô không phải là ảo ảnh. Khi làm xong, cô sẽ được cầm trên tay một thứ có thật hẳn hoi.

Mỗi lần lấy một bức ảnh hoàn chỉnh ra khỏi chậu tráng rửa, cô sẽ chăm chú quan sát nó rồi treo nó lên một trong những cái dây giăng quanh phòng tối, bổ sung nó vào hàng chục bức ảnh đang được treo khô trên đầu.

Tory mải miết với công việc đến mức không hề nghe thấy tiếng Brett dừng lại bên ngoài phòng tối, và nếu có nghe thì cô cũng không dừng tay để đáp lại. Nếu có người hỏi cảm xúc của cô với Brett Hooker, cô sẽ không ngần ngại mà nói cô yêu anh. Nhưng nếu họ hỏi tại sao cô tiếp tục thoắt ẩn thoắt hiện trong đời anh, bất chấp cảm xúc của anh như thế, cô sẽ không thể cho họ một câu trả lời. Đến chính cô còn không biết tại sao. Tất cả những gì Tory biết là mối quan hệ của họ càng trở nên thân mật thì nỗi sợ hãi trong cô càng tăng lên.

Cô thả một tấm hình mới vào chậu thuốc tráng, nhìn hình ảnh mờ mờ bắt đầu xuất hiện, rồi càng lúc càng thích thú quan sát những cái bóng đậm dần lên cho đến khi tạo thành một bức ảnh hoàn chỉnh. Nó là hình chụp một đám đông trong hội chợ ở đâu đó vùng Midwest. Cô nhìn kỹ hơn nữa, nhận ra một vòng đu quay Ferris cũ trên nền cảnh, và nhận ra đây chính là bức ảnh mình chụp trong lúc đi theo lễ hội hoá trang của hãng giải trí Amherst.

Ánh mắt Tory trở lại với đám đông và những cảm xúc mà cô đã ghi lại được trên khuôn mặt mọi người. Niềm hưng phấn trào lên khi cô thả bức ảnh vào chậu thuốc định phim rồi đến thuốc hãm. Khi lướt nó qua chậu xả thuốc, sự háo hức của cô càng tăng lên. Cô gần như không chờ nổi tới lúc được xem kỹ bức ảnh trong điều kiện ánh sáng tốt hơn. Bản năng mách bảo Tory rằng đây sẽ là bức ảnh tốt nhất cô chụp được từ trước tới nay.

Từng bước một, cô hoàn tất quá trình tráng cuộn phim cuối cùng. Chỉ khi bắt đầu chùi rửa mọi thứ cô mới nhận ra lưng mình đang đau muốn chết và bụng thì réo ầm ĩ phản đối chuyện cô đã không ăn gì từ bốn giờ chiều qua.

Khi chuẩn bị ra ngoài, Tory liếc nhìn lại những bức ảnh đang treo trong phòng tối, chúng chính là bằng chứng cho sáu tuần cô rời khỏi đây. Với một tiếng thở dài mệt mỏi, cô tắt bóng đèn mờ và đóng cửa.

"Brett?"

Không có tiếng trả lời. Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Đã gần trưa. Vai cô trĩu xuống. Anh đã đi hàng tiếng đồng hồ rồi, và cô thậm chí còn không kịp chào buổi sáng, chứ chưa nói đến chuyện tạm biệt anh.

Lang thang vào bếp, những ý nghĩ của Tory trở về với đêm qua, với cuộc làm tình, rồi cô lại nghĩ đến cơn giận bất ngờ của anh. Khi vươn ra lấy cốc, hai bàn tay cô run rẩy một cách kỳ lạ, nhưng cô quy chuyện đó cho cơn đói chứ không phải lo lắng. Thế nhưng, nếu Tory thành thật với chính mình, cô sẽ phải đối diện với một thực tế là lần đầu tiên trong ba năm họ bên nhau, cô thấy lo sợ. Lo sợ đánh mất anh – hay tệ hơn – lo sợ vì cô đã quan tâm đến

chuyện ấy.

Tức giận với chính mình và hoàn cảnh hiện tại, cô đặt chiếc cốc trở lại tủ và quyết định đi giặt đồ. Sau khi đã cho mẻ quần áo vào máy, cô bước tới chỗ điện thoại. Cô không có tâm trạng nấu nướng, còn mặc quần áo để ra ngoài thì khỏi cần bàn tới.

Mình biết rồi. Mình sẽ gọi pizza.

Tory bấm số, lơ đãng lắng nghe tiếng chuông. Tối nay cô sẽ đến cho Brett. Cô sẽ nấu mấy món anh thích, rồi sau đó…

Chỉ nghĩ đến những cách làm tình rồ dại, buông thả của họ thôi cũng khiến cô đỏ mặt. Cô nhắm mắt, để cho mình nhớ lại cảm giác miệng anh trên da mình, sự cọ xát ram ráp của lưỡi anh trên bụng mình khi anh di chuyển xuống thấp hơn và…

"Mazzio's Pizza, tôi giúp gì được cho quí khách?"

Tory giật bắn người, suýt thả rơi điện thoại, vất vả nhớ xem mình đang làm gì.

"À…ừm… vâng." Cô luồn tay chải tóc một cách vô thức trong lúc gọi món.

Khoảng nửa tiếng sau, chuông cửa reo vang. Nghĩ đó là cậu bé đưa bánh, Tory lao ra cửa, tiền lăm lăm trên tay.

"Tiền của em…"

Cô ngắc ngứ giữa câu nói với tờ hai mươi đô la vẫn cầm trên tay. Trước khi Tory có thể phản ứng, Brett đã ôm lấy cô vào lòng, đá cánh cửa đóng lại sau lưng mình và cười toe toét khi tờ tiền rơi xuống nền nhà.

"Em có thể trả anh sau." Rồi anh cướp một nụ hôn.

Nỗi bứt rứt trong lòng Tory bắt đầu được nới giãn ra. Brett đang ở đây và anh không còn giận dữ nữa. Mọi chuyện trong thế giới của cô đột nhiên đều ổn cả.

Anh bắt đầu bế cô vào trong phòng ngủ.

"Em vừa gọi pizza," cô nói.

"Em có thể ăn sau," anh gầm gừ.

Anh vừa đặt cô xuống giữa giường, chuông cửa lại reo lần nữa. Mắt Brett sáng long lanh. "Đừng cử động," anh nói, và khi cô mỉm cười, anh nói thêm, "và đừng nghĩ sang chuyện khác nhé."

Tory lắng nghe cuộc trao đổi lịch sự trong lúc Brett trả tiền pizza cho cô. Rồi đóng cửa lại, và khi nghe thấy âm thanh không thể nhầm lẫn được của tiếng khoá cửa, nhịp tim cô bỗng trở nên dồn dập và cô nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác chờ đợi điều sắp đến. Vài giây sau, chiếc giường sụm xuống khi anh trèo lên người cô.

"Tory?"

Cô mở mắt ra.

"Ai yêu cưng nào?"

Một cảm giác yên bình hiếm hoi đến với Tory khi cô vươn tay tới mặt anh.

"Anh"

Brett gầm gừ trong cổ họng, miệng anh chỉ còn cách môi cô một mili. "Em đừng quên điều đó đấy."

Tory hiến mình cho những đụng chạm của Brett, say sưa sức nặng của cơ thể anh đang ấn cô xuống đệm, tận hưởng mọi thứ về người đàn ông đang là cả thế giới của mình lúc này.

Anh kéo cạp chiếc quần thun cô đang mặc, mỉm cười với mình khi nó tụt xuống dưới.

"Cái này trông quen quen." Anh lại cười lần nữa khi ném nó sang bên rồi đưa hai tay xuống bên dưới chiếc áo sơ mi quá khổ của mình. "Cả cái này nữa," Brett nói thêm, lột chiếc áo qua đầu cô và thêm nó vào cái đống trên sàn nhà.

"Em thích mặc quần áo của anh," Tory khẽ nói, giãn người ra khi anh xoa một tay lên bụng cô, nhẹ nhàng ôm lấy ngực cô.

"Ừ, vì quần áo của em bẩn hết rồi," Brett nói rồi dùng lưỡi đưa một vòng trên nhũ hoa của cô cho đến khi nó bắt đầu săn lại và dựng lên.

Tory khoá hai tay sau đầu Brett và kéo anh lại gần hơn, vươn người về phía miệng anh và lập tức tìm kiếm lưỡi anh.

“Không phải. Bởi vì làm thế cũng giống như đang chui vào trong da anh vậy.”

Lời thú nhận của cô làm anh giật mình. Rất hiếm khi Tory thú nhận một điều gì đó riêng tư như vậy. Anh ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào mắt cô. Cô nhìn thẳng vào anh mà không hề chớp mắt, và Brett không thể không nhớ tới nỗi hoảng loạn mình đã từng trông thấy ở đó lúc trước.

“Anh biết chính xác ý em là gì,” anh khẽ nói, và chà miệng lên đường cong ở má cô. “Em đã ở dưới da anh hàng năm nay rồi”

Cô khẽ cười.

“Và anh phải thú nhận rằng có em ở đó cũng hay ho lắm.” Anh đưa tay lên chỗ nối giữa hai đùi cô.

Cô hổn hển rồi thở dài: “Ưm…Brett này.”

Anh cười. “Sao cưng?”

“Anh làm thế đi.”

Mùi bánh pizza còn vương trong căn hộ rất lâu sau khi Brett đã trở lại cơ quan. Tory đi lang thang vô định qua các phòng, hờ hững cất những bộ quần áo mới giặt của mình và cố tập trung để viết một danh sách thực phẩm cần mua. Như mọi khi, sau một chuyến đi, cô phát hiện ra Brett hầu như chẳng trữ tí thực phẩm tươi nào. Anh nói là vớ tạm cái gì đó để ăn trước khi về nhà cuối ngày thì tiện hơn, nhưng Tory nghi ngờ lý do thực sự là anh không thích về với một căn hộ vắng tanh rồi lại phải ăn một mình.

Cô thích nấu nướng, và mỗi khi ở đây cô đều làm hư anh bằng một đống những thứ tự nấu. Nhưng chừng nào còn chia sẻ căn hộ với Brett, cô không cho phép mình nghĩ nó là nhà. Cô có phần trong tủ đựng quần áo và ngăn kéo, và Brett đã sẵn lòng nhường phòng làm việc của mình cho cô làm phòng tối, nhưng đây không phải chỗ của cô, nó là chỗ của Brett. Và anh là tình nhân, chứ không phải chồng cô. Thứ duy nhất cố định trong đời Tory Lancaster là những chiếc máy ảnh của cô. Chúng là những bức tường để cô trốn đằng sau, là những vành đai giữ cho cô an toàn. Chúng là đôi mắt cô nhìn ra thế giới, và cô không bao giờ ra khỏi nhà mà thiếu chúng.

Bất chấp một tá việc vặt cần phải làm, cô không thể ngăn mình nghĩ tới những bức ảnh mới trong phòng tối. Cô cứ nhắc mình là phải đi mua đồ, nhưng cánh cửa đóng kín đang mời gọi, và trước khi thuyết phục được bản thân tránh xa nó, cô đã ở trong phòng và lấy mấy bức ảnh xuống.

Vài phút sau, Tory đi ra với một chồng ảnh ở tay này và chiếc kính lúp ở tay kia. Giống như một đứa trẻ với món đồ chơi mới, cô cuộn tròn trong chiếc ghế tựa thoải mái đặt gần cửa sổ và bắt đầu xem các tác phẩm của mình.

Nhiệm vụ cô được giao đơn giản nhưng rất sôi nổi. Đó là một bài về các lễ hội mùa Carnival[1]. Để theo kịp với thời gian biểu gấp gáp, cô đã phải đi đi lại lại trong khu vực năm tiểu bang, chụp ảnh và thu thập những thông tin cần thiết về hai lễ hội song song. Một là của tư nhân và được tổ chức trong ngân sách rất hạn hẹp, một là của tập đoàn lớn, tiêu chuẩn năm sao.

[1] Lễ hội được tổ chức ngay trước mùa ăn chay của Thiên Chúa giáo. Các hoạt động chính thường bao gồm những lễ kỷ niệm ngoài trời hay diễu hành trong trang phục hoá trang.

Nhưng câu chuyện mà cô được cử tới để ghi lại đã xoay sang một hướng khác so với yêu cầu đặt hàng của toà báo. Tory không chỉ kể về các lễ hội carnival. Hai tuần sau khi bắt đầu dự án, cô đã nhận ra câu chuyện thật sự là ở những con người tới dự lễ hội và số tiền mồ hôi nước mắt mà họ sẵn sàng chi trả cho một vài phút giải trí.

Trong lúc lựa chọn các tấm ảnh, sự háo hức của Tory ngày càng tăng lên. Cô lấy ra sổ ghi chép, liên hệ những cái tên với các gương mặt và địa điểm. Cô làm việc với tài liệu cũng cẩn trọng y như khi chụp ảnh. Cô còn có cả một tập giấy chấp thuận của những người xuất hiện trong các bức ảnh cô chụp, phòng khi cần.

Sau khi đã chọn lần thứ hai, cô cầm chồng ảnh bên tay phải lên và bắt đầu xem lại chúng, nhặt ra những kiểu ưng ý nhất, và tấm ảnh chụp đám đông mà cô đã thực hiện khi đi cùng với công ty giải trí Amherst là một trong những tấm cô thích. Còn một tháng trước hạn chót và cô sẽ cần từng giây phút để làm việc. Với Tory, chụp ảnh chỉ là nghỉ ngơi. Công việc thật sự bắt đầu với việc viết lời bình.

Một lát sau, cô liếc nhìn lên và hất tung mọi thứ trên đùi xuống sàn nhà. Chẳng bao lâu nữa Brett sẽ về, ấy thế mà cô còn chưa đi mua đồ,

“Chán thật,” cô lẩm bẩm. Ngay khi mọi thứ bắt đầu trở nên thú vị, thực tại liền chen vào.

Tory nhẩm lại những thứ cần mua trong khi lái xe, và tới lúc vào được siêu thị, cô đã vạch hết lộ trình trong đầu. Vào và ra. Cô định làm như thế. Đi vào. Mua đồ ăn. Đi ra. Không thể đơn giản hơn.

Nhưng mọi thứ hiếm khi diễn ra như dự định ban đầu.

Tory đang ở giữa dãy thứ năm, cân nhắc giữa dưa chuột muối thái lát mỏng và thái khoanh thì nghe thấy âm thanh không thể nhầm được của da thịt đập vào nhau. Một. Hai. Ba lần. Gáy cô sởn gai ốc. Tiếp theo đó là tiếng một đứa trẻ cầu xin ai đó dừng lại và tiếng khóc to ai oán. Tory không giữ được bình tĩnh nữa. Với kỹ năng bẩm sinh của một người mua hàng dày dạn, cô xoay ngược chiếc xe trên hai bánh và đẩy nó về phía cuối dãy, quyết tâm tìm rõ nguồn cơn.

Việc đó không khó mấy. Những tiếng nức nở nghẹn ngào của đứa trẻ và giọng giận dữ của gã đàn ông tiếp tục vang khắp cửa hàng. Tory không phải là người khách duy nhất nghe thấy, nhưng có vẻ cô là người duy nhất sẵn sàng can dự vào.

Rồi cô trông thấy họ ở giữa dãy thứ tám và lao về phía đó như một người đàn bà bị ma ám. Đứa bé gái mặt mũi nhếch nhác và không đi giày. Mái tóc nó bết bệt như thể đã mấy ngày không chải. Đường cầu vai của chiếc áo sơ mi nó đang mặc thõng xuống đến tận khuỷu tay, và nếu ở bên trong nó có mặc cái gì thì cũng chẳng ai trông thấy vì chiếc áo rộng lùng thùng. Cô bé chắc không quá năm hay sáu tuổi, nhưng với Tory, dù đó có là bà cụ tám mươi thì cũng chẳng thành vấn đề.

Theo đà đấm, gã tiếp tục lao đi, ngã dúi đầu vào một cái giá đựng đầy lọ đồ ăn trẻ em.

Tory túm lấy đứa bé, kéo nó ra vừa kịp để tránh cho nó khỏi bị mấy cái giá rơi vào người. Thủy tinh và thức ăn trẻ em vương vãi khắp nơi. Người quản lý chỉ còn biết rên lên.

"Ôi trời ơi," anh ta lẩm bẩm rồi lôi máy bộ đàm trong túi áo ra. "Tôi cần mấy cái xô và giẻ lau nhà đến dãy tám… và một người đi báo cảnh sát."

Anh ta nhìn Tory rồi đến đứa bé và hỏi: "Cô đi cùng họ à?"

"Không."

"Có chuyện gì đấy?" anh ta hỏi.

"Nhìn con bé xem." Tory nói, chỉ vào đứa trẻ. "Tôi nghe thấy tiếng gã đánh con bé từ cách đây những hai dãy."

Gương mặt người quản lý nhợt đi. Vết bàn tay trên má đứa trẻ vẫn còn hiện rõ, và dòng máu chảy ra từ mũi nó là bằng chứng của cú đánh. Anh ta lắc đầu.

"Đời đầy những thằng điên," anh ta lẩm bẩm.

Đôi mắt Tory đang cháy rực, hai bàn tay cô run lên vì tức giận. "Không may, một vài thằng điên lại làm bố."

Cô nghĩ về những năm tháng sống trong nhà các bố mẹ nuôi của mình. Vài người đã tử tế với cô, vài người thì không. Và khi cô cần sự giúp đỡ nhiều nhất thì chẳng có ai thèm nghe lời kêu khóc của cô. Tory không thể lờ đi tiếng khóc cầu cứu của đứa trẻ này. Lấy từ trong túi ra một nắm khăn giấy, cô qùy xuống bên cạnh nó.

"Nào, cháu yêu," Tory khẽ nói. "Chúng ta cần lau sạch máu trên mặt cháu, được không?"

Quá choáng váng nên không tranh cãi gì, cô bé đứng yên để Tory lau mặt cho. Tiếng còi hụ từ xa nhưng đã có thể nghe thấy được, và cô biết trong vòng vài phút nữa đứa bé này sẽ được đưa đi. Tory bỗng thấy hoảng sợ, tự hỏi sự can thiệp của mình sẽ làm cuộc đời nó tốt đẹp hơn... hay là tệ đi?

"Tên cháu là gì?" Tory hỏi.

"Clydene ạ"

"Một cái tên hay." Và rồi cô thêm, "Cho một cô bé xinh xắn."

Đứa bé mỉm cười, và Tory chỉ thiếu chút nữa là khóc òa lên. Đến ngày mai nó sẽ có một bên mắt thâm tím cùng với bờ môi và cái mũi sưng vù. Có lẽ nó sẽ nhớ rằng ai đó từng khen nó xinh xắn.

Gã say sắp hồi tỉnh, vì thế Tory kéo đứa bé đi xa hơn một chút nữa.

"Mình tránh ra xa một tí nữa để họ lau dọn cái đống kia đi nhé?"

Đứa bé gật đầu. "Bố say khướt rồi." Nó nói một cách điềm tĩnh.

Tory giấu nỗi kinh ngạc. Từ vựng của Clydene có vẻ đã bắt kịp với cuộc sống gia đình nó.

"Cảnh sát sẽ canh chừng để ông ấy không làm đau ai khác nữa." Tory nói.

Đứa trẻ nhún vai. "Bố sẽ nổi điên lên cho xem."

"Chắc không đâu. Có thể mẹ cháu sẽ…"

"Không có mẹ," Clydene tuyên bố.

Một cảm giác quen thuộc làm Tory loạng choạng lùi lại. Cô gần như có thể nghe thấy chính mình nói cùng một điều bằng cùng một giọng vô cảm như thế.

"Cô xin lỗi," Tory khẽ nói. "Bà ấy chết rồi à?"

Gã say xoay người nằm ngửa, chửi thề ông ổng không dứt. Đứa bé liếc nhìn bố đầy lo lắng.

"Không biết," nó nói. "Bà ấy đi mất thôi."

Điều gì đó thúc vào ký ức của Tory. Một điều gì đó đã xảy ra từ lâu. Một điều tồi tệ. Nhưng cô chưa kịp theo đuổi suy nghĩ của mình, người quản lý cửa hàng đã đưa cho cô một tập khăn giấy khác.

"Tạ ơn Chúa," cô nói. "Cảnh sát tới rồi."

Tory nhìn ba cảnh sát mặc đồng phục đang tiến vào dãy hàng rồi liếc nhìn đứa bé. Ánh mắt nó làm Tory phát bệnh. Điều gì đó mách bảo cô rằng đây không phải là lần đầu đứa bé trông thấy cảnh sát tới.

Vài phút sau họ đã đi. Tory lấy lại giỏ của mình rồi đứng ở giữa dãy hàng, nhìn chằm chằm vào đống thức ăn và cố nhớ xem mình cần làm gì. Nhưng bụng cô quặn thắt, trái tim cô cũng vậy, và cô không thể ngừng nghĩ về ánh mắt Clydene khi cảnh sát dẫn nó đi. Cô bé không sợ. Nó chỉ cam chịu.

Vì chuyện xảy ra ở cửa hàng mà Tory chắc chắn là Brett sẽ về nhà trước mình. Nhưng khi cô vội vã lao vào căn hộ với lời xin lỗi trên môi, đèn nháy lên tục trên máy trả lời tự động đã cắt ngang sự lo lắng của cô. Nghe xong lời nhắn cô càng nhẹ nhõm hơn nữa. Cô đã được ân xá.

"Tory, Brett đây. Anh sẽ về muộn. Conroy vừa được giao một vụ mà ngày mai đã phải ra tòa rồi. Anh phải đi tìm một nhân chứng giúp anh ấy, nếu không toàn bộ vụ này sẽ bị bác bỏ. Gặp cưng sau nhé. Anh yêu em."

Conroy là trợ lý công tố viên. Tory hiếm khi biết Brett đang làm gì, nhưng cô nhận ra hầu hết tên người làm việc cùng anh.

"Em cũng yêu anh," cô khẽ nói rồi đi vào bếp.

Giờ cô có đủ thời gian cần thiết để chuẩn bị món đặc biệt theo như kế hoạch, còn chuyện chừng nào Brett về nhà để ăn nó thì còn phải xem đã. Cô bắt đầu sắp xếp thực phẩm, đầu óc vẫn còn vương vấn về cô bé Clydene và gã say tự gọi mình là bố con bé. Rồi cô cau mày, tự đá mình một cái trong tâm trí. Cô không thể cứu thế giới, nhưng cô đã cứu một đứa trẻ khỏi bị đánh. Ít nhất là trong đêm nay. Và cô phải hài lòng với chừng ấy.

Không cho phép mình tiếp tục đánh giá chuyện đã làm đúng hay sai nữa, cô tập trung vào món ăn sắp nấu.

"Được rồi, Hooker, anh về muộn cũng được, nhưng khi về đây anh phải đói ngấu đấy nhé." Cô mở tủ và lấy xuống một cái bát. "Đầu tiên là bánh, rồi mới đến thịt."

Gần mười giờ đêm Brett mới tra chìa khóa vào ổ. Bước chân anh kéo lê mệt mỏi và các khớp trên bàn tay phải đang sưng phồng lên, nhưng anh đã tìm được người mình cần. Chuyện anh đã phải hạ đo ván gã đô vật canh câu lạc bộ ở phía nam thành phố để làm được điều đó chỉ là một phần công việc của anh. Và trong khi biết rõ Conroy sẽ vui, anh tự hỏi tâm trạng Tory sẽ ra sao.

Khi Brett bước vào trong căn hộ, mùi thức ăn mời gọi, nhắc anh nhớ rằng thứ duy nhất anh ăn trong cả ngày hôm nay chỉ là miếng bánh pizza của Tory. Anh liếc đồng hồ rồi nhìn quanh tìm Tory. Thức ăn chỉ là nhu cầu phụ so với thứ đã giúp anh vượt qua ngày hôm nay. Đã chín tiếng từ lúc anh hôn người phụ nữ của mình, và thôi thúc làm lại việc đó đang trở nên rốt ráo. Anh đóng cửa, khoá lại rồi bắt đầu vừa đi vào trong căn hộ, vừa gọi tên cô.

"Tory, anh về rồi."

Tim anh lỗi một nhịp khi cô không trả lời. Phòng tối hơi hé mở. Điều đó có nghĩa là cô đang không làm việc. Anh liếc vào phòng khách. Ánh vương vãi khắp nơi trên mặt bàn uống nước, túi đựng máy ảnh thì đang ở góc phòng cạnh chiếc sofa. Anh bắt đầu thả lỏng. Cho dù cô có đi đâu thì cũng không đi xa.

"Tory… cưng ơi, anh xin lỗi đã về muộn. Anh có…"

Anh bước vào phòng ngủ, lời nói tắc lại trong cổ họng. Tory đang ngủ say trên giường, tay ôm cái gối của anh. Có một vệt bột bám mờ mờ trên vai và một cái băng cá nhân trên ngón trỏ bên tay phải. Cảm xúc trào dâng trong lồng ngực anh và hai chân anh muốn khuỵu xuống.

A, Chúa ơi, Victoria, em làm anh nghẹn lời.

Brett tháo súng ra, để nó vào trong ngăn kéo trên cùng, rồi đá giày của mình đi. Anh trèo vào nằm bên cô, khẽ chuồi cánh tay xuống dưới cổ cô rồi đặt đầu cô dựa vào ngực mình, ôm cô vào lòng mình.

"Anh xin lỗi đã về muộn."

Cô khẽ lẩm nhẩm điều gì đó rồi kéo canh tay anh đắp lên người mình thay chăn.

Một đợt sóng cảm xúc khác tấn công Brett, khiến anh rơm rớm nước mắt.

"Anh yêu em, Victoria," Brett thì thầm. "Anh yêu em nhiều đến mức thấy đau đớn."

Tory thở dài và xoay trở, quay người cho đến khi đối mặt với anh. Đôi mắt cô bắt đầu hé mở, và khi trông thấy anh, cô nở nụ cười chậm rãi, ngái ngủ.

“Em đã nướng cho anh một cái bánh.”

Cổ họng anh thít lại với một đợt sóng cảm xúc mới. “Anh biết cưng ạ. Anh đã ngửi thấy nó khi đi vào nhà.” Anh ôm hai má cô và cúi xuống, đặt một nụ hôn lên giữa trán.

Tory thở dài mãn nguyện. Brett đã về nhà, đúng như anh hứa. Nhưng anh nhăn mặt khi cô chạm vào tay. Tory liền ngồi bật dậy.

“Tay anh làm sao thế?”

Brett xoay người lại rồi ngồi lên mép giường, hơi tránh khỏi tầm mắt cô.

“Không sao, chỉ bị xước tí da trên khớp tay trong lúc đi tìm một nhân chứng thiếu nhiệt tình ấy mà.”

Tory bò lại chỗ anh. “Để em xem.” Cô kéo tay áo sơ mi của anh cho đến khi anh buộc phải đối mặt với cô.

Anh giơ tay ra. “Thấy chưa, chẳng có gì to tát.”

Cô nhăn mặt. Các khớp ngón bị trầy xước và rớm máu, còn tay anh thì rõ là đang sưng vù.

“Anh đi khám chưa? Nhỡ đâu nó bị gãy.”

Bất chấp cơn đau, đường cong nơi cổ và sự đụng chạm của môi cô lên lòng bàn tay anh khiến cơ thể Brett có những phản ứng mà cả một phòng đầy vũ nữ thoát y cũng không gợi lên nổi.

“Nó không bị gãy, cũng chẳng làm sao cả. Em, lại đây.”

Anh định kéo cô trở lại giường, nhưng Tory không chịu. Cô đứng dậy, đi vào bếp, vừa đi vừa ra lệnh:

“Anh cởi quần áo ra và đi tắm đi. Em sẽ hâm nóng thức ăn và lấy đá cho anh ngâm tay sau khi tắm.”

Brett trợn mắt “Làm sao anh ăn được nếu phải thọc tay vào đá?”

Tory không buồn trả lời.

Vài phút sau anh ra khỏi phòng tắm, trên người quấn độc một chiếc khăn. Anh để ý thấy cô đã bày sẵn quần lót sạch cùng một chiếc quần tập cho mình. Sự chu đáo của cô làm anh cảm động. Không cúc, không khoá kéo, không có gì phải cài nên anh sẽ dễ mặc hơn. Và rồi mùi thịt bò nướng quen thuộc tỏa vào trong phòng làm dạ dày anh rộn lên biểu tình. Anh thả chiếc khăn tắm xuống và bắt đầu mặc quần.

Tory đang ở chỗ bồn rửa bát khi anh bước vào nhà bếp.

“Có mùi gì thơm quá!”

Brett ngồi vào chiếc ghế đẩu ở bàn bếp. Cô lau khô tay rồi cầm một bát đá ra khỏi tủ lạnh và đặt nó trước mặt anh, đặt tay anh vào trong đống đá. “Có lẽ thế này sẽ hết sưng”

Những viên đá bị xô đẩy, nhường chỗ cho tay anh, Brett nhăn nhó. “Ôi trời ơi!”

Tory cau mày. Cô vẫn chưa chấp nhận được chuyện công việc của Brett thường đặt anh vào vòng hiểm nguy.

“Đôi khi em cực ghét công việc của anh,” cô lẩm bẩm rồi quay lại lò để chuẩn bị nốt bữa ăn cho anh.

“Ừ, anh cũng chẳng thích thú gì công việc của em, nhưng anh sẵn lòng chấp nhận những gì em lựa chọn.”

Sự giận dữ đột ngột chen vào câu chuyện của họ khiến Tory giật mình, nhưng cô biết anh nói đúng. Cô hít một hơi rồi quay lại.

“Em xin lỗi. Em đã nói mà không suy nghĩ. Em sẽ không bao giờ yêu cầu anh bỏ việc. Em chỉ muốn nói là…”

Brett thở dài. Không phải anh cố ý gây chuyện lần nữa.

“Thôi cưng à. Anh vui vì có em ở đây, thế được chưa?”

Tory bắt đầu thư giãn. “Được rồi.” Cô lấy một lát thịt bò ra khỏi lò vi sóng và thêm vào đó măng tây cùng với cà rốt. “Hình như nó hơi bị khô,” cô nói, xin lỗi trước cả khi anh có cơ hội nếm thử món thịt bò.

“Vậy thì đó là lỗi tại anh chứ không phải tại em,” Brett nói, “Hơn nữa, anh đói đến mức ăn bột yến mạch cũng thấy ngon.”

Tory cười tươi, đặt chiếc đĩa trước mặt anh. Brett ghét cay ghét đắng bột yến mạch.

“Em sẽ cắt thịt cho anh.”

“Cảm ơn em.” Anh cầm lấy đĩa của mình bằng tay trái.

“Anh sẽ không sao chứ?” Tory hỏi.

Brett nhét một miếng thịt bò vào miệng và đảo mắt cảm kích.

“Anh thấy lại người rồi đấy,” anh nói, lúng búng thịt bò trong miệng.

“Vậy thì em sẽ đi tắm trong lúc anh ăn.”

“Rồi cho anh xem ảnh của em nhé?”

Cô rạng rỡ hẳn lên. Cô thích nhất là được chia sẻ phần đời này của mình cùng với Brett. Thực tế, đó là điều cô có thể chia sẻ mà không cần suy nghĩ gì.

“Vâng,” cô nói, nhưng vẫn đứng đó để xem Brett cố gắng dùng tay trái xiên một cọng măng tây. Khi nó cứ trượt khỏi đĩa, cô dùng tay nhặt nó lên và đưa vào miệng anh.

“Đây. Hãy giả vờ đây là miếng khoai tây chiên.”

Anh cười rồi mở miệng ra cho cô đút nó vào.

“Lát nữa em sẽ trở lại,” cô nói và hướng về phòng ngủ.

Brett nhìn đống thức ăn trên đĩa và đổi tư thế bày tay trong bát đá, “Đừng vội vì anh. Chắc phải một lúc nữa anh mới xong.”

Lát sau, anh bắt đầu thư giãn. Tới lúc ăn xong bữa, bàn tay anh đã tê dại và bụng anh không còn kêu om sòm nữa.

“Này Tory, cái bánh em nướng đâu ấy nhỉ?”

“Đợi chút” cô kêu. “Em ra đây.”

Brett đứng dậy và mang đĩa của mình tới bồn rửa, tráng qua trước khi đặt nó vào trong máy rửa bát. Sau khi đã kiểm tra tay mình lần nữa, anh vứt bát đá vào trong bồn. Mặc dù ngón tay anh cứng ngắc và trắng bệch vì lạnh, vết sưng đã giảm đi trông thấy.

“Brett?””

Anh quay lại. Tory đang đứng ở ngưỡng cửa. Nụ cười nửa miệng uốn cong khoé miệng anh. Trông cô như mới mười ba tuổi. Khuôn mặt để mộc không trang điểm, tóc vẫn còn ướt và rủ xuống quanh mặt thành những lọn xoăn nhẹ. Đôi chân dài để trần, bàn chân cũng thế, và theo anh thấy thì thứ duy nhất cô đang mặc là một cái áo sơ mi khác của anh.

“Em mặc cái đó trông ổn hơn anh tỉ lần.” Brett kéo dài giọng.

Tory nhướng một bên lông mày và tặng anh một nụ hôn gió. “Chỉ là vấn đề góc nhìn thôi. Nào, cứ giữ nguyên ý nghĩ ấy trong lúc em lấy bánh cho anh nhé.” Cô mở tủ lạnh, lấy ra một chiếc hộp có nắp. Khi cô mở nắp ra, Brett hít lấy hít để. Cô đã làm món anh yêu thích, bánh cà rốt phủ rất nhiều kem pho mát.

Cô đang cắt bánh thì dừng tay. “Anh muốn ăn bao nhiêu?”

“Em nghĩ sao?”

Cô cắt mạnh tay hơn. “Một lát như bình thường của anh phải không?”

Brett cười phá lên. “Để khởi động thôi.”

Vài giây sau, cô đẩy chiếc đĩa đến trước mặt anh và định đưa anh một cái đĩa sạch thì phát hiện bát đá không còn đầy nữa.

“Để em xem tay anh,” cô yêu cầu.

Anh đưa tay ra, lòng bàn tay úp xuống rồi với lấy chiếc đĩa cô đang cầm.

“Xin em đấy, Tory. Nó có bị cắt bỏ đâu, chỉ bị giập chút thôi mà. Giờ cho anh miếng bánh được chưa?”

“Em cho là được.”

“Tạ ơn Chúa vì những đặc ân nho nhỏ.” Anh lẩm bẩm trong lúc cô bỏ tay ra khỏi cái đĩa. Miếng bánh đầu tiên ngon y như anh đã trông đợi. Khi xắn miếng thứ hai, anh đưa nó cho cô.

"Há miệng nào."

Tory vui vẻ chấp nhận miếng bánh. Đây chính là Brett mà cô yêu. Một người đàn ông điềm đạm, dễ tính, bằng lòng chia sẻ mọi thứ với cô, gồm cả thức ăn.

"Anh muốn xem ảnh chưa?"

Anh gật đầu. "Anh rất muốn cưng ạ. Em dẫn đường đi."

Anh đi theo Tory vào phòng khách rồi ngồi xuống ghế bên cạnh cô, ăn nốt miếng bánh trong lúc cô bắt đầu sắp xếp đống ảnh.

"Đây là những tấm em thích nhất," cô nói, chỉ vào những cái mà mình đã bày ra. "Nhưng trong đống kia cũng có những tấm khá đẹp. Cho em biết anh nghĩ gì. Có lẽ ý kiến của anh sẽ giúp em quyết định được."

Brett không thể không nhìn chăm chú. Có quá nhiều sức sống trên những gương mặt mà cô chụp được. Từ một cậu bé vùi mặt trong chiếc kẹo bông đến một người phụ nữ lớn tuổi ngồi trên lưng ngựa ở vòng quay ngựa gỗ, kế bên một cô bé. Bất chấp sự khác biệt tuổi tác, niềm vui trên mặt họ giống hệt nhau. Brett khẽ huýt sáo rồi lắc đầu.

"Năng lượng. Đó là thứ mà em đã chụp được. Năng lượng sống."

Tory vỗ tay. "Đúng vậy! Anh hiểu rồi đấy! Anh thật sự hiểu!"

Brett cười ranh ma. "Anh hiểu nhiều chuyện hơn em tưởng rất nhiều, Victoria."

Lờ đi câu nói có phần châm biếm ấy, Tory tiếp tục xem xét đống ảnh. Khi Brett vươn tay qua mặt bàn và cầm một tấm lên, cô đã không giấu nổi sự ngạc nhiên.

"Anh thực sự thích tấm này," anh nói. "Em chụp ở đâu đấy?"

"Anh biết không, đấy là tấm em thích nhất."

Brett cảm nhận được sự ngạc nhiên của Tory. Chuyện anh đã chọn trúng một thứ đặc biệt với cô chẳng có gì là to tát, nhưng lúc nào anh cũng kinh ngạc vì cô quá ấu trĩ về mối quan hệ giữa họ. Đôi lúc anh nghĩ anh hiểu người phụ nữ của mình còn nhiều hơn cô hiểu chính cô.

Anh đưa cho cô bức ảnh. "Nói cho anh biết tại sao." Rồi anh ngồi lại, theo dõi những thay đổi trên mặt cô, khi cô bắt đầu giải thích.

"Em không hoàn toàn chắc chắn, nhưng đây quả là một tập hợp cảm xúc. Thấy không… ở đó. Và ở đó. Và đây nữa. Nhìn vào mặt họ xem. Ông này thì thấy chán, cô kia thì lại đang cười. Hai người này đang hôn nhau. Và nhìn vào đứa bé đứng gần người đàn ông mặc đồ bảo hộ lao động kia xem. Con bé quá nhỏ, và nó đang bám thật chặt vào cái móc treo bùa trên quần của ông ta. Điều đó làm anh phải nhìn thế giới từ điểm nhìn của con bé. Nó chỉ có thể trông thấy chân và mông, vì thế nó phải bám vào thứ thân thuộc duy nhất trong tầm với, và đó là cái móc trên quần bố nó."

"Tory"

Cô nhìn lên, đôi mắt sáng niềm vui. "Sao?"

"Anh yêu em."

"Tại sao?"

Câu hỏi của cô làm anh giật mình, "Cái gì tại sao?"

Cô đặt bức ảnh lên bàn rồi nhìn anh thật lâu, thật chăm chú. "Tại sao anh yêu em? Em không đáng tin cậy lắm trong chuyện lưu tâm đến cảm xúc của anh … hay đến bất kỳ điều gì."

Brett kéo Tory lên đùi, lờ đi sự phản đối của cô vì lo tay anh đau.

"Yên nào," anh ra lệnh và đặt cô ngay ngắn trên đùi mình. "Em đã hỏi anh một câu. Anh đang cố trả lời em."

Cô im lặng nhưng Brett có thể trông thấy cảm xúc mạnh mẽ trên mặt cô khi nhìn anh.

"Tại sao anh yêu em? Tory, tại sao mặt trời mọc hàng sáng và lặn hàng tối? Tại sao trẻ con khóc còn chó thì hú lên với mặt trăng? Bởi vì chúng không thể ngăn nổi mình, đó là lý do, và Chúa giúp anh, anh cũng không làm được."

Brett kéo đầu cô ngả xuống vai và ôm cô chặt hơn, không muốn Victoria Lancaster thoát khỏi mình một giây nào.

"Em có nhớ lần đầu anh trông thấy em không?"

Tory cau mày, nghĩ lại bốn năm trước. Nhưng trước khi cô có thể trả lời, anh đã nói tiếp.

"Để xem, lúc ấy là tháng Tám, vậy đến tháng trước là tròn bốn năm. Ngay sau khi mặt trời lặn, ở cái nhà kho cháy ở Reno ấy. Cảnh sát đã phong tỏa khu vực đó để ngăn những người đứng xem lại. Còi xe cấp cứu hú inh ỏi, xe cảnh sát thì đỗ đầy khu vực, đèn vẫn còn loé sáng liên tục. Ngọn lửa đã vượt tầm kiểm soát và xe cứu hoả sắp đến. Cái nóng từ mặt trời, cũng như từ trận hoả hoạn gay gắt không tin nổi. Thay vì dập lửa, nước họ tưới lên chỉ bốc thành hơi.

Tory mỉm cười. "May mắn là em tình cờ có mặt ở hiện trường. Chính những bức ảnh đó sau này đã giúp em kiếm được công việc quan trọng đầu tiên.

"Vâng, và chúng cũng làm em suýt chết đấy."

Cô cau mày. "Ôi, em có bị nguy lắm đâu…"

"Trời, cưng ơi, em đừng có mà cãi anh. Em có nhìn thấy mình thế nào đâu, bởi em cứ giữ khư khư cái máy ảnh chết tiệt trước mặt mà. Anh mới là người suýt bị đau tim khi trông thấy em hiện ra từ một đống khói bụi và hơi nước. Thậm chí em còn không biết mình đang ở đâu hay đang làm gì. Nếu anh không kéo em ra kịp thì cái xe cứu hoả đó đã cán bẹp em rồi."

Cô đỏ mặt. Cho đến tận bây giờ cô vẫn nhớ được mình đã kinh ngạc thế nào khi bị kéo giật lại và tức giận ra sao khi bị lỡ mất một bức ảnh đang định chụp. Nhưng khi quay lại. cơn tức giận của cô chẳng là gì so với sự giận dữ cô trông thấy trên mặt Brett.

"Em nhớ anh đã hỏi em có muốn chết không." Tory nói.

Brett cười. "Ừ, thế rồi chỉ mười phút sau anh đã mời em đi chơi."

"Và em đã từ chối," cô nhắc anh nhớ.

Brett dụi vào một điểm sau tai cô, mỉm cười với chính mình khi cô khẽ rên lên, "Ừ, em đã từ chối," anh nói. "Lần ấy và cả các lần khác trong suốt hai tháng sau đó."

"Thế tại sao anh không từ bỏ?" Tory hỏi.

Brett nâng cằm cô lên cho đến khi cô buộc phải nhìn vào mắt anh.

"Cũng giống như tại sao anh yêu em. Anh không thể ngăn nổi mình. Anh biết mình sẽ sống trong hối tiếc suốt phần đời còn lại nếu để em ra đi."

Anh thở dài, rồi cúi xuống cho đến khi môi họ chạm nhau. Khi hai cánh tay cô vòng qua cổ anh và anh có thể thấy ngực cô đang ấn vào ngực mình, anh rên rỉ, tách họ ra.

"Em có thể không muốn nghe điều này, nhưng đã đến lúc nói chuyện rõ ràng. Chúng ta thuộc về nhau, Victoria. Cả trái tim, thân thể và linh hồn, không ai trong hai ta hoàn thiện nếu thiếu nhau. Và nếu điều đó làm em sợ, nếu em cảm thấy cần phải biến mất khỏi đời anh hết lần này đến lần khác thì cứ làm thế đi. Nhưng hãy đối diện với sự thật. Chúng ta không chỉ là tình nhân, em yêu. Chúng ta là của nhau"

Lần đầu tiên, nỗi hoảng loạn mà Tory thường cảm thấy trước bất kỳ một biểu hiện nào của sự bền vững đã không xuất hiện. Cô chỉ có thể ngăn mình òa khóc khi nhìn vào mắt Brett. Lời thì thầm của cô cũng nhẹ như bàn tay cô đang ôm lấy mặt anh.

"Em không xứng đáng với anh."

Anh lại cười nửa miệng, Và rồi anh cố truyền đạt cảm xúc trong mình đến cô bằng giọng nói đầy xúc động, bằng vòng tay ôm cô chặt cứng.

"Ồ có chứ, em yêu. Và anh sẽ dành vài giờ tới để cho em thấy tại sao lại thế."

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tory cuộn mình nằm ngủ bên dưới cánh tay che chở của Brett. Hơi thở anh ấm áp và đều đặn phả vào vai cô, cơ thể anh là một bức tường chắn giữa cô và thế giới. Nhưng Tory bị chìm sâu trong giấc ngủ đầy mộng mị đến nỗi không biết mình đang được an toàn. Vào lúc này, tiềm thức đang làm chủ tâm trí cô, và cô đã lún sâu vào ác mộng không tài nào thoát ra được.

Ngọn gió gào rú, nhấn chìm mọi tiếng khóc than của đứa bé. Đêm đã đến và đi những hai lần mà nó vẫn cô đơn một mình. Từ chỗ trốn trong tủ, nó có thể thấy những tia sáng ban mai đầu tiên bắt đầu xuyên qua cánh cửa hé mở. Nó kéo đầu gối lên sát ngực và vùi mặt vào đó. Từ lúc nào nó đã không còn đếm được số giờ nó chui vào trong cái tủ này. Tất cả những gì nó biết là, ở đây nó được an toàn.

Cái gì đó lao vụt qua sàn nhà bên ngoài. Nó quấn hai cánh tay quanh đầu gối chặt hơn nữa và nhắm tịt mắt lại, sợ phải nhìn, sợ phải cử động. Khi bụng nó rộn lên, nó rên rỉ và liếm môi. Đói. Nó đã đói lắm rồi. Nó cứ nghĩ về bữa tiệc của Mary Ellen và những chiếc kẹo dẻo nướng mà chúng đã được ăn. Ôi, nó ước bây giờ có một chiếc kẹo như thế biết mấy. Một nhu cầu khác vượt lên cả cơn đói của nó, nhu cầu cần được giải toả. Mặc dù nó ngọ nguậy một cách khó chịu nhưng vẫn không sẵn lòng rời bỏ chiếc tủ an toàn.

Nỗi sợ hãi quá lớn của nó gom mọi âm thanh trong ngôi nhà trống lại và khuyếch đại chúng lên nhiều lần: tiếng lá khô cọ trên sàn nhà; tiếng gió thổi vù vù qua những cửa sổ mở hé; thậm chí cả tiếng ô tô đi lại trên đường cũng làm con bé sợ chết khiếp. Nó không nhớ rằng mình đã từ bỏ hy vọng, nhưng sự trống rỗng trong lòng nó lúc này không liên quan gì đến cái đói.

Hai chân Tory giật lên khi cô cuộn tròn lại, hơi thở đứt đoạn, hổn hển. Một cách vô thức, cô kéo mình ra khỏi Brett trong lúc bị đẩy sâu hơn vào ký ức trẻ thơ trong giấc mơ.

Có một tiếng động! Có thể nào là …? Và rồi cô bé khẽ rên rỉ và cắn chặt môi. Tiếng nó nghe được không phải là tiếng ô tô mà là tiếng xe máy. Nhận ra điều đó, cô bé bắt đầu rùng mình. Nó biết đấy là ai. Hắn đã từng đến đây. Quần áo của hắn đen thui, bóng lộn, thắt lưng, ủng và hai cổ tay của hắn lủng lẳng những sợi xích. Lúc ấy hắn đã chế nhạo nó, và tất cả những gì nó trông thấy là hàm răng vàng xỉn tách đôi bộ râu rậm rạp đen sì của hắn.

Nghe thấy tiếng hắn gọi, nó bắt đầu lùi sâu hơn vào trong góc tủ, chỉ còn thiếu nước nín thở để che giấu bản thân.

"Này, Ollie! Có ai ở nhà không? Tao đến để…"

Có một khoảng ngừng, và nó tưởng hắn đã bỏ đi, nhưng rồi lại có tiếng hắn lẩm bẩm.

"Chó má. Thằng khốn chuồn đi trốn nợ mình. Chắc thế rồi"

Tiếp theo cơn thịnh nộ của hắn là sự im lặng. Ngay khi nó nghĩ hắn sẽ bỏ đi, nó lại nghe thấy hắn vòng lại. Một nỗi khiếp đảm bắt đầu lan ra khắp người nó. Giọng của hắn to và giận dữ - y như nó còn nhớ. Cử động cũng sợ, không cử động cũng sợ, nó từ từ đứng dậy, ấn chặt mình vào góc xa nhất của tủ quần áo. Đôi mắt nó mở lớn sợ hãi, nhìn đăm đăm qua cánh cửa he hé, lắng nghe tiếng bước chân của hắn lại gần hơn nữa…gần hơn nữa!

Mồ hôi rịn ra dưới tóc nó và bắt đầu chảy xuống gáy. Cô bé có thể nhìn thấy cánh tay, rồi đến vai, và giờ là một bên mặt hắn. Hắn quay sang và nhìn thẳng vào trong tủ, như thể đang nhìn xuyên qua bóng tối tới tận chỗ nó đang trốn.

Lúc hắn với tay cầm nắm đấm cửa tủ, một dòng chất lỏng ấm nóng bắt đầu chảy xuống bên trong đùi cô bé. Khi cái bóng của hắn đã chắn giữa nó và sự tự do, nó bắt đầu khóc. Hắn giơ tay tóm nó, cười toe toét.

Cô bé ngửa đầu ra sau và hét.

Brett bật dậy đúng lúc tiếng hét thoát ra khỏi cổ họng Tory. Cô giật người lại, gần như bật ra khỏi giường. Anh phải tóm lấy cô trước khi cô ngã xuống.

"Tory, em yêu, dậy đi! Dậy đi! Anh đây, Brett đây! Chỉ là mơ thôi, một giấc mơ! Em đang mơ đấy."

Cô tỉnh lại chỉ sau vài giây nghe tiếng của anh, nhưng không thể ngừng khóc. Tất cả những gì cô còn nhớ được sau giấc mơ là một nút thắt ở đáy bụng và cảm giác cần được ôm dỗ dội. Cô lăn tròn vào vòng tay Brett, nức nở nghẹn ngào, không nói được thành lời.

Brett ôm đầu Tory và kéo cô vào gần hơn, đung đưa người cô như thể cô là một đứa bé.

"Thôi nào cưng, không sao đâu. Chỉ là mơ thôi."

Bám chặt lấy hai cánh tay anh, cô rùng mình và vùi mặt vào ngực anh.

"Brett?"

"Ừ, em yêu, anh đây."

"Em… em đã gặp ác mộng."

Anh tiếp tục vuốt tóc và mặt cô một cách chậm rãi, nhẹ nhàng. "Nhưng nó qua rồi, Tory. Giờ đã hết rồi. Anh ở đây và em được an toàn, đúng không?"

Người Tory vẫn còn lẩy bẩy trong lúc thẩm thấu sự hiện diện của anh. Bằng giọng nói run run, cô khẽ thì thầm yêu cầu.

"Đèn… làm ơn bật đèn cho em."

Brett với tay qua vai cô và kéo sợi dây đèn bàn, lập tức Tory được tắm trong ánh sáng vàng dịu. Khi có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh, cô bắt đầu thả lỏng, và khi những cơn nức nở của cô dịu đi thành những tiếng sụt sịt thưa thớt, Brett cũng bắt đầu thư giãn.

Trong lúc ôm cô, anh không thể không nghĩ chuyện này có vẻ kỳ cục thế nào đó. Tory không phải loại phụ nữ hay gặp ác mộng. Cô độc lập đến mức anh đã tưởng là cô miễn nhiễm với tất cả mọi thứ, vậy mà lần này đã là lần thứ hai, trong vòng vài ngày từ khi cô trở về, Tory cư xử hoàn toàn không giống mình chút nào.

Nhà thám tử trong anh vô cùng tò mò, nhưng người đàn ông trong anh yêu cô đủ nhiều để chờ cho cô tự nói ra, mặc dù anh đã hiểu cô đến mức biết rằng không nên nín thở chờ đợi. Cô giữ mọi thứ lại cho mình. Nếu có điều gì cô muốn cho anh biết về quá khứ của mình thì anh còn hơn cả sẵn lòng lắng nghe, nhưng điều đó phải được nói ra theo ý cô, chứ không phải ý anh. Và trong lúc anh suy nghĩ, Tory đã bắt đầu nhấp nhổm. Anh vuốt ve lưng cô chầm chậm rồi hôn lên đỉnh đầu cô.

"Cảm thấy khá hơn chưa?"

Tory lăn ra khỏi tay anh. "Em muốn dậy. Đêm nay em không muốn nằm trên cái giường này chút nào nữa.

Brett liếc nhìn đồng hồ. Năm giờ kém mười lăm. Anh ôm má cô.

"Cưng này, hết đêm rồi. Trời đã gần sáng. Em có muốn anh pha ít cà phê còn em thì lôi cái bánh kia ra không?"

Cô gần như nặn ra được một nụ cười. "Anh sẽ tìm được lý do để ăn thêm ít bánh nữa phải không?"

Mừng vì thấy cô đã chuyển hướng suy nghĩ, anh hùa theo trò đùa, ra khỏi giường rồi quay lại để kéo cô dậy.

"Thôi mà, đừng làm anh thấy có tội. Em cũng thích ăn còn gì."

Cô liếc về phía cánh cửa tủ quần áo khi đứng dậy. Nó cũng đang he hé mở. Một cơn ớn lạnh bất chợt làm gáy cô nổi da gà, không nghĩ ra là tại sao, cô đóng sập tủ lại. Lờ đi thực tế Brett đang theo dõi nhất cử nhất động của mình, cô với tay lấy áo choàng.

"Anh pha chocolate nóng thay cà phê được không?"

Brett đang chờ, hy vọng có lời giải thích nào đó cho hành động kỳ quặc của Tory, nhưng khi điều đó một lần nữa không xảy ra, anh bắt kịp sự thay đổi đề tài này.

"Anh sẽ làm bất cứ thứ gì em muốn." Rồi anh chữa lại, "Chỉ trừ những thứ có từ hai nguyên liệu trở lên."

Tory cười phá lên và anh bắt đầu thở dễ dàng hơn.

Anh vòng tay quanh eo cô "Em cứ cười thoả thích. Chỉ cần nhớ lại xem lần cuối cùng anh cố gắng nấu nướng đã ra kết quả thế nào. Cái máy nghiền rác đã bị kẹt suốt một tuần."

Tory mỉm cười khi Brett đưa cô vào trong bếp. Tới lúc chocolate nóng được pha xong và bánh cũng được cắt xong, cô đã quên hẳn cơn ác mộng. Trong vòng một tiếng nữa mặt trời sẽ mọc. Và đó là khởi đầu của một ngày hoàn toàn mới.

Tory đặt các bức ảnh rải rác trên bất cứ chỗ nào để được trong căn hộ, rồi chọn những tấm mà cô sẽ dùng để viết bài báo. Sau khi nói chuyện với biên tập viên của mình ở tờ tạp chí, cô quyết định sẽ đưa câu chuyện đi theo hai hướng khác nhau, và cô có đủ số ảnh để làm được việc đó. Cô có những vẻ mặt chán nản của các công nhân phục vụ lễ hội, lại có cả niềm vui và háo hức hoàn toàn đối lập trên mặt những người tham dự. Đó sẽ là một bài báo có tác động lớn. Nhưng trước hết phải chọn ra được những bức ảnh đi cùng với lời minh hoạ, và đó là việc cô sẽ làm ngày hôm nay.

Chốc chốc cô lại chọn lên một bức và thêm nó vào tập ảnh để trên bàn bếp. Khi các tấm hình đã được kết thành một khối trong đầu, cô bắt đầu thấy phấn khích, tưởng tượng ra câu chuyện đi kèm theo nó sẽ được hé lộ như thế nào. Tấm ảnh đám đông mà cô thích nhất sẽ trở thành điểm then chốt, bởi nó bắt được cả hai mặt của câu chuyện, mô tả những công nhân phục vụ lễ hội cũng như người tham dự.

Như mọi khi, cứ hễ có một tấm ảnh đặc biệt nào đó lọt vào mắt, Tory đều nghiên cứu kỹ xem tại sao. Khi nhìn vào bức ảnh chụp đám đông, cô nhận ra rằng ngay lần đầu tiên trông thấy nó, ánh mắt mình đã dính chặt vào một khuôn mặt.

Tò mò, cô mang nó vào trong phòng tối rồi bật đèn trần lên. Sau khi lục qua các ngăn kéo, cô tìm được một chiếc kính lúp và đưa nó lên trên bức ảnh.

Tory cau mày thất vọng khi chỉ nhìn thấy khuôn mặt một người đàn ông lớn tuổi, không có gì nổi bật. Ông ta có vẻ mặt nghiêm nghị và trông như đang nhìn vào một điểm nào đó phía trên máy chụp ảnh, nhưng hình ảnh của ông ta rất nhỏ và không thể nào giải thích nổi tại sao cô lại bị hút về phía khuôn mặt ấy.

Chán nản với bản thân, cô trở lại công việc. Ấy vậy mà hơn hai lần cô quay lại với bức ảnh đó và nhìn chăm chăm vào gương mặt ông già. Vậy là cô đành chấp nhận thất bại. Cô quá hiểu bản thân nên biết rằng mình sẽ không thể làm việc cho đến khi giải quyết được tình thế nan giải này. Cô lại cầm bức ảnh lên, nhìn chăm chú vào nó vài giây nữa.

"Có lẽ nếu mình phóng to nó ra…"

Được ý tưởng đó khuyến khích. Tory đặt bức ảnh xuống. Như thế nghĩa là cô sẽ phải đi một chuyến xuống phố để mua thêm dụng cụ, nhưng vậy cũng đáng. Việc này đang khiến cô phát điên.

Vài phút sau, cô đang trên đường ra cửa thì điện thoại reo. Tory đứng đó, tay đặt lên nắm đấm cửa và chờ cho máy trả lời tự bật. Giọng nói này cô nhận ra, nhưng cô để mặc cho người gọi đến nói mà không nhấc máy. Lòng cô lại chất thêm cảm giác tội lỗi.

“Này Brett, mẹ của anh đây. Có nhớ ra là ai không? Người đã sinh ra anh, đã dạy anh rửa con cá đầu tiên ấy. Người mà anh hiếm khi gọi điện ấy.”

Khi lắng nghe giọng của bà Cynthia Hooker, một cái gì đó trong lòng Tory bắt đầu đóng lại. Lúc Tory bước ra khỏi căn hộ, lặng lẽ đóng cánh cửa lại sau lưng, bà Cynthia vẫn còn đang nói. Cô không bỏ đi mà cứ đứng bên ngoài, lắng nghe phần còn lại của lời nhắn.

“Thôi đừng để ý đến bài thuyết giảng. Chắc là con cũng muốn biết giờ mình đã lên chức cậu. Em gái con Celia vừa sinh hạ một bé gái xinh xắn – ba cân sáu. Melissa Carol và mẹ bé đều khoẻ. Nói chuyện với con sau nhé! Mẹ yêu con. À…mà gửi tình yêu của chúng ta cho cả Victoria nữa nhé!”

Mắt Tory nheo lại khi cô ra đến cầu thang. Yêu à? Lúc nào họ cũng nói thế. Gửi Victoria tình yêu của chúng ta. Họ thật tử tế vì muốn thêm cả cô vào đời sống gia đình mình, nhưng thứ ấy không dành cho cô. Cô không cần đến người khác để hoàn thiện cuộc sống của mình. Cô học được từ nhiều năm về trước cách sống hạnh phúc mà chẳng cần đến ai khác, và cô đã học rất giỏi. Nếu bạn không phụ thuộc vào bất kỳ ai ngoài chính bản thân, bạn sẽ chỉ phải đổ lỗi cho mình nếu đời làm bạn thất vọng.

Mình không cần ai hết. Và rồi cô nghĩ đến Brett và cái mỏ neo mà anh đã mang đến cho cuộc sống của cô. Có lẽ là trừ Brett ra, nhưng anh ấy thì không tính. Anh ấy sẽ luôn ở đó chờ mình.

Bất chấp sự tự tin Tory dành cho Brett và tình yêu mà họ cùng chia sẻ, trong lòng cô vẫn cộm lên một mối hoài nghi không thể rũ bỏ. Tại sao hả Tory… tại sao mày lại chắc chắn về Brett đến thế?

“Bởi vì anh ấy đã hứa.” cô bảo với giọng nói tọc mạch kia như thế. “Đó là lý do.”

Một con mèo hoang nhảy xuống từ một bậu cửa sổ đã vỡ kính khi Brett đưa xe vào nhà kho Santa Fe và đỗ lại. Vào ngày đẹp trời mà phải xuống đầu này của phố Reno cũng đã đủ tệ rồi, thế mà một giờ trước trời lại bắt đầu mưa, và mọi thành phần cùng khổ sẽ đi tìm chỗ trú ẩn. Anh liếc nhìn đồng hồ. Đã năm giờ kém mười lăm, và trong vòng bốn giờ qua, anh cứ đi từ toà nhà này sang đến toà nhà khác, cố xác định vị trí của một nhân chứng then chốt cho sếp anh.

Với hầu hết người dân có công ăn việc làm của thành phố Oklahoma, bây giờ đã gần đến giờ về, thế nhưng với các điều tra viên của phòng công tố hạt Oklahoma thì không. Giờ làm việc của họ tuỳ thuộc vào nhu cầu của toà nhiều hơn là vào sự thích hợp.

Don Lacey, vị công tố viên của hạt, sếp của Brett, là một người khá quyền thế, và trong khi luôn cố hết sức mình để kết tội những kẻ bị cảnh sát bắt, ông đồng thời cũng phải xoay xở với những điều luật cứng ngắc. Đôi khi, bất kể mọi người có làm việc vất vả thế nào, công lý vẫn không được thực thi. Chính vì những điều thất vọng này mà các điều tra viên như Brett phải lao ra đường, kiểm tra đi kiểm tra lại mọi điều công tố viên cần để xử lý một vụ án. Và trong trường hợp này thì công việc cần thiết là tìm một người đàn ông tên Harold Tribbey.

Tháng ba năm 1995, Harold Tribbey làm việc cho một cửa hàng ở trung tâm thành phố Oklahoma. Ông ta đang ngồi ở bục nhận hàng đằng sau cửa hàng máy móc trong giờ nghỉ trưa, thưởng thức món bánh kẹp thịt gà và salad của mình thì hai người đàn ông bước ra khỏi toà nhà ở bên kia phố. Trước khi ông kịp nuốt xong miếng cuối, một người bất thình lình lôi súng ra và bắn thẳng vào người trước mặt.

Chết đứng vì tội ác mình vừa chứng kiến, Harold nhìn trân trối vào tay súng đang biến mất, vào máu và não bị bắn lên phố của người đàn ông kia rồi nôn ra bằng sạch những thứ vừa ăn vào. Chỉ trong nháy mắt, Harold đã trở thành nhân chứng cho một tội ác.

Một thời gian sau, ông đã chỉ ra một nghi phạm trong số những kẻ đứng xếp hàng mà không biết rằng đó chính là tay chân của Romeo Leeds, trước là trùm xã hội đen của Chicago còn giờ là của Oklahoma.

Việc người của mình bị nhận dạng khiến Romeo Leeds lâm vào tình thế hiểm nghèo. Nếu gã này phải ra toà thì cầm chắc Leeds cũng sẽ bị lôi xuống bùn cùng với gã. Vì thế hắn đã kéo các luật sư của mình vào cuộc, đưa hết kiến nghị này đến kiến nghị khác để cản trở việc đưa vụ án này ra toà. Và trong lúc cỗ xe công lý chậm rãi chuyển động, thế giới mà người dân trung tâm thành phố Oklahoma vẫn quen sống bất ngờ bị thay đổi mãi mãi.

Ngày 19 tháng Tư, toà nhà Alfred P. Murrah cùng với mọi toà nhà khác trong góc phố ấy, bao gồm cả cửa hàng máy móc mà Harold đang làm việc, đã bị một quả bom tàn phá. Vài tuần sau khi người chủ bị phá sản, Harold mất việc.

Kết quả là ông ta cùng với vài trăm con người khác sống sót sau vụ nổ ấy đã bắt đầu lâm vào tình trạng rối loạn thần kinh do chấn thương sau thảm họa. Nhưng vấn đề của Harold trở nên trầm trọng thêm bởi một quá khứ mà những người sống sót khác không có. Vốn là một cựu chiến binh từ Việt Nam trở về, ông ta đã bị những hồi ức của nhiều năm trước ám ảnh. Bây giờ ông ta không ngủ được, không ăn được, và tính cách thay đổi hoàn toàn. Ông ta trở nên giận dữ, nghi hoặc tất cả mọi người xung quanh và không thể giữ nổi một việc làm.

Sau đó Harold Tribbey mất vợ, mất nhà và xe. Ông ta trở nên ốm yếu, cả tinh thần thể xác, và gần một năm trước đã sống lang thang trên đường phố. Nhưng trong khi tội ác mà Harold đã chứng kiến vài năm trước nhạt nhoà đáng kể với ông ta, nó không hề bị gạt đi khỏi sổ ghi án của Toà án hạt Oklahoma. Các luật sư của Romeo Leeds đã hết thời gian và sự lựa chọn. May cho họ, nhân chứng duy nhất đã biến mất.

Trong lúc Harold dần suy sụp, Leeds đã không hề phí phạm thời gian của mình. Hắn đã lớn mạnh cả về quyền lực lẫn tiền tài, tới mức trở nên gần như bất khả xâm phạm. Công tố viên không mong gì hơn là kết thúc được vụ giết người và lôi Leeds ra khỏi xã hội, nhưng trừ khi tìm được Harold Tribbey, vụ án này sẽ bị ném khỏi toà.

Cả sở cảnh sát lẫn người của văn phòng công tố đều quyết tâm không để chuyện ấy xảy ra. Nhiệm vụ của Brett là hỗ trợ truy tìm Tribbey, và anh đã cày nát khu vực trung tâm thành phố Oklahoma nhiều ngày nay. Khoảng một giờ trước có người đã mách cho anh là Harold thi thoảng đến ngụ ở nhà kho Santa Fe, đặc biệt là khi thời tiết xấu.

Brett quan sát qua làn mưa đang ào ạt đổ xuống kính chắn gió. Anh liếc nhìn toà nhà, cẩn thận ghi chú số cửa sổ và cửa ra vào bị bịt kín, rồi cầm điện thoại lên. Dù chỉ là vấn đề cá nhân, nhưng anh ghét cay ghét đắng việc đi vào một chỗ như thế này mà không biết có đường nào đi ra không. Khi người trực tổng đài của phòng cảnh sát trưởng trả lời cuộc gọi, anh nói rất ngắn gọn:

"Hooker đây. Tôi đang ở nhà kho Santa Fe trên phố Reno. Giờ tôi sẽ đi vào. Nếu đến năm giờ mười lăm anh không nghe tin gì từ tôi thì hãy cử ai đó đến kiểm tra."

Brett trượt điện thoại vào túi quần lúc ra khỏi xe, rồi đưa một tay sờ áo khoác, đảm bảo là súng và bao súng của mình vẫn còn đó.

Nước mưa quất vào mặt Brett khi anh chạy về phía toà nhà. Áo khoác ngoài của anh không thấm nước, nhưng quần jeans thì có. Trong vòng vài giây, quần và ủng của anh đã ướt nhẹp. Một cơn gió mạnh tạt nước mưa vào mắt làm anh phải chớp mắt lia lịa và quay mặt đi. Khi nhìn trở lại, anh thoáng thấy bóng một người đàn ông ở ngưỡng cửa. Anh chưa kịp phản ứng gì, ông ta đã biến mất.

Brett với tay lấy khẩu súng theo bản năng. Kể cả khi không phải người đàn ông anh đang tìm gặp rắc rối, những kẻ khác tìm nơi tránh mưa ở đây cũng có thể mang một lương tâm tội lỗi.

Anh đứng thủ thế ở bên mé cửa, khẩu Glock nằm gọn trong tay. Nhưng mưa đang đổ ầm ầm, mạnh tới mức anh chẳng phân biệt được âm thanh gì, và chẳng muốn chờ đợi thêm nữa. Anh hít một hơi rồi lẻn vào trong nhà kho, ép sát người vào tường trong lúc để mắt thích nghi với khung cảnh tăm tối.

Từ đâu đó phía trên ngưỡng cửa, một mảnh kim loại rơi xuống sàn nhà xi măng gây nên một tiếng lanh canh lớn, làm gián đoạn sự im ắng do màn mưa tạo ra. Brett giật mình vì tiếng vọng và quay lại đúng lúc ba người đàn ông vừa mới bước ra khỏi một đống kệ gỗ và bắt đầu chạy về cuối toà nhà. Khi một trong số chúng bất ngờ dừng lại và quay đầu về phía anh, tóc gáy Brett dựng đứng, anh lao xuống sàn nhà mà không cần suy nghĩ.

Hành động bốc đồng này đã cứu mạng Brett. Nhiều viên đạn ghim vào bức tường nơi anh vừa mới đứng và hàng tá khác sượt qua những kệ gỗ mà anh đang trốn ở đằng sau, nảy lên trên sàn xi măng cạnh chân anh.

"Ôi," Brett lẩm bẩm rồi cầm điện thoại của mình và gọi 911. "Tôi là Hooker của phòng Công tố hạt. Tôi đang ở nhà kho Santa Fe cũ phía đông Reno. Có kẻ đã nổ súng. Tôi cần trợ giúp."

Brett chưa kịp di chuyển, đầu bên kia nhà kho chợt có tiếng ồn ào rồi tiếp đó là im lặng. Anh đổi tư thế, qùy rồi đứng dậy, khom lưng đi dọc theo bức tường, tay lăm lăm cò súng. Trước cả khi nghe thấy tiếng còi cảnh sát đang lại gần, anh đã biết bộ ba kia đã đi mất. Khi nhìn thấy những tấm ván bịt cửa sổ bị cạy ra, anh chửi thề.

Sau khi đã quan sát tỉ mỉ khu vực, anh trở lại mặt trước tòa nhà. Vài phút sau, anh bắt gặp một đống những kệ gỗ và thi thể của một người phụ nữ đang nằm úp mặt xuống vũng máu của chính bà ta. Brett âm thầm nguyền rủa. Giờ anh đã biết đích xác vì sao chúng bỏ chạy.

Tránh không làm xô lệch hiện trường, anh đi trở lại chỗ cửa. Hai chiếc xe tuần tra của cảnh sát vừa thắng lại bên cạnh xe anh. Khi cả hai cảnh sát đều ra khỏi xe với súng lăm lăm trong tay, Brett giơ hai tay lên và hét vang tên mình. Họ thả tay súng rồi chạy lại chỗ anh.

"Trong kia có xác một phụ nữ, nhưng hung thủ đã bỏ chạy qua một cửa sổ ở đằng sau. Làm ơn gọi về báo giùm tôi được không?"

Một trong hai cảnh sát gật đầu và trở lại chỗ xe anh ta, còn người kia đút súng vào bao.

"Này Hooker, anh không biết đã đến giờ về rồi à?"

Brett nheo mắt nhìn qua màn mưa, nhận ra anh cảnh sát kia là người quen từ hồi anh còn trong học viện.

"Thôi đi Ernie, cậu biết Lacey và tôi rồi mà. Việc chưa xong bọn tôi còn chưa từ bỏ."

Như mọi cảnh sát khác, khi tổng đài báo tin có một vụ nổ súng vào đồng nghiệp, adrenaline trong họ liền trào dâng, nhưng khi nguy hiểm rõ ràng đã qua, họ lại cười đùa để giảm bớt căng thẳng.

"Làm sao mà cậu lại dính vào vụ lùm xùm ở đây thế?" Reynolds hỏi.

"Đi tìm một nhân chứng và bước vào một vụ giết người. Chúng đã bắn vài ổ đạn vào tôi rồi chạy như ma đuổi. Tới lúc tôi đến được đầu kho bên kia thì chỉ thấy mưa ngoài cửa sổ thôi."

"Cậu không sao đấy chứ?" Reynolds hỏi.

"Tôi đã thụp xuống."

"Quỷ quái, Hooker, lúc nào cậu cũng hơi điên ấy nhỉ?"

Tiếng cười của Brett vẫn còn vang vọng khi họ bước vào trong nhà kho. Ít nhất anh cũng có một chỗ khô ráo để chờ nhân viên pháp y đến.

Sau khi lao ra ngoài cửa sổ nhà kho Santa Fe, Gus Huffman cùng đồng bọn: Tony và Raul Gomez, tạm trú ở gần khu Bricktown, một khu vực nội đô cũ của Oklahoma đã được sửa chữa lại, và giờ trở thành một chỗ "thời thượng". Bất chấp cuộc chạy xuyên màn mưa, chúng cũng không bị ướt hơn các thực khách đang xếp hàng chờ bàn ở Spaghetti Warehouse là bao.

Gus ghét những chuyện lộn xộn, nhưng hôm nay nhờ sự xuất hiện của một kẻ lạ mặt mà nhiệm vụ lúc đầu vốn đơn giản của hắn đã biến thành một vụ lằng nhằng lớn. Mùi xốt Marinara và mỳ ống thoảng qua mũi làm dạ dày hắn cuộn lên.

"Chết tiệt, Gus, cái hàng người này chả rục rịch gì cả. Đi chỗ khác đi." Raul phàn nàn.

Gus lắc đầu. "Đã quá bảy giờ rồi. Ở đâu cũng phải xếp hàng thôi, và giờ tao chẳng có tâm trạng để bị ướt thêm trước khi lấp đầy cái bụng."

Tony Gomez gật đầu đồng tình và tọng thêm một que kẹo cao su vào mồm, "Ừ, đúng đấy Raul, ngoài kia mưa lắm, hay là anh còn chưa biết?" Rồi gã cười rinh rích trước câu đùa của mình và nháy mắt với cô hầu bàn.

Gus lờ hai anh em chúng đi. Bọn chúng là những kẻ đầu óc đần độn chẳng nghĩ được gì mấy ngoài kiếm tiền và kiếm gái, cái nào trước cũng được. Hắn đổi chân ra vẻ sốt ruột khi người bồi bàn đi ngang qua với một khay đầy mỳ. Sau thảm họa vừa rồi, hắn không chắc liệu bọn chúng có được trả tiền không. Romeo sẽ không vui vẻ gì. Chuyện chúng vừa đóng một kẽ hở trong đời ông ta chẳng là gì so với chuyện chúng lại mở ra một kẽ khác. Mặc dù công bằng mà nói thì làm sao chúng biết có người sắp xuất hiện ở nhà kho được chứ, đặc biệt là trong một ngày như hôm nay.

Bên ngoài, mưa vẫn tiếp tục trút xuống và Gus nhìn qua cửa kính một cách vô hồn. Đầu óc hắn bận nghĩ lại cảnh xả súng và cảnh người đàn ông bước vào trước khi chúng có cơ hội tẩu thoát. Có một điều chắc chắn là hắn sẽ nhận ra thằng con hoang đó nếu có cơ hội gặp lại.

Gus liếc nhìn đồng hồ. "Ít nhất phải mười lăm phút nữa bọn ta mới có bàn. Tao đi gọi cho ông chủ đây."

Hắn lách ra khỏi hàng và hướng về phòng vệ sinh nam. Có hai người ở bên trong và hắn chờ đến khi họ đi khỏi mới lấy điện thoại ra gọi. Điện thoại chỉ đổ một hồi chuông. Khi nghe thấy giọng Romeo Leeds, hắn hít một hơi dài.

"Tôi, Gus đây."

"Xong chưa?"

"Rồi, không vấn đề gì."

"Tốt, mai qua văn phòng thanh toán."

"Vâng, à… thưa ông chủ, nhưng mà…"

Romeo Leeds đã ở thế giới ngầm lâu đến mức có thể đánh hơi được rắc rối trong giọng của Gus.

"Nhưng sao?"

Gus rùng mình. Cái điệu kéo dài giọng của Leeds rất giả tạo, và hắn biết điều đó. Romeo Leeds không phải loại người trịnh trọng.

"Có thằng bước vào trước khi bọn tôi kịp tẩu thoát."

"Chó má…" Giọng Leeds nhỏ hơn. "Hắn thấy bọn mày không?"

"Có, nhưng trời khá tối. Tôi không nghĩ hắn nhìn kỹ được mặt bọn tôi."

Giọng Leeds càng dài ra thêm. "Mày không nghĩ… Mày không chắc… Mày không biết…" Rồi hắn bùng nổ. "Chính ba cái mớ thối tha đó có thể lôi mày xuống bùn đấy, mày rõ rồi chứ gì. Tìm xem nó là ai rồi xử lý đi, nghe rõ chưa?"

Gus gật đầu rồi nhận ra Leeds không thể trông thấy mình. "Vâng, thưa ông chủ, tôi nghe rồi, rõ rành rành."

"Mà này Gus…"

"Vâng ạ?"

"Chưa làm xong việc thì đừng nghĩ tới chuyện đi lấy tiền công nhé. Tao không trả tiền cho bọn nửa mùa, hiểu chưa?"

Anh em nhà Gomez sẽ tức lắm đây, nhưng Gus chẳng thể làm gì được.

"Vâng, thưa ông, tôi hiểu, và tôi sẽ xử lý mọi chuyện, đừng lo gì cả."

Romeo Leeds dập máy bên tai Gus. Gus không cho đó là một tín hiệu tốt. Hắn trở lại phía trước nhà hàng đúng lúc cả bọn sắp sửa được ngồi.

"Chết tiệt, Gus, mày đúng lúc quá," Raul nói, cười toe toét và vỗ vào lưng hắn. "Đến đây ăn mừng nào."

"Ăn thì ăn, chứ không phải là mừng." Gus nói. "Bọn ta sẽ không được trả tiền cho đến khi dọn sạch cái mớ hỗ lốn gây ra ngày hôm nay."

Raul cau mày. Sau khi cô hầu bàn rời đi, gã vươn người tới với giọng nói hằn thù, "Nghe này Huffman, mày đã hứa chia phần cho bọn tao. Giờ tao muốn

phần của mình."

Giọng Gus nhỏ hơn và đôi mắt hắn loé lên tia cảnh cáo với Raul.

"Mày sẽ được tiền khi nào tao được trả." Hắn nói khẽ. "Giờ hãy nhớ xem mày đang ở đâu và câm miệng lại đi. Bọn ta đến để ăn, và sẽ ăn. Khi nào ăn xong tao muốn mày cút đi cho khuất mắt tao. Hiểu nhau chưa?"

Gomez gật. Trong khu của mình gã là một tên cộm. Nhưng so với Gus Huffman, gã chỉ là thằng học việc, và gã biết điều đó.

"Không vấn đề gì, người anh em." Raul nói. "Tao chỉ nói thế thôi. Mày biết rồi đấy. Không có ác ý gì, được chưa?"

Gus đẩy thực đơn về phía gã. "Câm miệng và chọn món đi."

Raul làm theo lời Gus.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Một tia sét xé toạc bầu trời đêm, liền theo đó là tiếng sấm đùng đoàng. Trời lại tiếp tục mưa. Đầu năm nay Oklahoma đã trải qua mùa xuân khô hạn nhất trong lịch sử, vậy mà giờ đây khi đã gần thu, vốn là thời điểm khô ráo trong năm, người dân ở đây lại hầu như không có nổi hai ngày nắng ấm liên tiếp.

Khi sấm làm rung cả cửa sổ, Tory nhăn nhó và liếc nhìn lên đồng hồ. Đã quá tám giờ mà Brett vẫn chưa về. Anh đã gọi về nhà trong lúc cô đi mua đồ,và từ tin nhắn ngắn gọn, rời rạc anh để lại, cô biết đã có chuyện bất ngờ nào đó xảy ra. Cô chỉ hy vọng anh không liên quan trực tiếp đến chuyện ấy.

Hồi họ mới quen biết nhau, Brett vẫn còn làm cho sở cảnh sát thành phố Oklahoma, nhưng sau khi đồng sự của anh bị giết trong một cuộc rượt đuổi chóng mặt với nhóm cướp có vũ trang, dường như anh đã mất hết nhiệt huyết để tiếp tục. Chuyện còn tồi tệ hơn nữa khi vụ án được đưa ra xét xử, bọn tội phạm lại được thả tự do vì không đủ chứng cứ định tội. Đó là giọt nước làm tràn ly đối với Brett. Anh trả lại thẻ công vụ, xin nghỉ hưu sớm và phục vụ luật pháp từ phía bên kia của bàn thẩm phán. Với tư cách là điều tra viên của văn phòng công tố hạt, anh cảm thấy mình như thể kiểm soát được phần nào việc mang lại công lý cho những người chịu oan trái. Phần ấy không nhiều, nhưng trong lòng Brett, thế là đủ để anh bước tiếp.

Việc Brett coi mỗi vụ án đều như chuyện của mình khiến Tory lo lắng. Anh đặt cả trái tim và linh hồn mình vào mọi trường hợp, có đôi khi, anh thúc ép mình quá mức và vướng vào rắc rối. Nhưng cô chỉ có thể cầu nguyện và hy vọng anh lành lặn trở về.

Ngoài trời cơn mưa bão đang rú rít, hết đợt sấm này đến đợt sấm khác nối tiếp rền vang, Tory cố gắng tập trung vào công việc mà không được. Tâm trí cô hết nhảy từ Brett sang cơn bão, đến những nguy hiểm trong công việc của anh, rồi lại đến những bức ảnh trên đùi cô và những ghi chú mà cô đang làm.

Bức ảnh chụp đám đông phóng to đang ở ngay cạnh khuỷu tay Tory. Cứ chốc chốc cô lại nhặt nó lên và nhìn vào mặt người đàn ông như để ra lệnh cho ông ta nói. Nhưng cho dù có nhìn chăm chú đến đâu cô cũng chẳng thấy sáng ra điều gì. Không có điều kỳ diệu nào xuất hiện để trả lời cho câu hỏi mà cô còn chưa biết làm sao để gọi ra. Chán nản, cuối cùng cô ném nó sang bên và chuẩn bị làm việc tiếp thì có tiếng lách cách ở khoá cửa. Niềm vui như từng đợt sóng tràn qua người Tory, cô bật dậy và lao ra cửa. Brett đã về!

Brett mệt và đói, anh không thể nhớ được có lúc nào từng bị ướt khủng khiếp thế này chưa. Suốt trên đường về nhà anh cứ nghĩ mãi về vòi tắm nước nóng, quần áo khô và Tory, thứ nào trước cũng được. Thế nhưng khi vừa mở cửa ra anh đã quên hết mọi chuyện, trừ Tory. Cơn đói trong bụng và vũng nước trong ủng chẳng là gì khi cô lao vào vòng tay anh. Brett đá cánh cửa đóng lại sau lưng và cứ như thế ôm cô, nhấc chân cô lên khỏi mặt đất trong lúc hai tay cô vòng quanh cổ anh.

"Được chào đón như thế này thì anh sẵn lòng ra ngoài lại để vào lần nữa."

Tory thở dài vì sự căng thẳng đã bắt đầu giảm bớt. "Em đã rất lo cho anh."

Mặc dù cô sẽ từ chối nhưng Brett đã nghe thấy một chút hoảng loạn trong giọng nói của cô. Anh nhắm mắt và cố không nghĩ về xác người phụ nữ mình đã tìm thấy. Tóc bà ta cũng màu vàng, giống tóc Tory. Trong một lúc bốc đồng, anh ôm cô chặt hơn chút nữa.

"Anh không sao, nhưng anh đang làm em bị ướt."

Cô đặt một nụ hôn lên mạch đập nơi cổ anh. "Em chẳng quan tâm. Sao anh không đi tắm rồi mặc cái gì ấm áp và khô ráo nhỉ?"

Brett ôm hông cô rồi đẩy cô lại gần mình, khẽ áp sát vào cô cho đến khi cả hai đều thấy hơi nhức nhối.

"Mặc xác vụ tắm rửa." anh nói. "Anh không thể bần đến thế được. Suốt cả ngày nay anh được tắm nước mưa cơ mà."

“Em đã làm món lasagna,” Tory nói.

Bụng Brett sôi ùng ục và anh rên rỉ. “Thế là ăn gian. Làm sao anh tập trung vào việc làm tình với em được khi em làm mấy món như thế?”

Tory di một đầu ngón tay xuống áo sơ mi của anh, khẽ gõ vào mặt thắt lưng trước khi trượt xuống chỗ phéc-mơ-tuya bên dưới.

“Việc cần làm trước thì phải làm trước chứ, quí ông. Thức ăn của anh sẽ sẵn sàng khi anh đã sẵn sàng.”

Brett nắm bàn tay cô và ấn nó vào chỗ phồng bên dưới khoá quần. “Anh nghĩ là mình đang sẵn sàng hơn lúc nào hết.”

Tory cười. “Cứ nghĩ thế nhé,” cô nói rồi đi vào bếp.

Brett vừa đi vừa lột quần áo, đến lúc tới nhà tắm thì anh đã trần như nhộng. Chẳng mất chốc anh đã khô ráo và quần áo chỉnh tề, cắm đầu vào món lasagna bốc khói của Tory.

“Ngồi với anh trong lúc anh ăn nhé,” Brett nói. “Kể cho anh nghe em làm đến đâu rồi.”

Tory mỉm cười. “Hay là em chỉ cho anh xem nhé?”

Anh gật đầu và ăn một miếng mỳ to, tận hưởng niềm khoan khoái của việc có thức ăn trong bụng và có người phụ nữ này trong đời. Ngay bây giờ Brett có muốn cũng không tìm được điều gì mà phàn nàn.

Tory trải những tấm ảnh ra bàn trước mặt anh. “Đây là những tấm em sẽ dùng.”

“Cái này để làm gì?” Brett hỏi, chỉ vào tấm ảnh đám đông phóng ta, rồi cau mày với khuôn mặt cô đã đánh dấu tròn đỏ.

Tory nhún vai, “Chẳng có gì. Em chỉ đang làm việc không đâu thôi.”

Chỉ cần nhìn mặt cô là anh hiểu “chuyện không đâu” này thực ra là quan trọng, nhưng rõ ràng cô sẽ không nói, và đêm nay anh cũng không có tâm trạng hỏi han thêm.

“Khuôn mặt thú vị nhỉ,” Brett nói và chỉ vào người đàn ông cô đã khoanh tròn.

Cô nhún vai, “Em đoán vậy,” rồi nhìn lên. “Thành thực mà nói, ông ta làm em sởn cả gai ốc.”

Brett nhìn lại bức ảnh. Thực ra đó là một khuôn mặt tẻ ngắt. Ông ta cần phải cắt tóc, nhưng ngoài chuyện ấy ra anh chẳng thấy còn gì đáng chú ý hết. Rồi anh nhìn kỹ hơn. Có cái gì đó trên má ông ta, bên dưới con mắt phải. Anh chỉ vào điểm đen nhỏ trên ảnh bằng cái dĩa của mình.

“Cái gì kia, hình xăm à?”

Có gì đó xì xào trong trí nhớ cô, giống như một lời đồn thổi xấu xa mà ai đó đang cố truyền đi. Tory nhặt ảnh lên, nhìn chăm chú hơn cả lúc trước.

“Em đã tưởng nó là một vết ố trên phim.”

Brett nhún vai và ăn thêm miếng nữa. “Có thể em nói đúng.” Rồi anh cười toe toét. “Em biết anh rồi đấy, không lúc nào thôi làm cảnh sát. Em nhìn thấy vết bẩn, anh thì chỉ thấy xăm với sẹo.”

Nhưng ý tưởng đó đã cắm rễ trong đầu óc Tory, và trong lúc Brett tiếp tục ăn, cô chẳng nói chẳng rằng đứng dậy đi vào phòng tối.

“Món Lasagna ngon lắm,” anh gợi ý, và tự lấy thêm một suất nữa cho mình, nhưng cô đã đi mất rồi.

Gus Huffman đã tốn mất 255 đô la để biết được tên kẻ đã bắt quả tang bọn chúng ở nhà kho, và thêm 200 đô nữa để biết kẻ đó làm việc cho ai. Việc phát hiện ra tên khốn đó làm việc cho gã công tố viên đang thụ lý vụ án của Manny Riberosa, cánh tay mặt của Leeds, khiến cho hắn rất lo lắng. Gus liên tục tự nhủ rằng mọi chuyện đã có thể tệ hơn, nhưng ngay lúc này thì hắn còn chưa biết tệ hơn thế nào. Tất nhiên Romeo Leeds muốn bưng bít và hủy mọi mối liên hệ với ông ta. Nhưng lần này sẽ đòi hỏi nhiều mánh khoé hơn mọi lần một chút. Brett Hooker đâu phải thường dân. Gã là một tay chuyên nghiệp. Phải, Gus đã nhận lệnh, nhưng việc này thay đổi mọi chuyện. Hắn cần thêm thời gian để lên kế hoạch. Nếu phạm sai lầm một lần nữa, chúng sẽ không đủ sức để trả giá.

Cơn bão đã tan vào khoảng giữa đêm, để lại sau nó một bầu không khí vừa được gột rửa sạch sẽ. Brett đứng trên ban công căn hộ ở tầng hai, nhìn lên trời rồi theo dõi những chiếc xe đi qua đi lại con phố bên dưới. Khi anh liếc vào phòng ngủ để trông chừng Tory vẫn đang ngủ say, trái tim anh khẽ nảy lên. Tình yêu anh dành cho cô lớn đến mức anh thấy lòng mình trở nên mềm yếu.

Đêm qua cô ngủ không ngon giấc. Anh nghĩ là vì cơn bão mới vừa đi qua, nhưng khi nghe cô nói mơ, anh bắt đầu cau có. Cô không bao giờ nói mơ. Ít nhất, cô chưa từng như thế. Cô cũng chưa bao giờ có vẻ kích động hay gặp phải ác mộng, vậy mà kể từ lúc về đến giờ có vẻ cô đã bị cả hai.

Anh quay lại cảnh đường phố bên dưới, nhưng tâm trí thì vẫn để nơi Tory. Một vài giờ trước họ đã làm tình với niềm đam mê khiến anh choáng váng. Sau đó anh ôm cô cho đến khi cô thiếp ngủ, nhưng giấc ngủ lại không đến với anh. Brett không còn lờ chuyện Tory hành xử như thể đang rơi vào tuyệt

vọng được nữa. Mọi bản năng nơi anh mách bảo rằng có điều gì đó đã xảy ra. Anh chỉ không biết rắc rối đó nằm trong chính con người Tory, hay có điều gì đó còn thiếu trong mối quan hệ của họ đã thúc đẩy nên những hiện tượng bất loạn kia.

Đêm nay đã hơn một lần anh thử gợi đề tài quá khứ của cô, nhưng lần nào Tory cũng đều tìm cách lảng chuyện. Brett yêu Victoria Lancaster hơn cả mạng sống, nhưng anh đã bắt đầu tự hỏi liệu Victoria mà mình biết có phải chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng của mình không. Phải chăng ta có thể sống với một người suốt ba năm mới biết được rằng ta chẳng hiểu gì về người ấy?

Nơi nào đó ở phía nam, một tiếng còi báo động bắt đầu rú lên, trong anh bỗng có thôi thúc lao về phía ấy. Rồi anh nhớ ra là mình đã từ bỏ phần đời ấy, một cách tự nguyện. Gọi đó là vỡ mộng, hay kiệt sức, hay là chán ngán với chế độ cũng được, nhưng anh không hối hận vì mình đã ra khỏi ngành cảnh sát. Điều duy nhất Brett giữ lại bên mình khi thay đổi cuộc đời là Tory, và anh sẽ không từ bỏ cô. Bây giờ và mãi mãi.

"Vòng quanh bụi hồng, túi đầy chùm hoa, tần bì, tần bì, rơi mất hết[1]"

[1] Một bài đồng dao. Nguyên văn: "Ring around the rosey, pocket full of posies, ashes! Ashes, all fall down.

Cô bé cười lớn khi con búp bê vải của nó rơi xuống cỏ. Bím tóc đuôi ngựa màu vàng và bộ váy kẻ màu xanh dương nổi bật lên giữa đám cỏ xanh mướt. Đôi mắt bằng cúc áo màu xanh nhìn thẳng lên bầu trời và cái miệng làm từ chỉ thêu nở nụ cười vĩnh cửu trước trò chơi cô bé đang chơi.

Cô bé đặt hai bàn tay lên hông con búp bê và giả vờ nhăn mặt, "Búp bê cưng, em đứng dậy ngay lập tức, nghe chị nói không? Em làm bùn bẩn dính hết vào váy bây giờ."

Ôm chặt con búp bê vào ngực, cô bé nhảy tới cái xích đu đang treo lủng lẳng trên một cành cong của cây hương phong và thả mình xuống chỗ ngồi, lơ đãng ngân nga một giai điệu không lời. Một chú ong mật bay vo vo quanh chỗ đầu gối bị xước của cô bé trong lúc chú chim nhại gắt gỏng từ cành cây ở trên đầu. Mùi bánh quy mới nướng thoảng trong không khí cùng với âm thanh tiếng cười văng vẳng phát ra từ ngôi nhà.

Và rồi những bản lề trên cánh cửa chắn kêu cọt kẹt, cô bé nhìn lên. Ai đó đang đứng ở ngưỡng cửa, gọi tên nó, nhưng nó không nghe thấy người đó nói gì. Nó đứng dậy, và vì thế Búp bê Cưng bị rơi khỏi đùi nó xuống mặt đất.

"Con đây," nó kêu, vẫy tay lia lịa nhưng không ăn thua. Như thể nó đã trở nên vô hình.

Cô bé chuẩn bị chạy về phía ngôi nhà thì nhớ ra Búp bê Cưng và quay đầu lại. Nhưng khi nó nhìn lại thì cái cây đã biến mất, cả cái xích đu nó vừa ngồi lên cũng vậy. Và con búp bê của nó cũng chẳng thấy đâu nữa. Nó quay ngoắt lại và rồi chết đứng. Ngôi nhà cùng với bánh qui và tiếng cười đã biến mất, y như chúng chưa từng tồn tại.

Cô bé bắt đầu chạy vòng quanh sân và tìm kiếm gì đó, nhưng nó không nhớ được là cái gì. Nó cứ chạy mãi, chạy mãi thành một vòng tròn không ngừng nghỉ, cho đến khi đôi chân nó phát đau, bàn chân trần rướm máu và chẳng còn nơi nào để đi nữa ngoài cái chỗ mà nó vẫn đang đứng. Người nó lúc nóng lúc lạnh, một nỗi kinh hoàng không tên chụp xuống. Giờ đây cô bé đang vừa vặn hai tay vào nhau vừa khóc, nhìn về phía đường chân trời và vầng dương đang lặn. Đột nhiên trời tối đen và cô bé chỉ có một mình. Trong nỗi sợ hãi tột cùng, nó ngửa đầu ra sau và gào lên một tiếng thê lương.

Tory tỉnh dậy gào thét rồi lăn ra khỏi giường trước khi Brett có thể giữ được cô.

"Ôi Chúa ơi, Chúa ơi, Chúa ơi."

Hai bàn tay cô run rẩy, mặt cô thì ướt đẫm nước mắt dù cô không hề biết là mình đã khóc. Tim cô đau đớn như một người vừa trải qua nỗi buồn sâu sắc, nhưng tất cả những gì Tory nhớ được chỉ là nỗi sợ hãi choáng ngợp và cảm giác mất mát.

Chỉ vài giây sau Brett đã ở sau lưng và giữ lấy cô, ôm chặt cơ thể đang run rẩy của cô vào người mình, tim anh đập thình thịch trong lồng ngực.

"Tory, em yêu, chỉ là một cơn ác mộng khác thôi mà!"

Cô bám lấy anh như một đứa trẻ, không tài nào nói được.

"Em có nhớ mình mơ thấy gì không?"

Tory lắc đầu.

"Em chắc không? Bất kể đó là chuyện gì, em đều có thể kể với anh mà. Đôi khi chỉ cần nói ra được là sẽ cảm thấy khá hơn đấy."

Cô tiếp tục lắc đầu. "Em không nhớ… Em không nhớ."

Nỗi sợ của Tory rành rành ra đó, và Brett sẽ làm bất cứ điều gì trên đời để quẳng nó đi, nhưng anh không biết phải làm sao, mà cô thì không chịu giúp anh.

"Có lẽ là do cơn bão làm em bồn chồn," anh gợi ý rồi bế Tory lên như thể cô là một đứa bé.

"Anh mang em đi đâu đấy?" Tory hỏi.

"Tin anh đi."

Tory co rúm người. Tin tưởng ư? Liệu niềm tin có tồn tại thật không?

Phòng khách lẩn khuất những cái bóng do ngọn đèn an ninh chiếu qua rèm cửa tạo ra. Anh mang cô tới chỗ ghế tựa rồi ngồi xuống, ôm cô vào lòng. Khi Tory đã ngồi yên ổn trên đùi anh, đầu đặt dưới cằm anh, Brett mới bắt đầu đung đưa ghế.

"Anh đang làm gì đấy?" Tory hỏi.

"Thư giãn nào Tory. Mình sẽ ngồi đây một lúc và để mọi thứ qua đi."

Nhịp điệu của chiếc ghế như xoa dịu, dỗ dành, hoà với nhịp tim của Brett đập mạnh mẽ bên cạnh tai cô. Mùi hương thân thuộc của cơ thể anh, cảm giác từ sức mạnh của anh, cũng như cách anh đang ôm cô chống lại bóng tối, mang đến cho cô sự bình yên. Sự trống rỗng trong sâu thẳm lòng cô bắt đầu được lấp đầy. Tory nhắm mắt lại, thả lỏng người, những giọt nước mắt dần khô đi.

Brett cứ đung đưa như thế đến sáng cho Tory ngủ một giấc không mộng mị trong tay mình. Nhưng nỗi sợ của anh đã không dễ dàng qua đi như cô. Anh không thể gạt được ý nghĩ là cuộc sống của họ sắp bị hủy hoại.

Nhiệt độ trong bóng râm hôm nay là ba mươi hai, nhưng chiếc nhiệt kế điện tử ở ngân hàng bên kia phố đang hiển thị ba mươi tám độ. Mặc dù chiếc xe Gus Huffman đang ngồi có điều hoà không khí nhưng hắn vẫn vã mồ hôi như một con lợn bị mắc kẹt. Và tồi tệ hơn thế nữa là hắn cần phải đi tiểu, Nhưng để giải toả, hắn sẽ phải rời khỏi đây, mà như thế nghĩa là hắn sẽ mất dấu Hooker.

Gã này cứ như một con kiến chết tiệt. Lừa mụ đàn bà đến nhà kho mới dễ dàng làm sao. Tại sao Hooker không thể hợp tác dễ như thế nhỉ? Phút này gã ở đây, phút sau đã ở chỗ khác. Sau những gì Gus trông thấy ngày hôm nay, kế hoạch hắn nghĩ ra đêm qua rõ ràng sẽ không thực hiện được. Hooker chẳng chịu ở yên một chỗ đủ lâu để ai đó nhìn kỹ mặt gã, chưa nói gì đến bắn trúng gã. Và Gus biết rằng lần này tốt hơn hết là mình nên bắn trúng. Nếu trượt thì hắn quay súng vào chính mình cho rồi. Romeo Leeds không cho ai cơ hội lần thứ hai.

Vì thế hắn tiếp tục chờ đợi, mỗi phút qua đi lại càng thấy khó chịu thêm. Ba mươi phút đã qua và một mùi lạ bắt đầu bốc lên trong ô tô. Hắn cau mày liếc nhìn bảng điều khiển, khi nhìn vào nhiệt kế hắn bắt đầu chửi thề. Nó đã lên đến vạch đỏ. Trước khi hắn kịp hành động, khói đã bắt đầu len vào trong xe.

"Khốn nạn! Xe tôi bị cháy!"

Hắn vươn tay xuống mở mui xe trước khi nhảy ra. Mui xe nóng bỏng tay, nhưng chưa là gì so với ngọn lửa bốc lên khi hắn mở nó ra. Hai người khách bộ hành dừng lại để xem.

"Gọi cứu hoả mau! Xe tôi cháy rồi," hắn hét lên.

Người phụ nữ chạy vào toà nhà gần đó, còn người đàn ông vẫn đứng nhìn vận rủi của Gus đang tiếp diễn.

"Ôi, nhìn ngọn lửa này," ông ta nói.

Gus trừng mắt. "Ông im đi."

Hành vi của hắn lỗ mãng đến nỗi người kia quay đi và chạy theo vợ ông ta, để mặc Gus nhìn ngày tàn của chiếc xe. Như để thêm muối vào vết thương, đúng lúc ấy Brett Hooker ra khỏi toà nhà. Gus bất lực đứng nhìn Hooker vào trong xe của mình rồi lái đi.

Đến lúc xe cứu hoả tới thì xe của Gus đã chìm trong lửa. Lính cứu hoả vội vã đỗ xe và nối ống. Nhưng khi họ chĩa cái ống nước vào lửa thì chỉ có một dòng nước bé tí chảy ra. Ý nghĩ đầu tiên của Gus là: Trời ạ, có khi mình đái vào cái xe còn mạnh hơn thế.

Brett chỉ liếc nhìn chiếc xe bị cháy một cái rất nhanh. Anh đang mải nghĩ xem cuộc gọi mình vừa nhận được ảnh hưởng tới vụ Riberosa của Lacey như thế nào. Họ đã xác định được danh tính cái xác trong nhà kho. Đó là Linda Tribbey, vợ cũ của Harold Tribbey, nhân chứng đang mất tích của Lacey. Anh chắc chắn việc người phụ nữ này xuất hiện ở chỗ lẽ ra là của Harold Tribbey không phải là trùng hợp, nhưng anh vẫn thấy khó hiểu. Loại bỏ nhân chứng chủ chốt là một chuyện, nhưng còn giết vợ của nhân chứng chủ chốt lại là chuyện hoàn toàn khác. Ngoài việc thúc đẩy Tribbey trốn tránh kỹ hơn nữa thì nó còn phục vụ cho mục đích nào khác nữa?

Anh vào xe và đã chuẩn bị lái đi thì một ý nghĩa chợt nảy ra, về mặt nào đó anh vừa mới trả lời câu hỏi của chính mình. Brett không thể là người duy nhất đang truy lùng Tribbey. Và nếu Brett đã không thể tìm được ông ta thì kẻ kia chắc cũng đang gặp vấn đề tương tự. Vụ giết Linda Tribbey chẳng qua chỉ là một lời cảnh cáo với Harold để ông này tiếp tục lẩn trốn.

Nhưng việc biết được danh tính của thi thể lại càng thúc đẩy Brett quyết tâm chiến thắng hơn. Nếu anh không tìm được Harold thì Leeds sẽ thoát tội giết người, không chỉ một, mà những hai lần.

Đầu mối vừa có từ một người bán bảo hiểm có thể là bước đột phá mà anh chờ đợi. Anh ta đã nhận ra ảnh Harold Tribbey giống một người tự gọi mình là Ratchet. Có một đặc điểm nữa mà Brett đã biết về Harold có thể chính là chìa khóa giúp tìm được ông ta. Hôm nay là thứ Bảy, ở sở thú Amphilheater có một buổi biểu diễn nhạc đồng quê và miền Tây. Harold Tribbey là người hâm mộ nhiệt thành nhạc đồng quê.

Brett rời khỏi xa lộ và bắt đầu đi về nhà. Đến tận chín giờ đêm buổi biểu diễn mới bắt đầu. Ít nhất anh có thể ăn tối cùng Tory và dành chút thời gian ở bên cô trước khi phải đi.

Dù cần thêm một chút tỉ mỉ nhưng Tory đã đạt được mục đích. Với sự giúp đỡ của một người bạn và một chiếc máy tính công nghệ cao, cô đã lấy được mặt người đàn ông ra khỏi đám đông rồi liên tiếp phóng to nó lên cho đến khi thu được hình ảnh rõ nét. Điểm đen trên má ông ta đã hiện ra rõ ràng. Cô nhìn vào hình xăm nhỏ màu đen dưới mắt phải rồi rùng mình một cái trước khi cất ngay những bức ảnh vào trong chiếc phong bì vàng. Cảm ơn rối rít người bạn của mình xong, cô vội vàng bỏ đi. Cô lái xe một cách bất cẩn, lao qua cả đèn vàng, hoà mình vào dòng xe cộ. Trong lòng cô bỗng dâng lên nỗi hoảng loạn vô cớ. Cô chỉ có thể nghĩ đến việc trở lại căn hộ. Ở đó cô sẽ an toàn.

Cảm giác hoảng hốt biến mất khi Tory bước qua cánh cửa. Cô thở dài, đắm mình trong bầu không khí mát mẻ, tĩnh mịch. Ngoài trời đang nóng như lửa, đúng kiểu điển hình ở Oklahoma sau một cơn bão. Trận mưa đêm qua đã làm không khí giống như ở nhà tắm hơi. Quần áo của cô dính bết còn những lọn tóc xù ra khỏi bím đuôi ngựa trên đỉnh đầu thì ướt và bám chặt vào cổ cô.

Cô đá văng giày ra và tóm lấy một lon nước trong tủ lạnh trước khi đi vào phòng khách. Chiếc phong bì như đốt cháy một lỗ trên tay cô lúc cô ném nó lên bàn cà phê. Cô vừa tha thiết mong muốn được nhìn lại những bức ảnh lần nữa, lại vừa không thể lờ đi cảm giác bất an trong dạ.

Tại sao? Tại sao việc này lại xảy ra với mình?

Tory uống thêm một ngụm nước nữa rồi đặt nó sang bên. Chùi mồ hôi tay vào ống quần, cô hít một hơi thật sâu và với tay lấy phong bì.

Hết tấm này đến tấm khác, cô bày đầy những bức ảnh lên bàn. Có sáu bức tất cả và với mỗi hình ảnh lớn hơn thì cái điểm đen trên mặt người đàn ông lại càng rõ hơn, cho đến khi không thể phủ nhận đó là một hình xăm màu đen được nữa. Cô dùng đầu ngón tay chạm vào nó và lập tức thấy choáng váng vì cảm giác quen thuộc mãnh liệt. Máu rút hết ra khỏi mặt cô và bất chấp nhiệt độ ban ngày, cô vã mồ hôi lạnh. Căn phòng bắt đầu tròng trành quanh cô, Tory nhắm mắt và cúi xuống, thả đầu giữa hai gối cho đến khi cơn chóng mặt qua đi.

Đó là lúc Brett tìm thấy cô.

"Tory ơi, anh…"

Anh im lặng giữa chừng và đến bên cô chỉ sau vài giây.

"Em yêu! Có chuyện gì thế?"

Cô nhìn lên và phải gắng lắm mới nhớ được tên anh.

"Brett à?"

"Ừ, cưng ơi, anh đây. Có chuyện gì? Em ốm à?"

Cô dùng một bàn tay run rẩy lau trán và mỉm cười.

"Em không biết. Chắc em bị cảm nắng. Em đang ngồi bỗng dưng thấy chóng mặt. Có lẽ em mắc chứng bệnh gì đó."

Brett đưa tay đỡ cô lên. "Lại đây em. Anh nghĩ em cần nằm xuống một lúc. Anh sẽ nấu món gì đó cho chúng ta ăn rồi em đi ngủ sớm nhé!"

Mọi thứ đã trở lại như cũ khi Brett dẫn Tory vào phòng ngủ. Trong giây lát, những bức ảnh đã bị lãng quên. Anh giúp cô cởi quần áo rồi chỉnh lại chăn. Khi cô đã nằm thoải mái và ấm áp, anh cúi xuống hôn vào một bên má cô.

"Gọi anh nếu em cần gì nhé!"

Tory gật đầu rồi quay sang một bên và nhắm mắt. Chăn mát lạnh trên da cô và cô thấy thư giãn khi biết rằng mình không còn cô độc nữa. Được một lát cô đã thiếp ngủ.

Brett lột bỏ quần áo rồi tắm qua. Vài phút sau anh để mình trần, mặc độc một chiếc quần thun bước ra khỏi phòng ngủ và lo lắng cau mày. Khi dừng lại ở phòng khách để kiểm tra các tin nhắn, anh chú ý tới những bức ảnh nằm vương vãi trên bàn. Tò mò nhặt lên một bức, rồi một bức khác, anh ngạc nhiên thấy rốt cuộc mình đã đúng. Điểm đen trên má người đàn ông nọ đúng là một hình xăm.

Brett ném những bức ảnh sang một bên rồi đi vào bếp, vừa đi vừa thắc mắc không biết người đàn ông này mắc cái chứng gì mà muốn mang một con bọ cạp trên mặt suốt cả cuộc đời. Đang chuẩn bị được một nửa buổi tối thì anh bắt đầu tự hỏi tại sao Tory phải tốn công sức đến thế. Rồi anh tự nhắc nhở mình. Có lẽ nguyên nhân cũng giống như khi anh không thể từ bỏ một đầu mối, cho dù có vẻ như nó chẳng dẫn đến đâu cả. Bất kể đó là niềm tự hào nghề nghiệp hay là bệnh tò mò nghề nghiệp thì anh cũng thông cảm được.

"Anh đã vượt qua chính mình đấy," Tory nói.

Brett cười toe. "Chỉ là bánh hamburger thôi mà em. Anh làm món bánh hamburger, không phải sườn hảo hạng."

Nhưng cô cứ khăng khăng nói cho anh biết cô cảm kích thế nào vì sự chu đáo và quan tâm của anh.

"Nhưng chúng là những chiếc hamburger ngon tuyệt, làm đúng kiểu em thích."

Anh càng cười tươi hơn. "Ừ, đen ở ngoài…"

"…và đen cả ở trong," cô nói thêm, cả hai cùng cười phá lên. Brett không chịu ăn món gì sống, kể cả rau.

"Trông em khá hơn rồi," anh nói, nhìn hai gò má đang ửng hồng của cô.

"Em cảm thấy ổn rồi," cô nói, "Đúng như em nói lúc nãy, em bị cảm nắng thôi."

Anh nhìn cô chăm chú, cố thuyết phục mình là cô sẽ không sao.

"Anh ước gì mình không phải ra ngoài."

"Này, có phải ngày nào anh cũng được vừa làm nhiệm vụ vừa nhún nhảy theo nhạc đâu."

Brett cười toe. "Chắc chắn là thế." Rồi nụ cười của anh nhạt đi. "Nếu không phải làm việc thì anh đã đưa em đi cùng. Nhưng chẳng ai biết trước chuyện gì có thể xảy ra ở đó."

"Không sao. Em hiểu mà. Hơn nữa em phải cắm đầu làm thôi nếu không sẽ không kịp hạn chót."

"Anh cũng nghĩ thế."

"Anh cứ coi như đêm nay được ra ngoài với đám đàn ông đi," cô nói.

Anh cười, "Ừ đúng, kha khá đàn ông. Buổi biểu diễn cho vào cửa tự do và ngoài trời đang nóng như thiêu như đốt. Chắc sẽ đông lắm đấy. Phải nhờ tới phép thần thông thì may ra anh mới tìm được Tribbey."

Tory thấy thông cảm với anh. Brett đã mải miết truy tìm nhân chứng cho Lacey nhiều ngày nay. Cô không biết gì cụ thể nhưng cô biết việc đó rất quan trọng. Cô trượt hai tay quanh cổ anh.

"Anh sẽ tìm được ông ta."

Brett hôn lên tai cô rồi đưa một đường những nụ hôn dọc theo xương đòn. "Và làm sao em biết được, hả cô nàng xinh đẹp thông thái?"

Tory cười khúc khích và nhìn xuống. "Bởi vì anh làm gì cũng giỏi."

Anh cười lớn. Ngầm ý trong câu nói của cô cũng rõ ràng y như chỗ phồng ở quần anh vậy. "Ừ, anh đoán là em cũng nói thế với mọi chàng trai."

Tory ngửa đầu ra sau để nhìn anh, mái tóc liền xổ ra khỏi búi và đổ tràn xuống tay anh.

Brett rên rỉ khe khẽ trong lúc đặt môi lên môi cô. Cô mềm mại và sẵn sàng quá, anh chưa bao giờ muốn bất kỳ điều gì như muốn đưa cô lên giường ngay lúc này. Anh hôn cô nồng nàn thêm một lần nữa rồi dứt ra.

"Victoria…"

Cô tựa vào người anh, điều chỉnh để những đường cong của mình khớp với cơ thể cứng rắn, phẳng lì của anh.

"Vâng?"

"Anh cần em làm cho anh điều này trong lúc anh đi vắng."

"Điều gì?"

Anh cười. "Hãy giữ ý nghĩ ấy cho đến khi anh về."

Cô mỉm cười và anh không thể không nếm cả nụ cười đó, lần theo khuôn miệng cô bằng đầu lưỡi anh trước khi cướp thêm một nụ hôn cuối.

Đang trên đường ra cửa thì anh đột ngột dừng chân và quay lại.

Tory đang nhìn theo anh từ bên kia phòng, choáng váng trước tình cảm sâu nặng mình dành cho Brett.

"Anh yêu em," anh khẽ nói rồi nháy mắt khi đóng cửa lại sau lưng.

"Ôi, Brett, em cũng yêu anh" Nhưng Brett đã đi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Khi Brett Hooker ra khỏi căn hộ, Gus Huffman thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ đã xác định được danh tính Linda Tribbey. Hắn nghe nói về vụ đó trên phố. Việc giết bà ta vốn là một lời cảnh báo cho gã chồng cũ để gã biến đi. Nhưng với người đàn ông này thì không có cách nào để gã im miệng. Cách duy nhất là đưa gã ra khỏi nhiệm vụ này…mãi mãi. Lòng bàn tay Gus ngứa ngáy. Hắn muốn mau chóng làm việc này cho xong. Hắn muốn có tiền của mình và rời khỏi thành phố. Sau khi làm cháy một chiếc xe và phải thuê một chiếc khác, hắn đã gần như bỏ cuộc và muốn về nhà. Nhưng ý nghĩ phải đối mặt với Romeo Leeds đã buộc hắn phải cân nhắc lại các lựa chọn, và hắn rất mừng là mình đã làm thế.

Con phố nhỏ nơi hắn đậu xe nằm ngay đối diện với căn hộ của Hooker, và hắn đang đứng trong một bụi cây rậm rạp kín đáo.

Khi Hooker đi xuống đường để ra chỗ ô tô của gã, Gus đổi tư thế. Ngay lúc này hắn có một tầm nhìn hoàn hảo tới mục tiêu qua nòng ngắm của cây súng trường. Ngón tay Gus lần tới cò súng khi Hooker vươn tới tay nắm cửa xe.

Bất ngờ, không biết từ đâu vọt ra một chiếc xe bán tải đầy bọn nhóc mới lớn, phanh kít lại cách bụi cây Gus đang đứng có vài bước. Hắn vẫn có tầm bắn tuyệt vời, nhưng giờ hắn sẽ phải đương đầu với năm, sáu nhân chứng nữa. Nguyền rủa vận rủi của bản thân và sự xuất hiện không đúng lúc của bọn nhóc, hắn không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc đứng nhìn Hooker lái xe đi vào đêm tối. Vài giây sau, bọn nhóc biến mất vào một ngôi nhà ở bên kia đường còn Gus đi tìm xe hắn. Chỉ mấy phút sau hắn đã lao xuống phố với nỗ lực tìm kiếm con mồi.

Brett đã có mặt ở buổi biểu diễn gần một tiếng và đúng như anh lo ngại, khán đài chật cứng. Đêm nay rất oi bức, gần như không có một cơn gió nào và anh khá là khổ sở. Thế nhưng sự bất tiện này có vẻ không tác động đến những người đi nghe nhạc. Họ chen vào mọi chỗ trống có thể, rõ ràng đang tận hưởng buổi biểu diễn.

Hai cậu chàng nhà quê đang biểu diễn say sưa những bài nhạc ầm ĩ. Brett liên tục di chuyển, không ngừng tìm kiếm hết khuôn mặt này đến khuôn mặt khác trong lúc đi trong đám đông.

Bây giờ nhu cầu tìm thấy Tribbey đã trở nên cấp bách vì cả những lý do khác ngoài phiên toà. Nếu anh không tìm thấy ông ta trước thì nhiều khả năng Harold sẽ gặp phải kết cục giống như vợ cũ của mình. Nếu việc đó xảy ra, Manny Riberosa sẽ được tự do và một lần nữa Romeo Leeds sẽ thoát tội giết người.

Đột nhiên dường như tất cả mọi người xung quanh anh đều gào thét và vỗ tay, Brett quay lại nhìn. Trong lúc quay người, anh thoáng trông thấy một người đàn ông lưng còng còng, râu ria không cạo đứng dựa vào một cái cây gần đó. Quần áo của ông ta vấy bẩn và rộng thùng thình. Khi ông ta đi sang một bên để ai đó vượt qua, Brett để ý thấy một bên chân người này hơi khập khiễng. Người đàn ông Brett đang tìm không có râu quai nón, nhưng cái tật ở chân mà Harold Tribbey đã phải mang từ trong chiến tranh không phải là thứ người ta giả trang được. Brett bắt đầu đi về phía người đó, định lại gần để nhìn mặt ông ta kỹ hơn.

Harold không nhớ được đã bao nhiêu năm rồi mình mới thấy vui thế này, đêm nay thật đặc biệt. Ông cũng yêu âm nhạc như những người bên cạnh ông đây. Hồi trẻ ông đã từng mơ được trở thành một ca sĩ hát nhạc đồng que, nhưng đó là trước chiến tranh. Sau khi trở về, ông không bao giờ còn muốn hát nữa.

Sự thật là ông đã không còn dám để Qúy bà May mắn kiểm soát số phận của mình nữa. Với Harold, có vẻ như hễ ông để mặc đời vào tay số phận, ai đó sẽ ném cho ông con phăng teo. Ông đã sống sót qua trận chiến, nhưng để làm gì? Ông về nhà cùng với những cơn ác mộng không bao giờ vứt bỏ được. Khi chứng kiến một vụ giết người nhiều năm sau đó, ông vẫn kiểm soát cảm xúc khá tốt. Nhưng rồi vụ nổ bom xảy ra. Sau đó ông cứ thế lao xuống con dốc khủng hoảng. Vụ nổ đã trở thành điểm khởi đầu cho một chuỗi những ký ức chiến tranh bị dồn nén nhiều năm trời. Trong một thời gian, ông đã cố bám lấy cuộc sống, cho đến khi ông phát hiện ra cứ để mặc đời đến đâu thì đến đơn giản hơn nhiều.

Đầu tiên là những khó khăn khi ông mất hết việc làm này đến việc làm khác, rồi mọi chuyện tồi tệ hơn khi các bạn ông dần trở nên coi thường ông. Sau đó ông cũng mất luôn cả lòng tự tôn. Nỗi đau chạm đến đáy cùng khi ông mất Linda. Ông đã trông chờ thất bại lâu đến nỗi khi cuối cùng nó xảy ra, nó gần như là một sự giải thoát. Cuộc sống trên đường phố không dễ dàng, nhưng nó còn tốt hơn phải đối mặt với những thử thách của thế giới thật. Và dù sao đi nữa ông cũng đã ra đi lâu đến nỗi quên cả đường về nhà rồi.

Có những ngày, thậm chí hàng tuần liền ông không hề nghĩ về Linda. Thực tế, ông hiếm khi nghĩ về bất cứ điều gì ngoài chuyện ăn gì và ngủ ở đâu. Trên đường phố, cuối cùng Harold đã đạt được thành công. Ông đã hoàn thành những mục tiêu đặt ra. Ông trở nên vô danh, và trong thời điểm này, đó là cách duy nhất để ông có thể tiếp tục sống.

Đêm nay ông hạnh phúc, và ông mải mê với buổi biểu diễn đến nỗi không biết có người đang gạt đám đông đi về phía mình.

Giây phút Brett bước tới trước mặt người đàn ông ấy, anh biết rốt cuộc mình đã tìm được Tribbey. Khuôn mặt này già hơn so với trong bức ảnh anh có và một nửa mặt bị giấu dưới bộ râu cả tuần không cạo, nhưng đôi mắt đen, sâu hoắm và cái miệng mím chặt lo lắng kia thì y hệt.

“Harold Tribbey phải không?”

Harold giật nảy người. Tên ông ta được một người lạ mặt gọi lên giống như một tiếng chửi thề mà ông không bao giờ muốn nghe. Mắt mở lớn, ông ta bước lùi lại, nhưng lưng va phải cái cây xù xì ở đằng sau.

“Anh nhận nhầm người rồi. Hãy để tôi yên.”

Brett lôi thẻ của mình ra. "Ông Tribbey, tôi là Brett Hooker, điều tra viên của phòng công tố hạt. Phiên toà xử Manny Riberosa sẽ diễn ra vào thứ Hai tới và công tố viên cần ông ra làm chứng."

Harold bắt đầu run rẩy. "Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì."

Ông ta cố chạy đi nhưng bị Hooker tóm lấy cánh tay và không chịu buông.

"Ông đã chứng kiến một vụ giết người. Gần hai năm trước, nhớ không? Nó xảy ra trong một con đường nhỏ ngay bên ngoài cửa hàng máy móc mà ông đã từng làm việc."

Mắt Harold đờ đẫn. "Nó đã mất rồi," ông ta nói, một dòng nước dãi rỉ ra ở khoé miệng. "Tất cả đều đã bị thổi tung. Những người chết trong toà nhà Murrah cũng thế. Nổ tanh bành hết rồi."

Trái tim Brett đau xót cho linh hồn già nua, đầy mất mát này, trong giây phút ấy, suýt nữa thì anh quay người bỏ đi. Luật sư của Leeds sẽ xé nát những gì còn lại nơi người đàn ông này trên bục nhân chứng. Nhưng quyết định không phải là ở anh. Don Lacey mới là người phán xử.

"Thưa ông! Ông Lacey cần ông kể lại vụ bắn người ở trong hẻm phố. Nhớ chứ? Nó xảy ra trước vụ nổ bom. Ông đã ở trong hẻm đó vào giờ nghỉ trưa, ông nhớ không?"

Đôi mắt Tribbey đẫm nước. "Salad gà. Cứ đến thứ Sáu là Lindie lại làm cho tôi món bánk kẹp salad gà." Nước mắt bắt đầu chảy xuống mặt ông ta, để lại vệt dài trên hai gò má bẩn thỉu, râu ria không cạo. "Kể từ ngày đó tôi không thể ăn salad gà được nữa."

Brett kéo tay Harold và bắt đầu đi về phía rìa của đám đông, bình tĩnh thì thầm: "Tôi có thể hiểu được chuyện đó."

"Tôi không thể trở lại," Harold nói.

"Ông không cần phải trở lại," Brett khẽ nói, "Nhưng ông cần phải kể lại những việc đã nhìn thấy. Nếu không, gã đó sẽ thoát khỏi tội giết người."

"Ngày nào chẳng có người chết," Tribbey lầm bầm. "Tôi đã thấy biết bao nhiêu ở chiến trường."

Brett cảm thấy mình như một tên đao phủ. Bản năng của anh không ngừng mách bảo việc này sẽ đẩy ông ta tới chân tường, nhưng sự tận tụy với nhiệm vụ không cho phép anh dừng lại.

"Còn vợ ông thì sao? Ông không quan tâm đến chuyện đã xảy ra với bà ấy hả?" Brett hỏi.

Harold ngừng bước, cái nhìn ông ta dành cho Brett đột nhiên trở nên tỉnh táo và lạnh lùng. "Tôi không có vợ," ông ta nói ngắn gọn, giọng khản đặc. "Ít nhất là không còn nữa."

"Tôi biết hai người đã li dị, nhưng tôi không thể tin ông lại hờ hững với cái chết của bà ấy như thế. Chúng tôi nghĩ bọn chúng đã giết bà ấy để cảnh cáo ông."

Qua lớp râu tóc và bụi bẩn, vẫn có thể nhận thấy mặt Harold Tribbey đã trắng bệch, và Brett thình lình nhận ra ông ta còn chưa biết Linda đã chết, chứ chưa nói đến chuyện bà ấy bị giết. Anh hối hận thả tay ra.

"Xin lỗi ông, tôi tưởng ông đã biết."

Harold lắc đầu. "Kẻ nào đó đã giết Lindie của tôi ư?" Rồi ông bắt đầu khóc, những tiếng nức nở khe khẽ làm tan nát trái tim Brett. "Bà ấy không thể chết. Tôi mới là người đã chết." Ông giơ hai tay ra và cào mặt mình. "Thấy không? Thấy không? Tôi đã chết từ bao nhiêu năm nay rồi, nhưng không ai chịu tin tôi."

Brett lại nắm cánh tay ông ta và bắt đầu rẽ đám đông. Mặc dù rất ít người để ý tới họ nhưng anh chỉ thấy thở dễ dàng hơn khi đã ra được bãi đỗ xe. Bóng đêm quanh họ lúc này càng tối và sâu hơn, nhưng ở đây họ cũng có nhiều riêng tư hơn, và trong lúc này, đó là điều Brett cần. Từ cách Tribbey cư xử, anh hiểu là mình sẽ cần hỗ trợ. Anh với tay lấy điện thoại. Nếu Lacey định dùng người này trên bục nhân chứng, trước tiên ông sẽ phải tìm cho Tribbey một vị bác sĩ. Brett thuộc lòng số điện thoại nhà của Lacey, và vì công lý, ông ta sẽ phải chào đón cuộc gọi này.

Khi Brett đang bấm số, đột nhiên mặt Tribbey có biểu hiện tỉnh táo.

"Giết người? Anh nói bà ấy đã bị giết à?"

Brett gật đầu.

Tribbey dùng mu bàn tay chùi mũi rồi vuốt thẳng ngực áo sơ mi của mình, mặc dù miếng vải đó cần hơn một lần vuốt bằng tay thì mới ngay ngắn được.

"Kẻ nào đã làm?"

"Chúng tôi không chắc, có lẽ nó là một lời cảnh cáo để ông không ra làm chứng."

"Làm sao chúng… ý tôi là bà ấy đã ở đâu khi chúng tìm thấy bà ấy?

Brett định không nói cho ông ta biết, nhưng người đàn ông này đang gắng hết sức để bám lấy thực tại, và anh có cảm giác rằng ông ta cần được nghe sự thật.

"Chúng đã bắn vào đầu bà ấy từ phía sau. Tôi tìm thấy bà ấy ở nhà kho Santa Fe dưới phố Reno."

Harold trắng nhợt đi. "Tôi biết chỗ đó. Tôi đã ngủ ở đó mấy lần. Tôi biết chỗ đó. Ôi Chúa ơi, Chúa ơi, Lindie của tôi mà ở cái chỗ cũ kỹ bẩn thỉu ấy sao!" và trước sự ngạc nhiên của Brett, giọng Harold trở nên mạnh mẽ khác thường. "Lindie không thuộc về một nơi như thế. Bà ấy là một phụ nữ tốt… một quý bà."

Ngón tay Brett đang đặt trên nút gọi của điện thoại khi anh gật đầu. "Đúng thưa ông. Xin chờ tôi một phút và chúng ta sẽ…"

Đằng sau họ, đám đông rú lên, át mất tiếng khẩu súng trường của Gus Huffman khai hoả. Brett không nghe thấy tiếng đạn nhưng anh cảm nhận được tác dụng của nó, tiếp theo là sức nóng, khi nó xé toạc vai anh. Như trong một giấc mơ, anh nhìn thấy máu bắn toé lên ngực áo Harold Tribbey, và khi sắp ngất lịm đi anh mới nhận ra đó là máu của chính mình.

Bản năng còn sót lại từ một cuộc chiến tranh xa xưa đã khiến Harold Tribbey tóm lấy Hooker khi anh ngã xuống. Ông hạ người anh xuống vỉa hè, cùng lúc đó tự hỏi tại sao số phận cứ buộc mình phải chứng kiến cái chết của tất cả mọi người chứ không phải là chính mình. Ông nhìn đăm đăm vào dòng máu phun ra từ vết thương của Hooker và tái nhợt đi. Trong chiến tranh, ông đã nhìn thấy nhiều người chết vì những vết thương không nặng bằng. Harold ngồi xổm xuống, quét ánh mắt hoảng sợ khắp bãi đỗ xe, tin rằng phát đạn tiếp theo sẽ đến với mình bất kỳ phút nào. Nhưng nó không bao giờ tới.

Brett rên rỉ và mở mắt, lòng nhẹ nhõm hẳn khi thấy Harold Tribbey vẫn còn ở bên cạnh mình. Anh nghĩ về một việc gì đó cần làm, nhưng ý thức của anh cứ chập chờn lên xuống nhanh đến nỗi không nhớ ra được.

Tory! Đúng rồi. Anh không thể bỏ lại Tory. Và Harold Tribbey là hy vọng sống duy nhất của anh. Có quá nhiều việc trong đời anh chưa hoàn thành nên không thể từ bỏ ngay lúc này. Anh muốn có con với Tory. Anh muốn được già đi bên cô. Anh muốn…

Với chút sức lực cuối cùng, anh tóm lấy cánh tay ông lão, không hề biết mình đang dọa Tribbey sợ chết khiếp. Ông ta tưởng anh đã chết rồi.

"Điện thoại của tôi. Tìm nó. Chỉ cần bấm nút Gọi. Kể cho Lacey nghe chuyện đã xảy ra. Bảo họ cử người tới."

Đôi mắt Harold hoang dại và đang ở trong trạng thái kích động hoàn toàn. Đầu tiên bản năng mách bảo ông chạy trốn, nhưng ông đã không làm. Ông không ngừng nói với mình rằng đáng lẽ ngay từ hồi ở trong con ngõ ông đã phải làm như thế. Nếu thế thì giờ đây đã không ai phiền đến ông để làm chứng bất kỳ chuyện gì. Nhưng ông không thể thôi nghĩ tới khuôn mặt Lindie. Lần cuối ông gặp bà, bà đang khóc vì biết ông sẽ bỏ đi. Và giờ bà đã chết. Ông muốn chui xuống một cái hố và không bao giờ trở ra. Rồi ông nhìn xuống Hooker...và vũng máu. Lindie có bị đau như thế này không? Có phải bà đã chết trong lúc sợ hãi và chỉ có một mình? Rồi sự thật giáng vào Harold một cái tát thật mạnh.

Bà ấy đã chết vì mình.

Ông cố tập trung vào điều Hooker đang nói.

Điện thoại. Mình cần tìm điện thoại.

Ông gần như có thể nghe thấy tiếng Lindie thúc giục.

Cố lên, Harold, ông có thể làm được mà. Ông có thể làm được.

Ông rùng mình. Chính khi ông không chịu lắng nghe Lindie nữa là mọi chuyện bắt đầu trở nên tệ hại.

"Bà nói đúng, Lindie. Tôi có thể làm được."

Harold bắt đầu lồm cồm bò dậy, tìm chiếc điện thoại Hooker đã đánh rơi. Vài giây sau, ông trông thấy nó gần một chiếc bánh xe. Vài giây sau nữa, cuộc gọi đã kết nối và Harold Tribbey đã nắm được quyền kiểm soát phần đời còn lại của mình.

Tory đã ngủ gật trên đi văng. Lúc mười một giờ kém hai mươi chuông cửa reo lên, thô bạo đánh thức cô. Mất phương hướng, cô giật mình ngồi dậy rồi liếc nhìn đồng hồ, không nhận ra tiếng mình vừa nghe thấy là chuông cửa. Khi nó reo lên lần nữa, cô lảo đảo đứng dậy. Trên quãng đường đi qua phòng khách, cô cứ nghĩ chắc Brett đã để quên chìa khóa. Cô mở cửa với nụ cười ngái ngủ trên mặt, nhưng nó biến mất ngay khi cô trông thấy một cảnh sát mặc đồng phục.

"Cô Lancaster? Victoria Lancaster phải không?"

Cô cau mày. "Vâng, tôi là Victoria Lancaster."

Rồi anh ta giơ thẻ công vụ ra. "Cô Lancaster, tôi là cảnh sát Ernie Reynolds. Brett là bạn tôi."

Trong giây phút đó, mọi thứ như sáng tỏ. Brett. Chuyện gì đó đã xảy ra với Brett.

"Cô Lancaster, tôi có thể vào được không?"

Chân Tory không chịu cử động. Cô có thể cảm nhận được chúng, nhưng não cô không bảo chúng bước đi được. Đầu óc cô đã bắt đầu gào thét, mặc dù âm thanh ấy còn chưa phát ra ngoài.

"Có chuyện gì với Brett à?"

Reynolds cầm tay cô và khẽ đẩy cô vào trong, đóng cánh cửa lại sau lưng.

"Cô Lancaster…"

Đến cả việc thở cũng làm Tory thấy đau nhói, nhưng cô cố tập trung. Bây giờ việc quan trọng là cô phải giữ bình tĩnh để nghe điều mà người này nói, thế nhưng đồng thời cô lại không muốn nghe. Cô chớp mắt và giọng cô phát ra run rẩy.

"Tory."

Reynolds cau mày. "Sao cơ, thưa cô? Cô vừa nói gì?"

"Không phải là cô Lancaster. Tory. Brett gọi tôi là Tory."

Reynolds thở dài. Nói chuyện này không dễ dàng chút nào. "Vâng, thưa cô. Tôi được cử đến để nói với cô rằng Brett đã bị bắn."

Tory lảo đảo trên hai chân và rên lên. Reynolds đỡ được cô trước khi cô ngã xuống. Cô tóm lấy hai bàn tay anh ta trong tuyệt vọng, không nói nổi điều mình cần phải biết.

Reynolds nhìn thấy câu hỏi trong mắt cô, "Vâng, anh ấy còn sống… nhưng tình hình nghiêm trọng. Sở cử tôi đến đón cô. Lúc tôi đi, anh ấy đang trên đường vào phòng phẫu thuật."

Ruột gan Tory đã thắt hết lại. Cô bắt đầu bước lùi rồi quay người. Đầu óc trống rỗng, cô cố tìm túi xách khắp phòng.

"Tôi phải tìm cái túi. Tôi phải đi…" Cô hết quay trái lại quay phải, khuôn mặt đầy hoảng sợ. "Tôi không biết anh ấy ở đâu. Họ đã đưa anh ấy đi đâu?"

"Cứ lấy những gì cô cần đi, cô Lancaster. Tôi sẽ đưa cô tới chỗ anh ấy."

Tory quay gót và vài phút sau theo bước Ernie Reynolds rời căn hộ.

Có ít nhất mười hai sĩ quan cảnh sát đứng túm tụm ở cuối hành lang. Khi cửa thang máy mở ra và cảnh sát Reynolds xuất hiện cùng Tory, tất cả họ đều quay lại nhìn. Gần như ngay lập tức, một người đàn ông cả đầu bạc trắng, khuôn mặt nghiêm nghị tách ra khỏi đám đông đó. Ông ta đang mặc quần jeans và một chiếc áo sơ mi kiểu miền Tây, mặc dù không có chiếc cà vạt nhỏ bản màu đen đặc trưng nhưng cô có thể nhận ra ông ta ở bất kỳ đâu. Đó là Don Lacey, công tố viên hạt Oklahoma.

"Cô Lancaster, tôi rất tiếc vì đã xảy ra chuyện này. Brett rất giỏi, một trong những nhân viên giỏi nhất của tôi. Tôi muốn cô biết rằng người ta đã làm tất cả những gì có thể cho cậu ấy. Hiện tại cậu ấy đang được phẫu thuật, nhưng nếu có bất kỳ điều gì mà tôi, hay văn phòng của tôi, có thể làm cho cô, cô chỉ cần yêu cầu.

Những điều này nói ra nghe còn khó chịu hơn cả lúc nghĩ đến, thế nhưng Tory cần phải biết. "Ai đã bắn anh ấy? Ông có bắt được ai không?"

Khuôn mặt của Lacey tối sầm lại. "Chúng tôi không biết ai bắn, mặc dù chúng tôi khá chắc chắn về kẻ đứng đằng sau vụ này."

Tory ấn tay vào môi rồi nhắm mắt lại, Cô không ngừng nghĩ rằng đây là một cơn ác mộng, rằng bất cứ phút nào cô cũng có thể tỉnh dậy trong vòng tay Brett, giống như lúc trước. Nhưng mùi thuốc khử trùng, ánh sáng chói từ những chiếc đèn trên trần nhà, và ánh nhìn cảm thông từ những cảnh sát phía sau Lacey gần như là ghê tởm. Họ biết gì về nỗi sợ của cô chứ? Họ vẫn còn đang thở. Brett mới là người có thể sẽ chết.

Ánh mắt Lacey chứa chan lòng trắc ẩn, trái ngược hẳn với khuôn mặt lạnh nhạt. Ông liếc vào Ernie Reynolds một lần, như để đảm bảo với mình là cô gái này sẽ được chăm sóc, rồi khẽ chạm vào tay Tory trước khi bước đi.

Chúa giúp con…và Chúa giúp Brett.

Cô muốn nổi giận với số phận vì đã xé nát thế giới nhỏ bé của cô. Cô liên tục nhủ thầm rằng việc này không thể xảy ra… không phải với Brett. Anh đâu còn là một cảnh sát. Anh đã nói đi nói lại với cô rằng nhiệm vị điều tra cho văn phòng công tố không nguy hiểm. Cơn giận dữ nổi lên che lấp cả sự sợ hãi. Anh đã nói dối cô, và có lẽ là cả với chính mình nữa.

Như tất cả những cảnh sát khác đang tụ tập tại đây, Ernie Reynolds cảm thấy thương xót người phụ nữ này. Ngày Brett Hooker tự nguyện rời khỏi hội độc thân, mọi người đều biết anh đã tìm được một ai đó đặc biệt, nhưng anh chọn cách giữ bí mật mối quan hệ của mình. Và tuy nhiều người trong số họ biết tên cô, đây là lần đầu tiên họ trông thấy cô. Kể cả sau khi cô đã chuyển về sống với Hooker, chẳng bao lâu sau mọi người đã đồn thổi là cô nàng cứ đi ra đi vào đời anh tùy thích, Họ không hiểu nổi sao Hooker lại tình nguyện sống với một mối quan hệ lạ lùng như thế, nhưng khi trông thấy Tory Lancaster, họ chắc chắn có thể hiểu được anh đã bị hấp dẫn như thế nào. Người phụ nữ này không xinh xắn, mà tuyệt đẹp. Trông thấy cô đứng giữa hành lang bệnh viện trong cảnh éo le như thế, bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ tình nguyện xoa dịu nỗi đau đớn cho cô. Ernie Reynolds cũng không phải

là ngoại lệ.

"Cô Lancaster, tôi có thể lấy cho cô thứ gì đó không? Cô có muốn uống cà phê… hay là nước ngọt gì không?"

Tory dùng một bàn tay run rẩy cào tóc, làm cho nó rối bù hơn nữa. Cặp đồng tử của cô giãn ra vì sốc, vẻ mặt vẫn choáng váng. Cô không ngừng đấu tranh với cảm giác buồn nôn, đồng thời vật lộn với câu hỏi của anh ta.

"Không, tôi không cần gì cả." Trừ Brett.

Reynolds nhìn quanh, ước chi có vài cô vợ cảnh sát xuất hiện. Khi một chuyện như thế này xảy ra, họ thường tới. Victoria Lancaster chắc chắn sẽ thấy thoải mái với một người phụ nữ hơn là cả đống đàn ông này. Rồi anh ta hít một hơi dài, tự nhắc rằng nếu đây là vợ mình, mình cũng sẽ muốn ai đó chăm sóc cho cô ấy.

"Tory, ta ngồi xuống đây được không?" Anh ta chỉ vài chiếc ghế rồi cầm tay cô.

Cô bị vấp.

Ernie đưa tay đỡ vai cô và khi cô dựa vào anh ta, anh ta để cho cô gục hẳn lên người mình.

"Ernie…" Cô nhìn lên. "Anh bảo tên anh là Ernie phải không?"

Anh ta gật đầu. Trong lúc ấy cô có gọi anh ta là đồ khốn anh ta cũng gật.

"Vâng."

Mặt cô đờ đẫn, gần như trống rỗng. "Tôi không thể sống thiếu anh ấy."

Anh ta thấy bối rối. "Cô Lancaster, cô có muốn chúng tôi gọi một vị mục sư hay linh mục nào không?"

Gọi. Từ đó đột nhiên mang một nghĩa mới. Choáng váng vì mình còn chưa nghĩ tới điều đó, Tory tóm lấy tay viên cảnh sát.

"Mẹ anh ấy! Tôi cần phải gọi cho mẹ của Brett."

Reynolds gật đầu. Rốt cuộc đã có việc anh ta làm được.

"Nếu cô có số của bà ấy, tôi sẵn sàng…"

Dù ghét làm việc này đến thế nào, cô vẫn phải tự mình thông báo cho bà.

"Không…nhưng cám ơn anh," cô khẽ nói. "Tôi chỉ cần một chiếc điện thoại. Phần còn lại tôi có thể làm được."

Ở tuổi sáu mươi hai, Cynthia Hooker đã sống đủ lâu để hiểu rằng bất cứ khi nào điện thoại reo giữa đêm khuya, kể cả là gọi nhầm số, cũng không phải là tin tốt. Bà đưa cả hai tay vừa bật đèn vừa nhấc điện thoại. Trong lúc vật lộn để định hướng cho mình trên mép giường, bà để ý thấy lúc đó đã gần hai giờ sáng.

"A lô?" Cynthia nghe tiếng ai đó đang hít thở sâu. Tim bà ngừng đập. "A lô, ai đấy?" bà hỏi và nghe thấy cả giọng mình cũng bắt đầu run.

"Bác Cynthia, là cháu, Tory đây ạ."

Trong một lúc Cynthia chưng hửng. Đầu óc bà lục tìm qua từng người quen, nhưng có khi soi cả đời bà cũng chẳng nhớ ra một ai mất… Ôi trời ơi. "Victoria à?"

Tory bắt đầu run rẩy. Thậm chí cô còn chưa chấp nhận nổi chuyện đã xảy ra với Brett. Làm sao cô dám nói lên thành tiếng cái sự thật kinh khủng này? Rồi cô nghĩ về mẹ của Brett, về nỗi sợ mà hẳn bà đang cảm thấy, và biết rằng mình phải bình tĩnh lại một chút để vượt qua chuyện này, nếu không cô sẽ làm bà sợ chết khiếp.

"Vâng, là cháu đây. Cháu xin lỗi đã gọi, nhưng… Brett đã bị bắn." Tory nghe tiếng mẹ anh rên lên, nhưng cô tiếp tục nói, cần phải nói ra hết trước khi cô mất dũng khí. "Anh ấy đang ở trong phòng phẫu thuật, và đó là tất cả những gì cháu biết."

Nhưng rồi cô không giữ nổi bình tĩnh được nữa. Cô bắt đầu run rẩy như đang bị lạnh cóng. Bóng tối lớn vởn sau ý thức của cô, nhắc nhở rằng cô chẳng có chút kiểm soát nào với bất kỳ thứ gì… kể cả cuộc đời mình.

"Bác Hooker, cháu không thể sống mà không có Brett."

Cynthia Hooker nghe thấy sự tuyệt vọng trong giọng Tory. Đối với riêng bà, chôn cất chồng mình đã là quá đủ rồi, bà không hề có ý định chôn cả con trai nữa.

"Cháu sẽ không phải làm thế đâu. Nó đang ở đâu?" bà hỏi.

"Bệnh viện Thánh Anthony."

"Victoria, cháu nghe này. Bác sẽ báo cho mọi người trong nhà biết chuyện, mặc dù Celia sẽ không thể đi xa được vì mới sinh con. Ryan đang ở Enid, gần hơn, nên nó có thể tới với cháu trong vài giờ nữa, nhiều lắm là ba giờ. Cháu sẽ không phải ở một mình lâu đâu. Chúng ta sẽ tới đó sớm nhất có thể. Nhưng cho đến lúc đó, cháu phải mạnh mẽ lên. Cháu có làm được thế cho bác không?"

Tory hít một hơi chậm, run rẩy. "Có ạ, thưa bác."

Cynthia muốn khóc. Hơn một năm nay, đây là lần đầu tiên bà nói chuyện trực tiếp với cô gái này, và họ vẫn còn rất khách sáo với nhau.

"Victoria?"

"Vâng, thưa bác?"

"Tên bác là Cynthia."

Tory nhắm mắt, ép mình không được ngất lịm.

"Victoria…"

"Dạ?"

"Cháu sợ lắm phải không?"

Tory nuốt lại một tiếng rên. Ôi Chúa ơi, cô sợ kinh khủng. "Cháu chưa bao giờ sợ hãi như lúc này."

"Vậy thì hãy cầu nguyện đi, cháu thân yêu."

Khi tiếng đường dây điện thoại ngắt bên tay Tory, cô đánh rơi ống nghe và quay mặt vào tường.

Ernie Reynolds đang đứng gần đó. Khi trông thấy cô lả đi, anh treo lại ống nghe rồi chạm vào cô.

"Cô Lancaster, cô có sao không? Tôi làm được gì cho cô không?"

Tory lắc đầu và bước đến gần cửa sổ để nhìn ra đường phố. Lúc đó cô mới nhận ra trời bắt đầu mưa. Trước kia, dường như mỗi lần cô nhìn ra ngoài đều thấy ở chân trời lại có một cơn dông sắp đến, hay vừa đi qua. Nhưng đêm nay, có vẻ như không phải trời mưa mà cả thiên đường đang đổ lệ. Cô dựa đầu vào tấm cửa kính và nhắm mắt. Đã lâu lắm rồi cô không cầu nguyện. Ước gì cô nhớ được phải làm như thế nào.

Bốn giờ kém mười lăm phút sáng, Tory trông thấy một người bước ra khỏi thang máy và đi xuống hành lang về phía mình. Quần jeans của anh bạc phếch nhưng sạch sẽ, áo sơ mi và áo khoác cũng y chang. Tóc anh màu đen và cần phải cắt bớt. Kể cả từ khoảng cách này cô cũng đọc được biểu hiện căng thẳng trên mặt anh. Chiếc giày tennis anh đang đi không phát ra tiếng động nào, nhưng có điều gì đấy trong cách anh ngẩng cao đầu và chiều dài sải chân của anh làm cô nhận ra anh là ai. Cô chưa từng gặp thành viên nào trong gia đình Brett, nhưng cô đoán người vừa mới xuất hiện là Ryan Hooker, anh cả.

Xin Chúa tiếp sức cho con.

Cô hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy.

Ryan Hooker là thành viên phóng túng nhất trong nhà Hooker. Năm năm trước, cô vợ trẻ xinh đẹp của anh đã chấm dứt cuộc hôn nhân mười năm để chạy theo một giám đốc dầu mỏ với thu nhập sáu con số và chuyển tới sống với anh ta ở L.A. Ryan đáp lại bằng cách bỏ công việc văn phòng mà anh căm ghét, mua một cửa hàng phụ tùng ô tô có ga-ra ở phía sau và chuyển tới căn hộ trên tầng hai cửa hàng. Anh đóng chặt trái tim mình và bắt đầu kiếm được một khoản nho nhỏ nhưng chắc chắn từ công việc kinh doanh. Gia đình vẫn yêu anh bất chấp mọi chuyện, và anh đáp lại tình yêu đó. Anh đã dành kha khá quãng đời trưởng thành để lo lắng cho nghề nghiệp của em trai, rồi sau đó là lo vì tình yêu Brett dành cho một người đàn bà không chịu ổn định. Đã nhiều lần anh bày tỏ ý kiến với cậu em về người đàn bà đi ra đi vào cuộc sống của một người đàn ông mà chẳng buồn lịch sự để lại một cuộc gọi.

Vài giờ trước, cú điện thoại của mẹ đã làm anh vô cùng choáng váng. Anh không cho phép mình nghĩ rằng Brett đang chết, và lái xe như điên để đến đây. Nhưng anh đến vì Brett, chứ không phải vì người đàn bà ngủ với Brett.

Và rồi anh trông thấy một cô gái trẻ đứng dậy khỏi chiếc ghế ở cuối hành lang. Anh đã biết cô ta là ai trước cả khi đến nơi. Cô ta thon thả và có mái tóc vàng. Cũng giống như anh, cô ta dường như không có nhu cầu ăn mặc chải chuốt. Jesus ơi, Brett đã bảo là cô ta xinh xắn, nhưng rõ là cậu ấy đã nói giảm đi rồi. Từ chỗ anh đang đứng, Victoria Lancaster xinh đẹp đến mức có thể làm người ta chết lặng. Anh thấy ghét cô ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tory chết trân tại chỗ. Anh ta giống quá…

"Anh giống Brett quá," cô buộc miệng.

Ryan hếch cằm lên phòng thủ, nhưng việc đó là phí hoài vì Victoria Lancaster không cư xử như anh đã tưởng tượng. Cô ta không lao vào vòng tay anh, hay khóc ré lên để thể hiện nỗi tuyệt vọng. Đôi mắt cô ta vằn đỏ, khuôn mặt buồn bã và khổ sở, kiệt sức vì một đêm dài chờ đợi. Nhưng vẻ điềm tĩnh

của cô ta thật đáng sợ, thậm chí là không bình thường.

"Ừ, tôi biết rồi, Brett đâu?"

"Đang phẫu thuật."

Ryan cau mày, "Vẫn trong ấy à?"

Cô ta gật đầu rồi rót trở lại chiếc ghế của mình và nhắm mắt, gần như lờ anh đi. Một lần nữa Ryan thấy chưng hửng. Anh không biết mình mong đợi gì, nhưng chắc chắn không phải thế này. Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện rồi thấy mình nhìn chằm chằm cô ta. Cái cằm hoàn hảo, đường lông mày màu nâu cong cong và hai hàng mi rậm, đẹp đến khó tin. Rồi anh nhìn miệng cô ta. Victoria đang cắn môi, Trước sự kinh ngạc của anh, một giọt máu nhỏ đột ngột xuất hiện, và khi anh nhận ra cô ta thả làm mình chảy máu còn hơn phải kêu khóc, lớp phòng ngự cuối cùng của anh đã bị hạ.

"Victoria"

Tory mở mắt.

Anh không thể lờ đi nỗi tuyệt vọng sâu sắc trong đôi mắt ây, Chỉ cần biết cô yêu em trai anh là đã đủ rồi.

"Anh xin lỗi vì đã thô lỗ."

Cô gần như mỉm cười và Ryan thấy mình đang nín thở, chờ đợi điều ấy xuất hiện.

"Không sao," cô khẽ nói, "Rốt cuộc, chúng ta cũng chỉ là những người xa lạ."

Ryan lắc đầu. "Không còn như thế nữa." anh khẽ nói và kéo chiếc ghế đến bên cạnh cô. Lời của anh cụt lủn, giọng nói cắn cảu, nhưng sự chân thành của nó thì không thể nhầm lẫn.

"Nếu em mệt, hãy dựa vào anh."

Dựa vào anh…dựa vào anh.

Lời đề nghị vang mãi trong đầu Tory cho đến khi cô nghĩ nó sắp nổ tung. Cô nhìn ra hành lang, một chút hoảng loạn đến rồi tan đi. Cô không thể - sẽ không – để mình bị cuốn vào tình cảm gia đình này. Cô đã trải qua nó hết lần này đến lần khác với các cặp bố mẹ nuôi. Vài người tử tế, vài người thì không, nhưng chẳng ai kiên trì. Cô đã học được bài học đắt giá này từ rất sớm: nếu bạn không quan tâm, bạn sẽ không bị tổn thương.

Vậy là họ ngồi đó trong sự im lặng khó chịu, mỗi người lại chìm đắm trong những ký ức về người đàn ông họ không chịu từ bỏ. Tory sắp mờ mắt vì kiệt sức và suýt chút nữa thì ngã ra khỏi ghế thì Ryan Hooker đột nhiên đứng dậy. Cô nhìn lên thì thấy một vị bác sĩ trong bộ quần áo phẫu thuật màu xanh đang đi tới.

Brett. Xin cho anh được bình an.

"Các vị là người nhà Hooker?" ông ta hỏi.

Ryan gật đầu, và dù Tory có thích hay không anh cũng quàng một tay lên người cô. Anh không biết làm thế là để giúp cô đứng vững hay giúp cho chính đôi chân đang run lên của mình. Nhưng ngay lúc này, anh cần có ai đó ở bên.

Không khí ào qua đôi tai Tory như gió từ cơn bão. Cô liên tục nuốt khan nhưng vẫn không nói nên lời. Tất cả những gì cô có thể làm là chờ bác sĩ lên tiếng.

Ông ta không lãng phí thời gian và kéo dài sự khổ sở của họ nữa.

"Anh ấy đang hồi phục. tôi sẽ không nói dối các vị là anh ấy ổn, nhưng anh ấy còn sống, bản thân việc đó đã là điều kỳ diệu. Tổn thương chính của anh ấy là bị mất nhiều máu. Nếu duy trì được trong bốn mươi tám giờ tới, anh ấy sẽ có cơ hội. Nhưng bây giờ chúng ta chỉ biết chờ đợi thôi."

"Tạ ơn Chúa." Ryan nói rồi liếc nhìn Tory khi vị bác sĩ đã bỏ đi. Cô vẫn chưa nói một lời, và mặt cô thì đang trắng bệch như tờ giấy.

"Sao chúng ta không…"

Anh chưa nói xong, Tory đã bước ra khỏi cánh tay anh và đi về phía cửa sổ. Ryan không biết có nên đi theo cô hay để cô ở đó một mình. Rồi vài cảnh sát mặc đồng phục đi ra khỏi khu vực chờ ở gần đó, sốt sắng muốn nghe điều bác sĩ đã nói. Anh lo lắng nhìn Tory lần cuối rồi quay ra đối mặt với họ.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6

Cảnh sát không biết tại sao Brett bị bắn. Việc đó lại còn xảy ra giữa một đám đông là rất khác thường. Hiện nay Tribbey đang được cảnh sát bảo vệ, Lacey chọn cách "cẩn tắc vô ưu" và yêu cầu phải có cả một người gác ở ngoài cửa phòng Brett nữa. vào thời điểm này, bác sĩ đã cho anh về phòng riêng với một y tá chăm sóc đặc biệt, và vẫn được cảnh sát canh gác.

Đối với Tory, chuyện Brett vẫn còn có thể gặp nguy hiểm không thể sánh bằng niềm vui trong cô. Anh vẫn còn sống. Như thế là đủ cô thấy hơi ngượng nghịu khi gặp anh trai của Brett trong tình cảnh căng thẳng như thế này, nhưng qua những giờ chờ đợi lúc sáng sớm, họ đã đi đến một thỏa thuận ngầm. Họ đều yêu Brett, nên dù họ có nghĩ gì về nhau đi nữa cũng không quan trọng.

Vốn tính ít nói, Tory biết chắc rằng gia đình Brett đã có những định kiến không tốt đẹp lắm về mình. Trước đây chuyện ấy chẳng thành vấn đề. Nhưng giờ, vì sự việc lần này, cô sẽ buộc phải đối mặt với họ, cũng như những nỗi sợ hãi từ trong quá khứ.

Gần chín giờ sáng ngày hôm sau, bà Cynthia Hooker mới được nhìn thấy người phụ nữ đã đánh cắp trái tim con trai mình. Chuyến bay của bà từ Denver tới thành phố Oklahoma đã bị đổi giờ, nhưng nỗi sợ hãi của Cynthia chẳng liên quan gì đến thời tiết. Chỉ khi nào bà nhìn thấy mặt Brett, chỉ khi nào bà có thể chạm vào da thịt ấm nóng của con trai, bà mới có thể hít thở dễ dàng.

Đến lúc tới bệnh viện thì mọi dây thần kinh của Cynthia đã căng như dây đàn. Vấn đề càng tệ hơn nữa khi người canh gác ở cửa không chịu cho bà vào.

"Tôi rất tiếc, thưa bà, nhưng không ai được phép vào đây trừ người thân của bệnh nhân."

"Nhưng tôi là mẹ nó!" bà kêu lên.

"Tôi không thể biết chắc điều đó," anh ta nói.

Với một người mẹ vừa trải qua đêm kinh hoàng nhất trong đời, thì thế này là quá lắm. Bà với tay vào trong túi xách để tìm giấy tờ tùy thân và làm rơi hết mọi thứ ra sàn. Đó là giọt nước làm tràn ly. Bà bắt đầu khóc nức nở.

Ryan dễ dàng tìm được một thang máy trống, bấm số tầng bằng ngón út, cố không làm đổ cà phê và bánh trên tay. Anh so vai, gắng làm giảm chút căng cứng ở lưng khi cánh cửa thang máy đóng lại. Nhưng anh không thư giãn nổi. Anh không ngừng nghĩ về Brett đang nằm trên giường và tự hỏi liệu em trai mình có bao giờ ra khỏi đó được không. Rồi lại còn Tory. Trong những giờ chờ đợi buổi sáng sớm, lòng anh đã dâng lên niềm cảm phục với người phụ nữ của Brett. Khi họ mang Brett ra khỏi phòng phẫu thuật, nhân viên bệnh viện kiên quyết không cho ai ngoài y tá vào trong phòng. Nhưng Tory bỏ ngoài tai mọi chỉ thị và mọi yêu cầu của họ. Cô gạt họ sang bên để đi vào phòng Brett. Cô chỉ nhìn anh mà không nói gì, sau đó lặng lẽ kéo một chiếc ghế lại gần giường anh hết sức có thể rồi ngồi lên, co gối lại như một đứa bé đang đi trốn. Khi nhận ra cô sẽ không làm om sòm, cũng không chịu đi ra, họ đã miễn cưỡng thoái lui.

Và nhiều giờ đã trôi qua. Sự căng thẳng hiện lên trong mắt Tory khi cô quan sát màn hình theo dõi. Cô chỉ nói khi được hỏi và vẫn chưa chịu khóc.

Ryan hiểu phụ nữ, anh biết cô gái này đang sắp suy sụp đến nơi rồi. vì Brett không cách nào mà chăm sóc cho cô được, nên anh coi việc đảm bảo cô vẫn còn minh mẫn khi Brett tỉnh lại là nghĩa vụ của mình. Và, dù có ghét phải thừa nhận điều này bao nhiêu đi nữa, anh cũng nhận thấy Tory rất thật lòng. Ít nhất anh cũng phải đảm bảo cô ấy được ăn gì đó. Chúa biết cô sẽ không chịu rời khỏi giường bệnh của Brett để đi ăn.

Phút trước đầu óc anh còn đang để ở một người phụ nữ thì phút sau đã chuyển sang một phụ nữ khác. Khi nhận ra chính mẹ mình đang quỳ gối trên sàn nhà, tim anh suýt ngừng đập. Anh chỉ có thể nghĩ đến Brett. Cà phê bắt đầu sánh ra khỏi cái nắp nhựa khi anh sải bước chạy đến.

"Mẹ! Có chuyện gì? Có phải Brett đã…"

"Ryan! Ôi Chúa ơi," bà khóc, ném vật cuối cùng trở lại túi xách của mình. "Bọn họ không chịu cho mẹ vào."

Ryan trao cho người gác cửa một ánh mắt thông cảm. "Bà ấy là mẹ chúng tôi," anh nói rồi quay sang Cynthia. "Mẹ, bình tĩnh lại nào. Anh ấy chỉ cần một giấy tờ tùy thân gì đó. Cho anh ấy xem bằng lái xe của mẹ là được."

"Mẹ đang cố tìm thì làm rơi hết ra," bà nói, vừa đưa bằng lái xe ra vừa xì mũi ầm ĩ.

"Tôi rất xin lỗi thưa bà," người gác cửa nói. "Nhưng chúng tôi cần phải cẩn trọng. Hooker là một người tốt. tôi không muốn anh ấy bị giết, bà có hiểu không?"

Bà Cynthia trắng nhợt đi. Nghe sự thật theo một cách trần trụi như thế làm cho bà hiểu hơn về tình huống này. Bà chấm chấm mắt rồi xì mũi lần nữa, đột nhiên thấy xấu hổ vì mình đã mất kiểm soát.

"Tôi xin lỗi. Tôi không biết mình bị làm sao. Tôi vốn không dễ bị kích động như thế."

"Vâng, tôi chắc chắn là bà không dễ bị kích động," người gác cửa nói.

Ryan nháy mắt với anh ta rồi chỉ vào va li của mẹ. "Làm ơn canh chừng chúng hộ tôi một phút nhé, Ed?"

"Rất hân hạnh," Ed nói và đẩy chúng lại sát tường gần chỗ anh ta ngồi.

"Giờ mẹ ổn chưa?" Ryan hỏi.

Bà sụt sịt và gật đầu. "Mẹ sẽ ổn ngay khi được trông thấy Brett." Bà nhìn chỗ đồ ăn anh đang bê. "Và lấy một ít cái đó cho mẹ nữa nhé."

"Đây là cho Tory. Nếu biết mẹ ở đây con đã mua nhiều hơn."

Môi bà mím lại, không nhiều nhưng cũng đủ để Ryan biết là bà vừa mới dựng lên một lớp phòng thủ bao quanh mình.

"Thong thả nào mẹ. Cô ấy rất lạ, con công nhận điều đó. Nhưng cô ấy đã không rời Brett giây nào. Bất kể mẹ nghĩ gì về cô ấy, chỉ cần biết rằng cô ấy cũng yêu con trai mẹ nhiều như mẹ… và cô ấy sắp không trụ nổi nữa rồi."

Cynthia vẫn giữ ý kiến của mình, nhưng khi họ đi vào phòng Brett, sự tức giận của bà giảm đi. Một cô y tá đang ở gần đó, rõ ràng là để kiểm tra sức khỏe con bà.

Đó là một dấu hiệu tốt.

Rồi bà nhìn vào Brett và tất cả những thứ đang gắn vào người anh, rồi thở ra một hơi run rẩy.

Lạy Chúa, họ đã làm gì con trai con thế này?

Ánh mắt bà khi ấy mới chuyển tới chỗ cô gái đang ngủ bên cạnh giường anh, và mọi lo lắng bà từng có về cái cô Victoria Lancaster đều tan biến. Mặc dù Brett còn đang bất tỉnh và Tory đang ngủ, mối liên kết giữa họ vẫn thể hiện rõ ràng.

Tory gục trán lên giường Brett, tay đặt trên chăn anh, và dù với Brett chỉ là hành động vô thức, nhưng những ngón tay anh đang nắm một ít tóc của Tory, như thể anh đang bám lấy cô theo cách duy nhất anh làm được.

"Ôi trời," Cynthia thì thầm. "Ôi, Ryan ơi."

"Con bảo mẹ rồi mà," anh khẽ nói. Khi mẹ anh bắt đầu đi tới, Ryan nói thêm, "À, mẹ này!"

Bà dừng lại. "Sao?"

"Cô ấy còn chưa khóc."

Cynthia gật đầu am hiểu. "Con bé sợ phải khóc."

"Nhưng tại sao cơ?"

"Điềm gở."

Ryan cau mày. "Điềm gở gì cơ? Chẳng có lý gì cả."

"Có đấy," Cynthia trả lời. "Khóc lóc là một phần của tang tóc. Nếu nó khóc thì sẽ làm Brett thất vọng vì như thế có nghĩa là nó không tin Brett sẽ vượt qua được."

Ryan lắc đầu. "Cái lý lẽ ấy ở đâu ra thế ạ?"

Cằm bà run run, nhưng bà nhìn thẳng vào mắt anh. "Đó là cảm giác của mẹ, cho tới tận giây phút mẹ mất bố con. Sau đó thì có để nỗi đau tuôn ra cũng không sao."

Ryan nhìn đi chỗ khác, không muốn để cho mẹ biết anh bị những lời ấy làm cho xúc động sâu sắc đến thế nào.

Trước khi họ kịp cử động, một tiếng bíp đơn điệu từ chiếc máy theo dõi nhất thời phá vỡ nhịp điệu và Tory ngẩng đầu phắt dậy như vừa bị tát. Cô đứng lên, mắt nhìn từ Brett sang chỗ cô y tá ở cuối phòng. Nhưng khi cô y tá không phản ứng gì và chiếc máy lấy lại nhịp điệu bình thường, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Tạ ơn Chúa," Tory thì thào.

"Amen," Cynthia Hooker nói theo.

Tory quay ngoắt lại, chỉ đến khi đó mới nhận ra cô không còn ở một mình. Một chút hoảng loạn chợt đến rồi đi khi cô tự nhắc mình rằng đây là người thân của Brett. Họ không phải là kẻ thù. Dùng bàn tay vuốt tóc rồi vuốt ngực áo thun nhàu nhĩ, cô bước qua cái ghế để đến chào họ.

"Bác Hooker, cháu là Victoria."

Cynthia lờ bàn tay đưa ra của Tory, thay vào đó bà ôm cô. "Bác không bắt tay người trong gia đình," bà khẽ nói, vỗ nhẹ vào lưng Tory. "Nó sao rồi cháu?"

Gia đình ư? Đó không phải là điều cô trông đợi. Họ thuộc về Brett, không phải cô. Vì khó chịu với sự thân mật, cô bước ra khỏi vòng tay Cynthia.

"Bác sĩ nói anh ấy đang ổn định." Giọng cô run rẩy nhưng cô vẫn cố mỉm cười.

"Cháu biết Brett cứng đầu thế nào rồi đấy. Nó sẽ khỏe lại để trêu tức tất cả những ai nói nó không làm được thế."

Cynthia nhìn thấy trong mắt cô gái trẻ không chỉ có sự dè dặt. Bà trông thấy nỗi sợ hãi. Nỗi sợ thực sự và điều kì lạ nhất là bà không nghĩ nó có liên quan tới chuyện sống còn của Brett.

Ryan đẩy cà phê và cái bánh ngọt về phía Tory. "Đây," anh nói cụt lủn.

Tory thấy cảm động vì sự chu đáo của anh, nhưng ý nghĩ phải nuốt thức ăn khiến cô muốn bệnh. "Em không đói, nhưng…"

"Anh có hỏi em đói không đâu. Chỉ cần uống hết cốc cà phê và ăn hết cái bánh chết tiệt đấy là được!"

Cynthia nhìn cuộc chiến cân não âm thầm giữa hai người, rồi nhẹ nhõm hẳn khi Tory lặng lẽ nhận những thứ Ryan mang tới.

"Cảm ơn anh," Tory nói.

Ryan gật đầu. "Không có gì."

Và sự chờ đợi lại tiếp tục.

Gần hai mươi tư giờ sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, Brett Hooker tỉnh lại, rất ngạc nhiên vì thấy mình vẫn còn sống. Anh có những ký ức mơ hồ về máu, khuôn mặt của Harold Tribbey và nỗi sợ không còn được gặp lại Tory nữa. Giờ thì anh bập bềnh trong trạng thái mơ màng do thuốc giảm đau, lắng nghe những giọng nói anh yêu thương nhất đời.

Ryan đang ở đây! Anh không hề ngạc nhiên. Kể từ khi cha họ qua đời, Ryan tự coi mình là trụ cột của cả nhà. Anh nghe giọng mẹ, lúc nào cũng bị hụt hơi khi lo lắng. Mãn nguyện với tình trạng nửa tỉnh táo, anh tiếp tục lắng nghe, biết rằng còn có một người nữa rất quan trọng với đời mình. Một giọng nói nữa anh chưa nghe thấy, Victoria.

Brett nằm im không động đậy, không mở mắt, vẫn còn quá yếu để chiến đấu với trạng thái hôn mê đang bám riết mình. Mơ mơ màng màng, anh cứ nghĩ đáng lẽ mình phải nghe thấy giọng cô rồi, nhưng anh không nghe thấy gì. Ở đâu đó bên trong anh, một cảm giác thất vọng bắt đầu trào lên. Anh hít một hơi sâu và rên rỉ vì đau.

Ngay giây phút ấy, có người chạm vào cánh tay anh và một hơi thở ngọt ngào phả lên mặt anh, nỗi thất vọng lập tức biến mất. Đáng lẽ anh phải biết chứ. Suốt thời gian ấy Tory ở đây, làm người canh gác lặng lẽ bên cạnh anh. Anh nghe thấy tên mình trên môi cô, nghe thấy sự khẩn thiết trong giọng nói của cô, và anh mở mắt.

Tory đứng bật dậy chỉ vài giây sau khi nghe tiếng rên của Brett. Cô y tá cũng nhanh nhẹn lại gần giường và bắt đầu kiểm tra mạch đập cũng như huyết áp của anh. Tory đã nghe thấy tiếng nhịp tim tăng lên từ chiếc máy đo đang được gắn vào anh, và cô thấy mí mắt anh động đậy. Chỉ như thế cũng đủ để cô biết anh đang tỉnh lại. Cô gọi tên anh rồi vô thức nín thở.

"Brett… anh yêu… em đây, Tory đây."

Anh chớp mắt rồi với tìm tay cô. Khi những ngón tay cô quấn quanh tay anh, Brett thấy dễ chịu hơn nữa.

"Anh đã bị bắn."

Ryan lập tức đến bên cạnh Tory, mẹ anh cũng vậy, nhưng ánh mắt Tory không hề rời khỏi mặt Brett.

"Em biết rồi. Không sao, nghỉ ngơi đi."

Nhưng anh không thể nghỉ. Chưa được. Anh vẫn cần phải nhớ một chuyện nữa. Rồi anh nhớ ra. Ông già. Anh đã tìm được ông già.

"Tribbey… họ tìm được Tribbey chưa?"

"Rồi, cảnh sát đang bảo vệ ông ấy. Ông Lacey gọi tới sáng nay. Nói là khi nào anh tỉnh thì bảo với anh rằng anh đã làm rất tốt."

Brett thận trọng hít vào, nhẹ nhàng điều tiết hơi thở quanh chỗ đau trong ngực.

"Anh không hề nghe thấy tiếng súng. Họ có biết ai làm không?"

"Không," Tory nói.

"Có ai khác bị bắn không?"

"Không."

Brett thở dài, cố suy nghĩ. Chuyện này vô lý thật. Có thể vài người đi xem biểu diễn đã mang vũ khí, hoặc những băng nhóm đối địch đã khởi sự một trận ẩu đả, nhưng chuyện bắn không mục đích này rất khác thường. Những ý nghĩ của anh rất nhạt nhòa, miệng anh cũng đang nhạt như vậy, và Brett cố tập trung vào từng việc một.

"Nước… anh uống ít nước được không?"

Tory nhìn cô y tá.

"Chỉ cho đá viên thôi," y tá nói.

Mừng vì có việc hữu ích để làm, Tory thả một viên đá nhỏ vào miệng Brett. Anh thấy choáng trước nỗ lực phải bỏ ra chỉ để nuốt đá vào.

"Tốt… tốt rồi," anh thì thầm.

Tory cúi tới gần hơn, nói khẽ. "Brett, mẹ anh đang ở đây."

Brett cười. "Chào mẹ. Con rất mừng vì mẹ đến."

Bà Cynthia cúi xuống và hôn trán con trai. "Mẹ cũng mừng, mừng lắm, con trai."

Cô y tá chen ngang vì bác sĩ của Brett đã bước vào phòng.

"Anh ấy khá mệt rồi. Và bác sĩ cần kiểm tra bệnh nhân. Mọi người vui lòng rời khỏi phòng nhé!"

Giọng Brett còn yếu nhưng họ vẫn nghe thấy rõ.

"Chờ đã," anh gọi.

Họ dừng bước và quay lại. Anh với tay về phía Tory. Cô nắm bàn tay anh rồi cúi xuống đến khi má họ gần như chạm vào, và những lời của anh chỉ mình cô nghe được.

"Anh yêu em, Victoria."

Những lời nói phả vào má Tory, nhẹ bẫng, nhưng cũng đủ để làm thay đổi cả thế giới của cô. Gần như sắp mất kiểm soát, cô chạm môi vào thái dương anh.

"Em cũng yêu anh, Brett Hooker. Nhiều hơn là anh biết."

Rồi họ ra khỏi phòng mà không cự nự gì, mỗi người đều chìm trong những suy nghĩ của riêng mình. Ryan muốn hét lên vì vui mừng, nỗi lo trong lòng bà Cynthia Hooker đã lắng xuống. Nhưng phản ứng của Tory thì khác hẳn.

Vừa bước ra hành lang, hai chân cô đã xịu xuống. Trong hai mươi bốn giờ qua cô đã tồn tại chỉ nhờ vào ý chí, và giờ, khi cơn khủng hoảng đã qua, Tory không còn gì để chống đỡ nữa. Cô vòng hai tay ôm lấy người mình và bắt đầu run rẩy.

"Ôi Chúa ơi, Chúa ơi," cô lẩm bẩm, đung đưa người tại chỗ.

Cynthia ngạc nhiên nhìn Tory, nhưng chính Ryan là người đã đỡ cô trước khi cô kịp ngã. Lờ đi sự phản đối của Tory, anh kéo cô vào lòng. Giọng anh cộc lốc nhưng vòng tay anh dịu dàng ôm cô.

"Không sao đâu, cô bé. Cứ xả ra đi."

Tory làm theo. Những tiếng nức nở đau đớn như sắp xé toạc cổ họng cô. Chúng khiến cơ thể cô run rẩy và buộc cô phải hớp lấy không khí.

Ryan ôm chặt cô, sợ điều sẽ xảy đến nếu anh buông Tory ra. Bản năng xoa dịu của người mẹ đưa Cynthia tới chỗ họ. Trong vòng tay hai người, Tory cứ khóc mãi.

Gus Huffman thấy lo lắng. Hắn đã làm hỏng chuyện đến hai lần, và Leeds chẳng phải loại người dễ tính. Nhưng hắn không ngừng tự an ủi rằng gần đây hắn không hề trông thấy ảnh Tribbey, làm sao hắn biết được lão già lang thang đang đứng trước mặt Hooker lại chính là ông ta? Chắc chắn ông ta không hề giống như bức ảnh hắn đã được xem. Chuyện Hooker còn sống càng làm vấn đề tồi tệ hơn. Hắn đã thất bại thảm hại, và Leeds không phải loại người dễ tha thứ. Nếu không tìm được cách để sửa chữa chuyện mình đã làm thì tốt nhất là hắn nên quay súng vào đầu mình.

Bởi tuyệt vọng, hắn sắp sửa làm một chuyện rất mạo hiểm. Thông tin vỉa hè nói rằng Tribbey đã được cảnh sát bảo vệ. Theo Gus hiểu thì đó là vấn đề của Leeds. Nhưng Hooker là vấn đề của hắn. Và chẳng còn thời gian nào mà lên kế hoạch nữa. Hắn phải vào được phòng bệnh của Hooker và kết thúc việc hắn đã bắt đầu.

Đèn hành lang bật sáng, báo hiệu đã hết giờ thăm viếng bệnh nhân. Vệ sĩ ở trước cửa phòng Brett đang uống nốt cốc cà phê thì cô y tá chăm sóc anh đi

ra. Túi dịch truyền đã gần hết và bệnh nhân của cô đang nghỉ ngơi thoải mái.

"Tôi sẽ trở lại ngay," cô nói và hối hả đi ra hành lang.

Ed gật đầu, uống nốt giọt cuối cùng rồi ngồi trở lại ghế. Anh dựa người ra sau và bắt tréo chân đúng lúc một vị bác sĩ đi ra khỏi thang máy và hướng về phía anh. Khi ông ta chuẩn bị đi vào phòng Hooker, Ed đứng dậy.

"Chào anh," vị bác sĩ nói. "Tối nay tôi làm thay ca Mailot."

Ed cau mày. Đó đúng là bác sĩ của Hooker, nhưng không ai bảo anh là sẽ có thay đổi cả.

"Xin lỗi bác sĩ, nhưng tôi cần xem giấy tờ tùy thân. Ông chưa từng đến đây và tôi đã được lệnh…"

Nhưng lệnh của mày không trùng với lệnh của tao. Gus Huffman tóm lấy cổ họng Ed, ấn ngón cái vào động mạch cảnh của anh và đẩy anh vào trong cửa. Chỉ trong vòng vài giây an nguy của Brett đã bị đe dọa. Ed bất tỉnh trước cả khi ngã xuống sàn.

Gus mỉm cười với chính mình, hài lòng vì kế hoạch đã thành công. Hắn không hề biết là Brett có y tá trực 24/24 và chỉ nhờ may mắn cô ta mới đi khuất mắt.

Hắn đứng bên trong căn phòng, lắng nghe tiếng bíp đều đều êm tai của những chiếc máy gắn vào cơ thể Hooker và nghĩ không còn lúc nào tuyệt hơn lúc này. Hắn thò tay vào túi và đi đến chỗ cái giường, những ngón tay cẩn thận nắm một ống xi lanh có kim tiêm. Chỉ một liều này vào trong ống truyền dịch thì Hooker sẽ không bao giờ hồi tỉnh.

Hắn vươn tay tới chỗ cái túi rồi cau mày. Nó gần như trống rỗng. Bất kỳ lúc nào cái máy báo chết tiệt cũng sẽ kêu và một y tá nào đó sẽ vội tới để thay thế nó. May mắn vẫn đang đứng về phía hắn, thời gian thì không. Đằng sau hắn, tên gác cửa trên sàn đang bắt đầu rên, và Gus chửi thề. Hắn nên giết tên khốn đi thì hơn.

"Được rồi, Hooker. Mơ đẹp nhé!"

Hắn mở nắp kim tiêm và đâm nó vào chỗ chia nhánh trên ống.

Tory đi bằng lối của y tá để ra nhà vệ sinh cho nhanh. Cô không cần phải bật đèn, và vì y tá đã ra khỏi phòng, cô để cánh cửa hé mở, phòng khi Brett gọi hay cái máy nào đó kêu.

Lúc Tory đang lau khô tay thì cửa phòng Brett đột nhiên mở ra, cô quay lại, tưởng trông thấy y tá, nhưng lại thấy hai người đàn ông đang lúng túng đi vào cửa. Trước sự kinh hoàng của cô, người vệ sĩ đột nhiên ngã ra sàn không một tiếng kêu, rồi gã đàn ông đã khóa họng anh ta hướng tới chỗ Brett.

Cố không hoảng loạn, cô lùi sâu hơn vào chỗ tối của phòng vệ sinh để có thêm thời gian suy nghĩ, nhưng khi gã kia thò tay vào túi rồi bắt đầu đi lại chỗ giường Brett, cô đã phản ứng mà không nghĩ ngợi gì.

Tory bỏ chân ra khỏi giày rồi lách qua cánh cửa mở một nửa, khẽ di chuyển trên bàn chân trần cho đến khi chỉ cách lưng gã kia chưa đầy một mét. Vẫn không chắc mình nên làm gì, cô đang định chờ đợi thì trông thấy cái xi lanh trong tay gã đàn ông kia. Khi hắn vươn tới ống truyền dịch của Brett, một cơn giận mù quáng quét qua người cô. Đó là Brett của cô. Mạng sống của cô. Tình yêu của cô. Không kẻ nào được phép hại anh lần nữa.

"Không!" cô gào lên. "Không được chạm vào anh ấy!"

Không mảy may nghĩ ngợi đến an toàn bản thân, Tory đâm bổ vào bắp chân hắn, gào thét không ngừng.

Nói Gus bị giật mình là đã giảm nhẹ đi quá nhiều. Giữa những tiếng thét bên tai và trọng lượng đổ xuống đầu gối, Gus không thể tự cứu mình. Hắn tung người tới trước. Kim tiêm bị bắn ra khỏi tay hắn, cằm hắn đập mạnh xuống góc bàn đầu giường. Tiếng gãy vỡ vang trong tai Gus và hắn có một thoáng nhận thức là mình vừa mới cắn phải lưỡi, trước khi mọi thứ tối sầm lại. Đó hẳn phải là một cú hạ nốc ao của một võ sĩ quyền anh.

Ryan đang đi trên hành lang, chỉ sau y tá của Brett chừng một mét thì tiếng hét của Tory vang lên. Vài giây sau, cả tầng nhốn nháo. Mọi người chạy ra ngoài cửa, y tá ló ra khỏi các phòng, ai nấy đều đang đứng trên hành lang, cố xác định địa điểm phát ra tiếng kêu.

Nhưng Ryan đã trông thấy điều mọi người bỏ lỡ. Vệ sĩ không còn ngồi tại chốt. Anh bắt đầu chạy.

"Gọi bảo vệ," anh hét lên và dùng tay không đẩy cánh cửa phòng Brett.

Khi Ryan lao vào phòng, anh ngạc nhiên vô cùng vì thấy mình là người duy nhất đang đứng. Tất cả mọi người trừ Brett đều đang nằm trên sàn. Vệ sĩ đang lăn lộn và nôn ọe, vừa cố thở vừa cố nói. Tory thì đang khóa chặt vào một vị bác sĩ mặt mũi đầy máu.

Anh bật đèn, lập tức tắm căn phòng trong ánh sáng đầy đủ, rồi chạy lại chỗ Tory. Phải cố lắm anh mới gỡ được cô ra.

"Tory! Tory! Anh Ryan đây. Chuyện quái quỷ gì thế?" anh hỏi và lôi cô đứng dậy.

Tory chỉ vào người đàn ông trên sàn. "Hắn đã cố giết Brett."

Ryan rên lên, tưởng rằng rốt cuộc cô gái này đã mất tỉnh táo. "Chúa ơi, cô ơi, đây là bác sĩ cơ mà."

"Không phải," cô nói. "Hắn đã hạ Ed. Em trông thấy hắn từ trong phòng tắm. Hắn lôi một cái bơm kim tiêm ra và định cắm vào ống truyền dịch của Brett."

Ryan quay lại và nhìn vào người vệ sĩ vẫn đang bò lóp ngóp trên hai đầu gối. Anh chạy tới giúp anh ta.

"Anh có sao không?"

Ed gật đầu, ủng hộ Tory bằng giọng rên rỉ. Anh chỉ vào gã trên sàn.

"Tôi không biết hắn là ai, nhưng chắc chắn không phải bác sĩ."

Đúng lúc đó bảo vệ ập vào phòng, đi theo họ là hai bác sĩ cùng với y tá của Brett. Chẳng mất nhiều thời gian Tory đã thuật lại câu chuyện, cùng với sự chứng thực của Ed và ống kim tiêm đáng ngờ, Gus Huffman chính thức bị bắt.

Tuy nhiên, phải mất ba mươi phút sau hắn mới hồi tỉnh để biết điều đó. Đến lúc ấy, một bác sĩ thực thụ đã khâu lên chiếc cằm của hắn sáu mũi.

"Cái gì đánh tôi thế?" hắn rên rỉ.

Một cảnh sát Oklahoma cúi xuống nhìn hắn cười. "Một người đàn bà nổi giận."

Gus lại rên rỉ. "Tôi đau quá. Tôi cần cái gì đó để giảm đau."

"Anh nên cứng rắn hơn thế chứ," viên cảnh sát nói. "Anh bị bắt vì tội cố ý giết người đấy."

Chó chết thật. Gus chuyển ý nghĩ của hắn sang một hướng khác. Chẳng bao lâu sau khi bác sĩ khâu xong, cảnh sát đã còng tay hắn lôi đi.

"Đi nào anh bạn. Chúng ta đi vào thành phố thôi." Anh ta nhìn vào cái băng trên cằm Gus và cười toe. "Cái đó lên ảnh chụp nghi phạm sẽ khá đẹp đấy."

Gus bắt đầu hoảng loạn khi cảnh sát lôi hắn ra khỏi bệnh viện. Tầm tay của Leeds xa hơn mọi người biết rất nhiều. Kể cả sau song sắt, hắn cũng sẽ không được an toàn.

"Tôi muốn trao đổi," hắn nói.

Viên cảnh sát khịt mũi, mở cửa xe và đẩy Gus vào trong.

"Cẩn thận cái đầu đi, nếu không anh sẽ được khâu thêm mấy mũi nữa đấy."

Gus cúi xuống rồi ngồi uych vào ghế sau. Cằm hắn có thể có sẹo, nhưng đầu óc hắn thì vẫn đang hoạt động.

"Anh hãy gọi cho công tố viên. Hỏi xem ông ta có quan tâm tới Romeo Leeds không."

Ryan không thể ngừng ôm Tory. Mỗi lần nhìn cô anh lại mong muốn được cảm ơn cô lần nữa. Anh cứ nghĩ, nếu không có cô ở đó thì Brett đã chết rồi.

Tory vẫn còn run vì đợt tăng adrenaline đột ngột vừa qua, và mặc dù các bác sĩ đã thúc giục cô đi kiểm tra, cô vẫn không chịu rời khỏi giường Brett. Hài hước là Brett đã ngủ mê mệt suốt thời gian đó, bất chấp những tiếng gào thét của cô.

Ryan lấy một cái khăn lau mặt cho Tory, chùi một dòng máu nhỏ chảy ra do cô tự cắn vào môi mình trong lúc vật lộn.

"Chúa ơi, cái cô này, suýt nữa thì em bị hắn giết rồi đấy," anh lẩm bẩm khi cô lau vệt máu.

Tory cầm cái khăn và tự lau.

"Nếu hắn giết Brett thì em còn sống làm gì," cô lạnh lùng nói và trả lại anh cái khăn.

Ryan rùng mình. Cô gái này có một bức tường phòng vệ mà anh không thể vượt qua. Anh tự hỏi điều gì đã tạo nên bức tường mà cô đang trốn ở đằng sau. Cô đã phải chịu đựng những gì mà trở nên cứng rắn như thế? Rồi anh từ bỏ ý nghĩ ấy. Việc cô lớn lên như thế nào không thực sự quan trọng. Điều quan trọng là Brett vẫn còn an toàn và cô còn sống. Và họ đã tăng gấp đôi số vệ sĩ ở trước cửa phòng Brett.

Tory đi tới bên giường Brett, không thể ngừng chạm vào anh, cần đảm bảo với mình rằng Brett vẫn còn hít thở. Ryan không thể nào không nhận ra tình cảm cô dành cho em trai mình. Anh vỗ vỗ vai cô, khẽ nói bên tai.

"Anh định đến để xem em muốn ăn tối không," anh hỏi. "Em đói không?"

Tory ngừng tay, cân nhắc câu hỏi rồi quay lại. Trước sự ngạc nhiên của anh, cô mỉm cười.

"Thật kỳ lạ là em thấy đói. Chắc là do ban nãy vận động mạnh."

Ryan cười lại. Vậy là cô ấy cũng có khiếu hài hước đấy chứ, anh nghĩ.

"Thích ăn gì nào?" anh hỏi.

Nụ cười của cô rộng mở hơn. "Gì cũng được, trừ bánh mỳ sandwich cá thu ở cái máy bán hàng tự động kia. Nó như thuốc độc ấy."

Ryan liếc nhìn Brett rồi lại nhìn cô. "Em sẽ ổn cho đến khi anh trở lại chứ?"

"Vâng."

Và anh biết là cô sẽ ổn.

Chia sẻ không gian với người khác chưa bao giờ là sở trường của Tory. Cô đã phải học hỏi khá lâu để có thể chia sẻ căn hộ với Brett, nhưng vì cô quá yêu anh nên chuyện ấy cũng đơn giản. Ở cùng một căn hộ với Ryan và Cynthia trong khi Brett không có ở đó là điều khó khăn nhất cô từng làm trong đời. Nhưng cô không còn cách nào khác. Họ đã làm hết sức mình để khiến cô cảm thấy là một phần của gia đình. Chuyện cô không biết làm sao để cùng tồn tại không phải là lỗi của họ.

Hôm nay Ryan sẽ trở về Enid, điều đó có nghĩa là sẽ chỉ có cô và Cynthia ở với nhau. Bớt đi một người trong căn hộ một phòng ngủ đáng lẽ phải là tin tốt, nhưng cô thấy lo lắng. Cynthia Hooker nhìn thấu mọi giả dối. Tory cho việc đó là một phần trong thiên chức làm mẹ, mặc dù cô không biết rõ lắm. Cô chẳng nhớ gì về mẹ mình cả.

Tory sốt ruột muốn trở lại bệnh viện, nhưng cô tự cho là mình có trách nhiệm chúc Ryan thượng lộ bình an. Anh đang thu dọn những đồ đạc cuối cùng của mình trong lúc bà Cynthia quanh quẩn gần đó.

Ryan kéo khóa túi đồ rồi nhìn lên. "Xong xuôi hết rồi."

"Con lấy hết đồ cạo râu trong nhà tắm ra chưa?" mẹ anh hỏi.

"Con nghĩ là rồi."

"Để mẹ xem cho chắc," bà Cynthia nói rồi đi theo hướng đó, để lại Ryan và Tory một mình.

Tory rất trầm lặng. Theo ý của Ryan là trầm lặng quá mức. Kể cả sau khi cô phá hỏng nỗ lực sát hại Brett, anh vẫn không biết điều gì khiến cô có thể hành động như vậy. Cô là người phụ nữ e dè nhất, tự cô lập nhất mà anh từng gặp. Nhưng Tory yêu Brett và Brett yêu cô, với anh thế là đủ.

Tory đứng yên không nhúc nhích dưới cái nhìn chằm chằm của Ryan Hooker. Phải gắng lắm cô mới không cúi xuống kiểm tra xem quần áo của mình có tề chỉnh không, mặc dù cô biết là mình ổn. Quần jeans của cô sạch sẽ. Áo sơ mi còn mới và sạch. Dây giày đã được buộc gọn ghẽ, và tóc cô thì được bới cao, buộc túm đuôi ngựa như thường ngày. Vậy mà cô vẫn thấy mình như một đứa bé sắp bị bắt đi rửa mặt lần nữa.

"Cảm ơn anh vì mọi chuyện," cô khẽ nói.

Ryan cười toe và kéo lọn tóc bị xổ ra khỏi búi của cô.

"Anh rất sẵn lòng."

Tory đã hiểu ý và suýt mỉm cười. Thế tức là cô đã ăn nói hơi trịnh trọng.

"Brett sẽ nhớ anh lắm," cô nói thêm.

"Có em ở đây, nó sẽ ổn cả, nhớ không?"

Tory gật đầu.

Ryan đổi chân. "Nó vẫn không biết chuyện em đã làm à?"

"Không," cô nói. "Và em thấy nói cho anh ấy biết cũng chẳng để làm gì cả. Anh ấy sẽ lo lắng. Hơn nữa, cảnh sát nghĩ là Leeds đã bỏ trốn từ lâu. Kể cả nếu không phải thì Brett cũng là vấn đề Leeds ít quan tâm nhất. Chính lời khai của Gus Huffman sẽ dẫn hắn vào tù, và em nghe nói là gã Huffman đã khai khá nhiều."

"Ừ, anh đoán là em nói đúng. Nhưng chẳng sớm thì muộn Brett cũng biết thôi."

"Chúng ta sẽ lo vụ đó khi nó đến."

Ryan cười. "Nói thật đúng ý anh."

Tory nhìn đi chỗ khác, không muốn để Ryan trông thấy cô vui vì lời khen của anh.

"Em chỉ thấy vui khi nào được đưa anh ấy về nhà," cô nói.

"Nếu mẹ mà làm em phát điên thì cứ mời bà về nhé."

Miệng Tory há hốc. "Làm thế sao được!"

Đúng lúc đó bà Cynthia trở lại trong phòng. "Cháu không làm được cái gì đấy?" bà hỏi.

Ryan quay sang cười với mẹ. "Con vừa mới bảo Tory là nếu mẹ làm cô ấy phát điên thì cô ấy nên mời mẹ về nhà. Cô ấy bảo không thể làm thế."

Mặt Tory đỏ bừng nhưng bà Cynthia Hooker chỉ cười.

"Nghe mẹ đây anh Ryan Hooker, mẹ biết tự quản lý công việc… và cách cư xử của mình, không giống như anh." Rồi bà nháy mắt với Tory. "Chúng ta sẽ chung sống hòa thuận. Ngay khi bác thấy mình hết việc để làm, bác sẽ đi."

"Đây là nhà của Brett. Bác muốn ở lại đến bao giờ cũng được." Tory nói.

Cả Ryan và bà Cynthia đều ghi nhớ câu nói căn hộ này là nhà của Brett chứ không phải nhà của chúng cháu. Họ nhìn nhau nhưng không nói gì.

Vài phút sau Ryan đi, và chẳng bao lâu sau đó Tory cũng đi đến bệnh viện, để bà Cynthia ở nhà với những ý nghĩ của mình. Bà không còn lo lắng về chuyện hồi phục của con trai nữa, nhưng bà không thể không lo đến sự kín đáo khác thường của Tory. Bà đã bắt đầu quan tâm tới cô gái này, nhưng bà không muốn trái tim con trai mình bị tổn thương.

Brett đang rất phấn khởi. Anh vừa mới nhận được điện thoại từ văn phòng Công tố, nó còn tốt hơn cả một tuần uống thuốc kháng sinh. Harold Tribbey đã chấp nhận làm nhân chứng cho bên nguyên. Manny Riberosa bị kết tội, và Gus Huffman thì vẫn đang tiếp tục khai, mặc dù Romeo Leeds đã lặn mất tăm. Dù hắn đang bị truy nã nhưng Brett tự hỏi có bao giờ người ta bắt được hắn không. Romeo Leeds chắc chắn đã vù khỏi biên giới. Brett dựa người vào gối với nụ cười hài lòng trên mặt. Đôi khi người tốt thật sự giành được chiến thắng. Rồi cánh cửa mở ra và nụ cười của anh càng rạng rỡ thêm.

"Tory, em yêu, anh không nghĩ em vào được đây đấy. Em có mang theo không?" anh hỏi.

Cô liếc về phía sau trước khi đóng cánh cửa, rồi lôi một túi giấy trắng ra khỏi túi đeo vai.

"Em trông thấy một bác sĩ ở cuối hành lang. Chắc họ sắp đi kiểm tra một vòng rồi đấy."

Anh vươn tay về phía chiếc túi, nhưng không lấy nó mà lại tóm cổ tay cô, kéo cô lại gần rồi chầm chậm hít vào khi môi họ gặp nhau. Mối liên kết ấy truyền một làn sóng ham muốn đi khắp cơ thể anh. Những ngón tay anh ấn vào sau đầu cô, đẩy cô lại gần hơn, gần hơn nữa. Anh nghe thấy cô hổn hển rồi thở dài. Khi cô thì thầm tên anh giữa những hơi thở, cả người Brett nhức nhối vì ham muốn được vào trong cô.

"Anh nhớ em," anh khẽ nói và cảm nhận được cô rùng mình.

"Ôi Brett, em cũng nhớ anh."

Chuyện trở nên quá nghiêm trọng và vượt ngoài vùng kiểm soát. Brett hít một hơi dài rồi dùng ý chí lùi bước. Không cần phải bắt đầu một việc mà anh không kết thúc nổi.

"Thế còn chỗ bánh doughnut thì sao?" anh hỏi và lục trong cái túi, cắn một miếng to đùng trên cái bánh nhân quả mâm xôi.

Tory mỉm cười nhưng câu hỏi tiếp theo làm nụ cười trên mặt cô biến mất.

"Em và gia đình anh chung sống hòa thuận chứ?"

"Anh có biết hôm nay Ryan về rồi không?"

Brett chậm rãi nhai, cân nhắc chuyện cô chưa trả lời mình.

"Có, anh biết cưng ạ. Anh ấy đã gọi cho anh trước khi đi."

"Ồ."

Anh cắn một miếng nữa. "Em thấy mẹ thế nào?"

Tory cười. "Bà rất yêu gia đình của mình, đúng không?"

Một lần nữa cô né tránh câu hỏi của anh bằng cách hỏi một câu khác, và anh biết Tory quá rõ nên không thúc ép.

"Bài báo thì sao?"

Cô nhìn đi chỗ khác rồi lại nhìn anh. "Em đã không làm được gì nhiều từ khi anh… từ khi chúng ta…"

Brett thả chiếc bánh trở lại túi rồi cầm tay cô. "Tory, nhìn anh này."

Cô làm theo lời anh.

"Anh sẽ ổn cả. Em biết thế đúng không?"

Tory gật đầu.

"Và hạn chót của em chỉ còn, xem nào… hai tuần nữa?"

"Thực ra là một thôi."

Anh cười toe. "Thế thì mang cái mông nhỏ bé của em về nhà và làm việc đi. Anh không cần em phải nắm tay anh trong lúc ai đó chích mông anh đâu. Có cả mấy tay vệ sĩ ngoài cửa phòng mà anh không cần đến, và anh không còn bất tỉnh hàng giờ nữa. Em cứ làm những việc cần phải làm đi nhé!"

Tory thở dài. Brett không hề biết mình cần những vệ sĩ kia đến thế nào, nhưng cô không định nói cho anh biết tin ấy. Hơn nữa, chỉ có ban đêm cô mới dám ra về. Bỏ mặc anh ở đây cả ngày sẽ khiến cô phát điên mất.

"Nhưng em…"

"Không nhưng nhị gì cả, Victoria. Anh yêu em. Khi anh về nhà, anh không muốn thấy thứ gì ngăn cản chúng ta ân ái nữa, ngoài mẹ, bởi vì lúc nào anh cũng có thể mời mẹ về. Đến lúc đó, anh cần sự chú tâm trăm phần trăm của em, ít nhất là trong một lúc. Được không?"

Tory gật đầu rồi lại hôn anh. Lần này, khi cô ngồi thẳng dậy, cả hai đều thở hổn hển.

"Brett?"

"Sao?"

"Anh có biết đó là khi nào không?"

"Cái gì là khi nào?"

"Khi nào anh được về nhà?"

Anh cười lớn rồi nhăn mặt vì những mũi khâu bị co kéo. "Mai người ta sẽ rút chỉ," anh nói, chỉ vào ngực mình. "Rồi một hoặc hai ngày vật lý trị liệu nữa. Sau đó anh có thể điều trị ngoại trú."

Cô chạm vào cánh tay anh. "Em đã sợ phải hỏi. Liệu anh… ý em là liệu nó có…"

Mắt anh tối lại. "Anh sẽ ổn. Một trăm phần trăm," anh nói, rồi nhìn cô thở dài nhẹ nhõm.

"Được rồi. Vậy thì em đi."

Khi cô dừng ở cửa ra vào rồi nhìn lại, anh hôn gió cô rồi lôi một chiếc bánh doughnut ra khỏi túi.

"Ăn nhanh lên," cô cảnh cáo anh. "Bác sĩ chỉ còn cách đây một phòng thôi."

Tory cười suốt trên đường ra tháng máy. Khi Brett tống tất cả đống bánh doughnut vào miệng, anh làm đường rơi lả tả trên bụng. Cô không buồn nhắc Brett rằng lúc bác sĩ đi vào chắc chắn anh sẽ bị bắt quả tang.

Một cơn dông khác đang kéo đến ở đường chân trời khi Tory đóng và khóa cửa ra ban công. Bà Cynthia đang tắm, ti vi đã tắt. Cô chào đón sự yên tĩnh này như một quãng nghỉ trước những câu chuyện phiếm không ngớt của mẹ Brett. Liếc nhìn những bức ảnh đang trải trên bàn cà phê, cô nặng nề ngồi xuống. Như mọi khi, ánh mắt cô lại dính vào bức ảnh người đàn ông trong đám đông, tim cô nảy lên trước khi đập lại nhịp bình thường.

"Tại sao?" cô lẩm bẩm. "Mặt ông thì có gì đặc biệt chứ? Sao tôi không thể bỏ qua?"

Nhưng không có câu trả lời nào cho Tory từ người đàn ông lẫn bức ảnh. Kể cả những tấm hình phóng to cũng chẳng đưa lại điều gì. Tất cả những gì cô có là hình ảnh của một ông già phong trần với hình xăm con bọ cạp trên má.

Cô ném bức ảnh sang một bên và nhặt các ghi chú của mình lên. Đã đến lúc làm việc rồi.

Mưa tuôn từ trên trời xuống mà không có dàn hợp tấu quen thuộc, không sấm, không chớp, không có gió. Nước mưa đập vào những mái nhà và chảy xuống ống máng, xua đi cái nóng ban ngày và rửa trôi bùn đất trên các con phố.

Cách xa đó hàng dặm, Brett nằm thao thức lắng nghe trời mưa và nhớ lại cái đêm Tory gặp ác mộng sau cơn bão. Lòng dạ anh thắt lại khi nghĩ đến cô đang nằm một mình trên chiếc giường của họ.

Cầu Chúa chăm sóc cho cô ấy khi con không thể.

Rồi anh nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ.

Bà Cynthia Hooker ngủ một cách thoải mái trên chiếc đi văng ở phòng khách, không màng tới thời tiết hay bất cứ điều gì khác. Giấc ngủ của bà sâu, không mộng mị, và bà không hề biết rằng ở phòng bên cạnh, Tory đang vật lộn với những con quỷ của mình, và lần này cô chỉ có một mình.

Cuộn dây thừng đập xuống mặt đất cứng nghe như tiếng những viên đạn khô khốc, làm nảy tung bụi đất lên khi đứa bé nhảy theo nhịp quay dây.

"Đậu Hà Lan trong nồi, nóng nóng lạnh lạnh. Đậu Hà Lan trong nồi, để hết chín ngày rồi."

Cô bé không biết bài hát có nghĩa gì, nhưng vì tất cả bọn trẻ đều nói như thế khi nhảy dây, cho nên nó biết nói thế là đúng. Rồi nó vấp chân vào dây và lỡ mất một nhịp.

"Ui," cô bé lẩm bẩm, rồi quăng sợi dây đi vì đã chán trò này. Nó đá sợi dây lần cuối rồi nhìn quanh, đột nhiên phát hiện ra không thấy Búp bê Cưng đâu nữa. Tim nó lỡ một nhịp và nó bắt đầu tìm quanh, không thể nhớ ra lần cuối nó để con búp bê của mình ở đâu.

Cánh cửa sau lưng đóng sầm và nó nhìn lên. Ai đó đang đứng ở hiên nhà và đung đưa Búp bê Cưng trên rào chắn. Nó có thể nhìn thấy cột tóc bằng vải màu vàng và chiếc váy kẻ từ khoảng cách này.

"Đừng thả Búp bê Cưng!" nó khóc và bắt đầu chạy.

Nó cứ chạy mãi, chạy mãi đến khi sườn nhói đau, thế mà vẫn không thể đến gần cái hiên hơn lúc đầu. Nó lại nhìn về phía đó rồi bắt đầu khóc. Ai đó đã ném tung Búp bê Cưng lên trời.

Nó dừng lại, nhìn chằm chằm sợ hãi khi con búp bê đạt đến điểm cao nhất trong vòng cung rồi bắt đầu rơi, lộn nhào xuống mặt đất bên dưới.

"Không!" cô bé hét lên. "Đừng ném bé đi! Đừng ném!"

Tiếng hét làm cả hai người cùng thức dậy một lúc, và trước cả khi bật dậy, Tory đã biết là bà Cynthia sẽ vào đây trong vòng vài giây nữa. Quả nhiên cô đã đúng khi vài giây sau, bà Cynthia lao vào trong phòng và bật đèn lên.

"Victoria! Cháu không sao chứ?"

Tory lồm cồm bò tới mép giường và lấy tay che mặt, không muốn để bà Cynthia nhìn thấy nước mắt của mình.

"Cháu xin lỗi đã làm bác thức giấc. Chỉ là một cơn ác mộng thôi."

Bà Cynthia đã nuôi dạy ba đứa con, và bà chưa từng thấy một cơn ác mộng nào đi kèm với tiếng thét như vừa rồi. Đó là một tiếng kêu xuất phát từ nội tâm. Một tiếng gào thét tuyệt vọng chưa từng thấy. Tim bà vẫn còn đập thình thịch khi ngồi xuống cạnh Tory và nắm lấy tay cô.

"Cháu yêu, bác biết cháu không thoải mái vì bác ở đây." Khi Tory định phản đối, bà Cynthia chặn trước bằng cách khẽ vuốt tóc ra khỏi mặt cô và vỗ vào cánh tay cô. "Không, không sao mà. Cả hai ta đều biết là bác nói đúng." Rồi bà nâng cằm Tory lên. "Nhìn bác này Tory."

Tory miễn cưỡng nhìn lên. Cô không muốn có cuộc nói chuyện này. Cô đã từng có một người mẹ nuôi giả vờ tử tế, nhưng điều tiếp theo cô nhớ là họ đã gửi cô đến chỗ khác bởi cô quá rắc rối.

Bà Cynthia hầu như không biết phải bắt đầu như thế nào, nhưng vì Brett, cũng như vì chính họ, mối quan hệ này cần phải có điểm bắt đầu ở đâu đó.

"Cháu có biết là kể lại những giấc mơ xấu sẽ khiến chúng bớt đáng sợ đi không?"

Tory thở dài. Brett cũng đã cố làm vậy. Lúc ấy không ích gì thì giờ cũng thế. Nhưng bà Cynthia đâu có biết.

"Cháu không kể lại được," Tory nói.

"Bác đã nghe rất nhiều chuyện trong đời, và bác có thể nói với cháu là chẳng có chuyện gì làm bác ngạc nhiên được nữa," bà Cynthia trấn an cô.

"Không, bác không hiểu," Tory giải thích. "Cháu không thể nói về chúng bởi vì một khi tỉnh dậy thì cháu chẳng nhớ gì nữa."

Bà Cynthia cau mày. Bất kể thứ gì gây ra một tiếng thét như thế cũng không thể bị lãng quên dễ dàng. Hoặc Tory đang giấu giếm sự thật, hoặc sự thật đã bị chôn vùi quá sâu trong cô đến mức chính cô cũng không nhớ nổi. Bà vỗ vào đầu gối Tory.

"Cháu có thường mơ thấy chúng không?"

"Chỉ dạo gần đây thôi ạ," Tory thừa nhận rồi tự hỏi tại sao trước đây cô chưa từng nghĩ đến việc đó.

"Cháu có biết cái gì kích thích chúng không? Cháu biết đó… gần đây có điều gì làm cháu sợ hãi, hay cháu đã nhìn thấy thứ nào đấy gợi mình liên tưởng

tới thời thơ ấu?"

Tory nhún vai. "Cháu không nhớ lắm về thời thơ ấu của mình," cô nói. "Những gia đình nhận nuôi cũng không đáng nhớ đến thế."

Bà Cynthia đã biết trước về quá khứ của Tory, nhưng giọng nói đều đều không âm sắc của cô làm bà lo lắng. Không chút cảm xúc. Thế đấy. Có vẻ như Tory sợ phải thể hiện cảm xúc của mình.

"Đã có chuyện gì với bố mẹ cháu vậy?" Cynthia hỏi.

Điều gì đó thì thầm trong đầu Tory. Một lời cảnh báo hay một ký ức - cô không biết là cái gì - nhưng câu hỏi đó đã làm cô đứng dậy khỏi giường.

"Cháu không nhớ bất cứ chuyện gì hay bất cứ ai trước năm học lớp hai. Theo như cháu được biết thì cháu không có cả bố lẫn mẹ. Cháu chỉ nhớ được các gia đình bố mẹ nuôi. Cháu đi pha một ít ca cao nhé? Bác uống không ạ?" Cô đi vào trong bếp mà không chờ bà Cynthia trả lời.

Bà Cynthia ngồi bên mép giường nhìn Tory rời khỏi phòng. Mặc dù bà biết Tory chỉ đi đến bếp là cùng, nhưng cô đang đi nhanh như chạy. Đúng như bà nhìn thấy. Tory Lancaster đang bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tory đong sữa, đường và bột ca cao mà không để ý chút nào. Cơn ác mộng đầu tiên đã đến từ bao giờ nhỉ?

Sau khi mình về nhà từ chuyến đi cuối cùng.

Bao lâu sau đó? Hay hai ba ngày? Khi nào thì… rồi cô dừng lại, thìa vẫn cầm lơ lửng trên tay.

Sau khi mình phóng to bức ảnh. Đó là lúc cơn ác mộng bắt đầu. Sau khi mình phóng to bức ảnh!

Sữa bắt đầu nổi bong bóng trong nồi, nhưng cô vẫn còn mải mê suy nghĩ.

Tại sao lại là khi đó? Có phải tại không khí lễ hội carnival? Không. Mình đã ở với họ tới sáu tuần cơ mà. Không thể vì lễ hội được.

Sữa tiếp tục nóng lên, bong bóng nổi lên càng ngày càng nhiều.

Có phải là vì Brett đã nói gì đó? Hay làm gì đó?

Cô nhớ lần anh mang bàn tay bầm dập vì đánh nhau ở quán bar về nhà.

Việc đó đã kích thích nỗi sợ hãi nào trong mình ư?

Sữa bắt đầu khét, nhưng Tory không hề biết. Cô chỉ vừa mới nhớ ra một điều khác.

Người đàn ông trong ảnh. Người có hình xăm.

"Tory! Sữa cháy kìa!"

Tory chớp mắt, rồi nhìn xuống. "Ôi không," cô lẩm bẩm và nhấc cái nồi ra khỏi bếp nhưng đã quá trễ.

Cynthia cười lớn. "Với bác thế cũng không sao. Lúc nào bác cũng thích uống nước ngọt lạnh hơn."

"Bác cứ tự nhiên ạ," Tory nói và bắt đầu lau dọn trong khi bà Cynthia tìm kiếm trong tủ lạnh. Kể cả khi đang làm việc, Tory cũng không thể bỏ qua suy nghĩ rằng có thể mình đã đúng.

Có đúng thế không? Có thể nào gương mặt của người đàn ông đó đã kích thích những giấc mơ của mình? Và nếu thế thì tại sao?

Nhưng đêm nay không phải là lúc theo đuổi ý tưởng này, thực ra mà nói thì cả ngày mai cũng vậy. Cho đến khi Brett về nhà và bà Cynthia ra đi - cho đến khi hạn chót nộp bài của cô đã qua và thế giới trở lại bình thường - cô không có thời gian để mà suy tư. Có lẽ để sau. Nhưng cho đến khi ấy thì Brett phải là số một. Với một tiếng thở dài não nề, cô xả nước lạnh vào cái nồi và quay sang hỏi:

"Bác Cynthia, giờ cháu sẽ trở lại giường nhé?"

Bà Cynthia bước lùi khỏi tủ lạnh, trên tay là một lon nước ngọt. Bà đặt nó xuống bàn rồi ôm Tory.

"Cháu sẽ ổn chứ?"

Tory gật đầu. "Chỉ là một giấc mơ thôi ạ. Nó qua rồi."

Bà Cynthia mỉm cười rồi vuốt một lọn tóc xõa xuống trán Tory. "Cháu là một cô bé rất can đảm, phải không nào?"

Tory thấy xấu hổ và cố bỏ qua lời khen bằng cách tự trào: "Can đảm thế nào cơ ạ? Nửa đêm nửa hôm hét loạn lên vì những thứ không thể làm hại cháu ư? Nghe có vẻ không được dũng cảm cho lắm."

Bà Cynthia lắc đầu. "Cháu đã lao vào tên giết người mà chẳng hề nghĩ đến bản thân, tay không đánh hắn bên giường Brett đấy thôi."

"Nếu cháu để yên cho hắn hại Brett thì chẳng khác nào chính tay cháu hại anh ấy. Tất nhiên cháu phải cố gắng cản hắn. Nếu bác ở đó thì bác cũng làm vậy thôi."

"Dù là thế cháu cũng đừng khiêm nhường về chiến công của mình. Thực ra bác nghĩ là cháu đang âm thầm chịu đựng những vết thương. Đó là một việc làm rất dũng cảm."

Tory cố mỉm cười để bỏ qua những điều mẹ Brett nói, nhưng càng cố thì lại càng cảm thấy nghẹn ngào.

Bà Cynthia có thể trông thấy Tory đang chấp nhận lời khen của mình một cách khó nhọc, nhưng bà nghĩ mình vẫn cần phải nói.

"Giờ thì về giường đi cháu," bà khẽ nói. "Và ngủ ngon nhé! Bác sẽ ở ngay đây nếu cháu cần bác, được không?"

Tory gật đầu rồi đi ra, cảm tạ trời vì đã tránh được sự quan sát tỉ mỉ nhưng lại cảm động đến khó hiểu của bà Cynthia.

Vài người bạn cũ từ hồi Brett làm cảnh sát khu vực vừa mới đi khỏi, căn phòng lại một lần nữa trở về im ắng. Anh không còn cần tới một y tá chăm sóc đặc biệt nữa, và lính gác vẫn ngồi bên ngoài cửa, khách tới thăm thì chỉ lác đác. Chuyện Tory không đến là lỗi của anh chứ không ai khác. Anh là người đã bảo cô về nhà để cô có thể nộp bài kịp thời gian. Brett khịt mũi rồi nhăn nhó khi vươn tay bật ti vi. Làm người cao thượng cũng phải trả giá. Anh nhớ cô đến phát điên rồi.

Khi cánh cửa mở toang, anh nhìn lên, lòng đầy hy vọng. Kể cả khi người đến là một kỹ thuật viên xét nghiệm, anh cũng thấy mừng.

"Này Dracula. Lại đến lấy thêm máu hả?"

Kỹ thuật viên cười lớn và nhướng cặp lông mày, làm bộ chế nhạo. "Lúc nào bệnh nhân sẵn sàng về nhà là biết ngay. Họ bắt đầu nói năng như thánh như tướng."

Brett cười toe. "Kiện tôi đi."

Kỹ thuật viên buộc một sợi dây cao su mảnh quanh cánh tay Brett rồi thít chặt. "Tôi thà lấy máu còn hơn."

Brett duỗi cánh tay ra. "Sao tôi không thấy ngạc nhiên nhỉ?"

Kỹ thuật viên mỉm cười. "Sau mọi chuyện xảy ra với anh, tôi nghĩ một lọ máu nhỏ cũng chẳng bõ bèn gì."

Một nụ cười gượng làm cong khóe miệng Brett. "Nói thế cũng có cái đúng nhỉ!"

"Công việc của anh hay xảy ra mấy vụ kiểu này lắm à?" anh ta hỏi.

Brett cau mày. "Ý anh là bị bắn à? Không hẳn thế đâu. Ít nhất từ khi tôi bỏ nghề cảnh sát."

Kỹ thuật viên gật đầu. "Vậy chắc anh phải thấy mình được ban phước đến hai lần," anh ta nói. "Bị mưu sát hai lần liền trong hai ngày đúng là quá lắm, nếu anh hỏi tôi."

Cặp lông mày của Brett càng cau chặt hơn. "Hai à?"

"Đúng, anh biết mà. Gã đã lẻn vào phòng anh với ống xi lanh đầy thuốc độc ấy. Tôi nghe nói là nếu không nhờ có vợ anh thì chắc anh đang yên nghỉ dưới mồ rồi."

Máu đã rút hết ra khỏi mặt Brett nhưng anh kỹ thuật viên đang mải mê làm việc nên không để ý thấy. Vợ à? Người phụ nữ duy nhất gần với miêu tả đó là Tory. Anh hầu như chẳng nhớ gì về mấy ngày đầu tiên sau cuộc phẫu thuật cả. Vậy thì đã có chuyện quái quỷ gì nhỉ?

"Rồi, hẹn gặp lần tiếp theo," kỹ thuật viên nói rồi cầm khay đồ của mình và đi ra.

Brett với lấy điện thoại.

Tory mới ra ngoài được chừng năm phút thì điện thoại reo vang. Bà Cynthia lấy khăn lau tay rồi mới nhấc ống nghe.

"Xin chào?"

"Mẹ à, con đây."

Mặt bà giãn ra thành nụ cười. "Con yêu, nghe giọng con thật là tốt. Hôm nay con thấy sao rồi? Giờ Tory đang trên đường vào viện, còn mẹ thì định chiều nay qua. Nếu con cần gì thì cứ bảo mẹ nhé!"

Anh chuyển điện thoại sang tai bên kia. "Vâng, con cần một thứ đây," anh nói. "Con cần biết về cái kẻ đã định mưu sát con lần thứ hai. Con muốn biết Tory đã làm cái quái gì trong vụ đó, và tại sao không ai chịu nói cho con nghe một tí ti gì hết?"

Bà Cynthia thở dài. Cứ hễ Brett nổi nóng là chẳng ai nói lý lẽ gì với anh được.

"Chuyện đó con phải hỏi bác sĩ của con và Victoria," bà nói. "Họ nói con đang ở giai đoạn hồi phục, nên không cần phải biết những chuyện xảy ra trong lúc đang ngủ say."

"Chúa Jesus ơi! Kiểu lý lẽ vớ va vớ vẩn gì thế…"

"Brett Hooker! Đừng có đem tên Chúa ra vô tội vạ như thế!"

Anh thở dài. "Con xin lỗi."

"Con đã suýt chết đấy, chàng trai ạ."

Anh lại thở dài hơn. Anh muộn màng nhớ ra mình đã to tiếng với nhầm người.

"Vâng, thưa mẹ. Con cũng biết thế rồi."

"Chuyện con vẫn còn sống hoàn toàn là nhờ công Victoria."

Anh trắng bệch đi. "Mẹ này, con chỉ…"

"Không, con nghe đây! Con bé sẽ tới đó nhanh thôi. Bất kể con muốn nói gì cũng được. Nhưng nếu mẹ nghe thấy người ta bảo con đã to tiếng với nó, mẹ sẽ tự tay xử lý con đấy, nghe chưa?"

Brett thở dài. Dù đã ba mươi sáu tuổi đầu, nhưng ngay lúc này anh thấy mình như mới sáu tuổi.

"Vâng, thưa mẹ. Con nghe mẹ rõ lắm rồi."

Bà Cynthia mỉm cười. "Tốt. Giờ thì… mẹ yêu con. Nghỉ ngơi đi, chúc con có một ngày tuyệt vời."

Khi bà gác máy, Brett cảm thấy như mình vừa được ân xá. Đúng là mẹ có khác. Một mặt thì cho roi cho vọt, một mặt lại ngọt ngào êm ái. Trong lúc đó, Tory đang trên đường đến đây, và mẹ anh đã nói đúng một điểm: cô là người ít có lỗi nhất trong chuyện này. Nếu sự thực có phần nào đúng với câu chuyện anh nghe được thì anh cần phai hôn cả đất dưới chân cô mới đúng.

Brett lại nhấc điện thoại lên, lần này là gọi cho người mà anh biết chắc sẽ kể anh nghe toàn bộ sự thật. Khi nhân viên tiếp tân trả lời, anh đã sẵn sàng và chờ đợi.

"Hooker đây," anh nói. "Ông Lacey tới chưa?"

Giao thông thật kinh khủng. Tới lúc Tory đến được bệnh viện và đậu xe, cô đã mệt mỏi và căng thẳng vô cùng, thế mà ngày hôm đó mới chỉ bắt đầu. Ngươi trông coi bãi xe gọi tên cô, và khi cô đi bộ qua hành lang tới chỗ thang máy thì một lao công đã cười và vẫy tay với cô, trong khi một nhân viên khác của bệnh viện cất tiếng chào.

Khi cô đứng chờ thang máy, một tình nguyện viên đẩy chiếc xe đầy báo và hoa rẽ vào góc nhà. Tory đổi túi sang bên vai kia và tránh đường. Nhưng khi tình nguyện viên kia nhận ra cô, dường như cô ta không vội đi nữa.

"Chào chị," cô ta nói, cười toe toét với Tory. "Chị có phải Kẻ hủy diệt không?"

Tory gượng cười. Đây không phải là lần đầu cô bị trêu vì đã tay không hạ gục một gã đàn ông.

"Chào chị," cô nói và cầu trời khấn Phật cho thang máy mau đến. Cô không có tâm trạng chuyện phiếm, nhưng rõ ràng là người phụ nữ kia lại đang muốn.

"Thật mừng vì chồng chị đang hồi phục," cô ta nói.

Tory không buồn thanh minh về mối quan hệ giữa mình với Brett nữa. Trước cô đã thử nhưng cứ để mặc thế này còn dễ hơn.

"Vâng. Đúng là Chúa đã nghe thấu lời cầu nguyện." Rồi cô ta ghé sát Tory hơn như hai người bạn thân đang chia sẻ một bí mật. "Mấy phút trước tôi vừa ở trên ấy. Chắc sáng nay anh ấy thấy khỏe hơn nhiều rồi."

"Sao chị lại biết thế?"

Người phụ nữ cười. "Chị biết đàn ông thế nào mà. Càng khỏe người thì họ càng to giọng."

Mặt Tory trắng bệch. "Brett đang la hét ư?"

"Tôi nghe được tiếng anh ấy từ tuốt ngoài hành lang." Rồi có lẽ cô ta nhận ra mình đã nói quá nhiều. "Nhưng tất nhiên tôi không thể nghe rõ anh ấy nói gì. Tôi chỉ đi ngang qua thôi mà."

Cuối cùng thang máy cũng tới nơi, cứu Tory thoát khỏi một cuộc chuyện phiếm xã giao mà cô không muốn có. Nhưng suốt trên đường lên tầng bốn, cô cứ tự hỏi tại sao Brett lại nổi giận.

Tim Brett đập liên hồi khi anh nghe tiếng Tory chào hai người vệ sĩ ở ngoài cửa. Anh hít một hơi thật sâu và nhắc mình thả lỏng. Bình tĩnh. Hãy bình tĩnh. Từ từ thôi. Đừng phản ứng thái quá.

Rồi cô mở cửa ra và vào trong. Nụ cười trên mặt cô trông như mặt trời sau một tuần mưa tầm tã. Không có cô, anh thấy mình hoàn toàn đơn độc. Nhớ tiếng cười của cô. Nhớ tiếng nói và bàn tay cô chạm vào người mình. Vậy mà điều đầu tiên anh nói ra lại là phàn nàn.

"Em định lúc nào thì mới nói với anh?" Brett gầm gừ.

Nụ cười của Tory héo đi một nửa. Ố ồ.

"Nói gì cơ anh?"

"Victoria, đừng đùa nữa. Anh không có tâm trạng đùa."

Cô phát hoảng. Anh đã biết. Rồi cơn giận của chính cô cũng nổi lên và cô đổi tư thế đứng.

"Còn em thì không có tâm trạng xem anh bị giết."

Brett tái nhợt đi. Nói như vậy, anh không biết đáp lại thế nào để nghe không giống như một kẻ đê tiện. Anh hít một hơi dài rồi giơ hai tay ra.

"Lại đây." Thấy cô không chịu tới, anh nói thêm. "Đi nào."

Cô thả chiếc túi xách xuống một cái ghế cạnh cửa, rồi vài giây sau đã ở trong vòng tay anh.

"Chúa ơi, hắn có thể giết em."

"Anh đáng để em làm thế."

Anh nhắm mắt và ôm cô chặt hơn, để cảm nhận cô bằng trực giác thay vì hình ảnh.

"Nếu vì anh mà em gặp chuyện gì…"

Cô nhổm người ra khỏi vòng tay anh, bắt anh nhìn mình, bắt anh chấp nhận sự thật: "Nếu em không làm việc đó, anh đầu còn ở đây nữa."

Anh thở dài. "Dù nghe có sáo rỗng thế nào anh cũng chỉ biết nói cảm ơn em."

Cô mỉm cười. "Không có chi."

Anh kéo cô vào với mình, cho đến khi cô ngồi trên mép giường.

"Kể cho anh nghe chuyện đã xảy ra đi! Em có sao không? Hắn có làm em đau không…?"

Cô đứng dậy và quay nhanh một vòng. "Thấy không, em ổn cả. Không sẹo, không vết bầm." Rồi cô cười toe. "Nhưng anh phải trông thấy gã kia cơ."

Lông mày Brett nhướng lên. "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Họ phải khâu cho hắn rồi mới bắt hắn đi được."

Brett bắt đầu cười. Đây là một điều mới mẻ ở Tory mà anh chưa từng biết.

"Em khoái vụ này lắm đúng không?"

Cô chống hai tay lên hông, cố tạo dáng. Cô gái Kỳ diệu[1]. "Quanh đây họ gọi em là Kẻ hủy diệt đấy."

[1] Nguyên văn "Wonder Woman" – một nhân vật nữ anh hùng trong truyện tranh của All Star Comics. Cô là một nữ chiến binh Amazon và có những sức mạnh siêu nhiên.

Nụ cười của anh giãn rộng hơn. "Em đùa à?"

Cô không cười lại. "Không đùa. Lát nữa em đi rồi, anh cứ hỏi người đầu tiên vào trong phòng này mà xem."

"Nhưng em đã làm thế nào?"

"Cứ cho là em với hắn chơi bóng đá và khắp cả sân cắm đầy cờ phạt đền."

Brett cười phá lên. "Là sao?"

"Em đánh vào dưới thắt lưng và từ phía sau lưng hắn." Rồi cô cau mày. "Hình như em nhớ nhầm luật bóng đá với luật quyền anh thì phải." Cô nhún vai. "Ôi chao, anh biết em rồi đấy. Em chẳng bao giờ giỏi thể thao."

Brett vẫn còn cười lớn khi cửa phòng mở ra. Tory quay lại, và thấy một tình nguyện viên khác mang một bình hoa lớn vào. Phòng anh đã đầy những chậu cây và lẵng hoa từ bạn bè và người thân gửi đến, nhưng cô không bao giờ thôi ngạc nhiên với những bình hoa mới. Người phụ nữ mỉm cười và vẫy tay khi đi ra.

"Ôi đẹp quá," Tory kêu lên. "Anh lại có thêm hoa này. Em muốn biết ai gửi chúng đến quá."

Brett nắm tay cô trước khi cô với tới cái thiệp. "Lại đây," anh van nài. "Anh còn chưa được hôn."

Cô cúi xuống, sẵn sàng đi đến nơi anh muốn. Môi họ gặp nhau và nụ hôn bắt đầu, lưu luyến còn lâu hơn lời chào mà anh đã đòi.

"Ừm," Brett rên rỉ khi cuối cùng họ cũng tách ra. "Như thế này chỉ làm anh ước chừng chúng ta đang ở nhà với nhau thôi."

Tory thở dài. "Tốt hơn là chúng ta nên nghĩ ra chuyện khác để làm." Rồi cô quay sang đám hoa. "Anh muốn em đưa anh xem thiệp không?"

"Anh biết chúng là của ai rồi."

Cô mỉm cười. "Đừng nói với em là giờ anh thành nhà ngoại cảm rồi nhé! Làm sao anh biết ai gửi hoa tới cho mình?"

"Chúng không phải cho anh," Brett khẽ nói. "Mà là cho em."

Giật mình, cô nhìn sâu vào mắt anh, nhìn vào tình yêu đang ngập tràn ở đó, và cảm thấy có một cục nghẹn nơi cổ họng. Cô với lấy tấm thiệp, nín thở lôi nó ra khỏi phong bì.

"Cảm ơn em vì đã yêu anh, Brett."

Cục nghẹn giờ đã quá lớn đến nỗi không lời nào thoát ra được. Cô lại nhìn anh. Cảm giác tội lỗi luôn có trong cô giờ càng lớn lên, đè nén mọi lời ngọt ngào cô muốn nói ra. Yêu Brett Hooker là việc quá dễ. Ở lại bên anh mới là khó khăn. Giọng cô run rẩy, trái tim cô tràn ngập tình yêu dành cho người đàn ông này, tới mức thở cũng đau đớn. Nhưng như mọi khi, anh sẽ luôn chờ đợi. Chờ đợi cô.

"Em rất vui, anh biết đấy." Cô thở dài. "Anh làm cho việc ấy trở nên dễ dàng."

Rồi cô lao vào vòng tay Brett, má kề ngực anh, trân trọng nhịp tim đều đặn vang lên dưới tai mình.

Bà Cynthia đóng nốt đinh ghim vào một đầu của tấm biển vừa in ở hàng photocopy rồi lùi lại để ngắm nghía tác phẩm của mình.

Chào mừng Brett về nhà!

"Được rồi. Cháu thấy sao?"

Tory quay sang nhìn rồi cười với mẹ Brett. "Cháu nghĩ anh ấy sẽ hiểu thông điệp."

Bà Cynthia cười, hài lòng với mình và với công việc mình làm. "Bác còn giúp gì được cháu không? Chúng ta có đủ nước ngọt chưa? Bác có nên mua thêm một ổ bánh mỳ nữa không?"

Tory lắc đầu. "Không ạ, cháu nghĩ mọi thứ đều ổn rồi." Trừ cháu.

Nhưng Tory không nói ra những nỗi lo sợ của mình. Một người có tâm lý ổn định như bà Cynthia Hooker sẽ không hiểu được.

Tory đã định sẽ đi đón Brett ở bệnh viện về, nhưng sáng hôm đó Ryan đã trở lại, khăng khăng đòi đi, và cô đã im lặng nhượng bộ.

Cô cũng định sẽ đưa Brett về nhà trong yên lặng, không tiệc tùng gì cả. Nhưng bà Cynthia không đồng ý. Thêm vào đó, em gái Brett là Celia cùng chồng và đứa con mới sinh của cô cũng sẽ đến đây.

Tory cứ nghĩ giá như mình có thể đi chỗ khác khi họ tới, nhưng cô không thể bỏ lỡ giây phút Brett bước qua ngưỡng cửa. Vài tuần trước cô đã sợ rằng chuyện đó sẽ không thể xảy ra. Sau khi chắc chắn là anh sẽ khỏi, cô đã sống vì ngày được nhìn anh trở lại với căn hộ này… và với cô.

Và nỗi bực tức của cô với nhà Brett lại còn được chồng thêm mặc cảm tội lỗi. Cô không khó chịu với gia đình anh, nhưng cô cũng không muốn là một phần trong đó. Khi tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ ở đây, cô cảm thấy một áp lực ngầm buộc phải hòa mình, nhưng cô không thuộc về họ, thậm chí không thuộc về chính mình. Giữa những tâm sự ngổn ngang của cô, chuông cửa reo vang. Trước khi Tory kịp phản ứng, bà Cynthia đã lao ra cửa.

"Sớm thế này thì không phải Brett rồi. Chắc là vợ chồng Tom, Celia và bé con đây," bà nói.

Bụng dạ Tory nhộn nhạo. Lại thêm người nữa.

Bà Cynthia đã nói đúng. Gia đình con gái bà ào vào trong nhà cùng với tã, bỉm và những tiếng cười. Tory đứng chờ được giới thiệu, cảm thấy dường như những bức tường đang ép chặt vào mình, từng phút một. Nghe thấy bà Cynthia gọi tên mình, cô liền ép bản thân mỉm cười. Không còn đường lui, không còn chỗ nào để trốn chạy nữa.

Brett ngồi trên xe một cách thoải mái, dễ chịu vì Ryan đang lái xe và vì cuối cùng anh cũng được về nhà. Thời tiết hôm nay khá dễ chịu, khác hẳn mùa này trong năm. Khi họ đi qua khu chung cư anh đang ở, Brett nhìn ngắm thế giới nơi mình vẫn sống và bắt đầu nhận ra mình đã coi nhẹ nhiều thứ như thế nào. Tất cả vẫn y nguyên như suốt bảy năm qua, nhưng với anh chúng đã khác hẳn.

Hoa và bụi cây dọc hai bên vỉa hè và quanh các ngôi nhà giống như những chùm màu sắc sống động điểm tô lên nền cỏ xanh sẫm. Anh trông thấy bọn trẻ cười đùa trong bể bơi công cộng mà họ vừa đi qua, thấy một cụ già dẫn chó đi dạo. Dõi theo một cậu bé đang đạp xe, anh hít vào một hơi thật sâu, thật chậm rãi, tận hưởng món quà của cuộc sống.

Ryan nhìn Brett lo lắng: "Em không sao chứ?"

Brett gật đầu. "Em chỉ mừng vì được về nhà thôi."

"Không bằng bọn anh mừng vì có lại em đâu, em trai ạ."

Brett nhìn đi chỗ khác. Anh nghe thấy giọng anh trai đầy xúc động. Để cho cảm xúc của chính mình tuôn trào như anh ấy thật quá dễ dàng. Nhưng không phải hôm nay. Hôm nay là ngày ăn mừng. Hôm nay anh còn sống và đang về nhà với Tory. Ý nghĩ về cô khiến lòng anh se lại.

"Anh Ryan."

"Sao?"

"Tory chịu đựng mọi chuyện thế nào?"

Ryan cau mày. "Ý em là chuyện em bị bắn hả?"

"Không, ý em là đám đông ở nhà kìa."

Ryan trông có vẻ lo lắng. Bữa tiệc mừng Brett về nhà đáng lẽ là một sự bất ngờ. Nếu không, mẹ sẽ đổ lỗi cho anh.

"Đám đông nào nhỉ?" anh hỏi.

Brett cười toe. "Thôi nào, bọn mình lạ gì tính mẹ nữa. Và đừng lo, em sẽ giả vờ ngạc nhiên." Rồi anh thở dài. "Em chỉ lo cho Tory thôi. Cô ấy không thiết tha với bất kỳ kiểu tụ tập đông người nào."

Cái cau mày của Ryan sâu hơn. "Sao lại thế?"

Brett lắc đầu. "Em không biết. Chắc có gì đó liên quan tới thời thơ ấu của cô ấy."

"Em đã sống với Tory ba năm, mà vẫn còn chưa hiểu hết cô ấy à?"

"Em hiểu đủ," Brett nói ngắn gọn. "Này, mình sắp về đến nhà rồi đấy."

Ryan nghe thấy sự cảnh báo trong giọng Brett và biết là mình đã nói đủ rồi.

"Nhớ là anh không nói lời nào về vụ này đâu nhé," Ryan lẩm bẩm khi họ đi vào chung cư và đỗ xe.

Càng về gần tới căn hộ thì Brett càng sốt ruột. Tiếng cười nói vẳng ra từ hành lang trước mặt họ, và chỉ trong một giây, anh ước gì mình đã về nhà một mình. Dù yêu gia đình mình đến đâu, anh cũng cần ít thời gian ở riêng với Tory. Cô gái xinh đẹp của anh. Tình yêu của anh.

Anh nghĩ về nụ cười của cô và thói quen cắn môi dưới mỗi lúc tập trung. Bụng anh thắt lại khi nhớ đến hơi thở chậm, sâu của cô mỗi lúc anh đi vào trong

cô. Anh nhớ mắt cô sâu thẳm - đôi mắt chứa đựng những bí mật mà cô không biết làm sao để chia sẻ. Tory. Tory của anh.

Ryan dừng trước cánh cửa và bấm chuông. "Đến rồi," anh nói. "Giả vờ ngạc nhiên đi."

Rồi bà Cynthia mở cửa và họ lập tức bị cuốn vào nhà.

Tory đang rửa bát thì chuông cửa reo. Trước khi cô kịp với lấy khăn lau, một người khác đã ra mở cửa. Bị thất bại trước cả khi kịp xuất phát, cô chỉ có thể đứng nhìn gia đình Brett vây quanh anh và cố không thể hiện nỗi thất vọng ra mặt.

"Mừng con về nhà! Mừng anh về nhà!"

Những tiếng reo mừng Brett tới từ mọi hướng và anh vui vẻ chấp nhận chúng, mỉm cười và trả lời các câu hỏi dồn dập của mọi người, không quên giả vờ ngạc nhiên, đồng thời không ngừng tìm kiếm Tory. Rồi anh trông thấy cô đang đứng ở ngưỡng cửa nối giữa bếp với phòng khách, hơi cách xa đám đông như mọi khi. Ánh mắt họ gặp nhau và lưu lại hồi lâu. Brett từ từ thở ra, chỉ đến khi đó anh mới biết mình đã nín thở. Anh khẽ vỗ vào vai em gái Celia.

"Xin lỗi em gái, nhưng còn một nụ hôn chào mừng nữa anh không muốn bỏ lỡ."

Mọi người đều quay lại nhìn Tory rồi đột nhiên tìm ngay được một việc khác để làm. Trước khi Brett kịp di chuyển, Tory đã ở trong vòng tay anh, chạm vào mặt anh, ngực anh, rồi cầm bàn tay anh đưa lên áp vào má mình. Đôi mắt cô rưng rưng hàng lệ chỉ chực rơi xuống, nhưng mặt cô lại nở nụ cười.

"Chào mừng anh về nhà," cô khẽ nói.

Brett khẽ rên lên rồi nâng cằm cô để hôn. Môi cô mềm mại, dâng hiến cho anh, anh vòng tay quanh vai cô, bao bọc cô trong cái ôm ghì không thể tách rời.

"Cẩn thận nào," Tory thì thầm, khẽ chạm vào vai anh để nhắc nhở vết thương.

Brett nhìn xuống cô và cười toe toét. "Không đâu cưng ạ, em mới là người phải cẩn thận. Cái gì đó mách bảo với anh là em đang gặp nguy hiểm cực kỳ. Em có nhớ anh đã nói gì với em ngay trước khi ra khỏi nhà ba tuần trước không?"

Cô trả lời mà không mất một giây suy nghĩ. "Anh đã bảo em 'hãy giữ ý nghĩ ấy'."

Brett cười khúc khích. "Ngoan lắm. Em đã chú tâm đấy."

Cô mỉm cười. "Em không bao giờ quên những chuyện quan trọng."

"Anh sẽ xem em giữ lời hứa như thế nào sau," anh thì thầm và vòng một cánh tay ôm cô, không chịu để cô tách ra khi anh đi vào phòng khách và tham dự bữa tiệc.

Giữa lúc Tory để Brett kéo mình vào trung tâm gia đình anh, những lời nói của chính cô đang quay lại ám ảnh.

Không bao giờ quên những chuyện quan trọng. Không bao giờ quên. Không bao giờ quên.

Vậy thì tại sao cô không thể nhớ nổi người đàn ông xăm mặt trong ảnh? Rõ ràng ở ông ta có điều gì đó đã kích thích ký ức cô. Tại sao… vì Chúa, tại sao cô không nhớ nổi?

Căn hộ đã trở nên im ắng. Theo yêu cầu của Brett, Ryan đã xua cả gia đình tới một nhà nghỉ gần đó để qua đêm, cho anh và Tory chút không gian để thở. Giờ thì anh đang đứng trong ngôi nhà yên tĩnh của mình, cảm nhận rõ âm thanh thành phố bên ngoài bốn bức tường, nhưng càng cảm nhận người phụ nữ bên trong rõ hơn. Anh so vai, khẽ xoay các cơ bắp để thử chỗ đau, rồi nhăn nhó khi nó bị kéo căng. Buổi tối nay thật dài và mệt mỏi, mà anh còn vài tuần trị liệu nữa mới hồi phục hoàn toàn. Nhưng lòng anh vẫn tràn ngập cảm giác thanh bình.

Ở phòng bên cạnh, Tory đang tắm. Cả cô cũng thấy kiệt sức vì những chuyện xảy ra trong ba tuần vừa qua. Không gian riêng của cô đã bị xâm phạm hoàn toàn, nhưng Brett vẫn ngạc nhiên vì thấy cô có vẻ thích nghi được. Với niềm hy vọng ca hát trong tim, anh đi về phòng ngủ. Cho dù gia đình không hiểu cô, họ cũng đã thực sự thích cô, và từ những gì anh nhìn thấy thì cô cũng thích họ.

Những ý nghĩ của anh bị cắt ngang khi tiếng nước chảy đột ngột dừng lại. Vào giây phút đó, mọi điều khác trên đời đều trở nên bé nhỏ so với chuyện anh và Tory rốt cuộc đã được ở riêng với nhau.

Nước nhỏ giọt xuống đuôi tóc Tory khi cô bước ra khỏi vòi hoa sen, nhắm mắt quờ quạng tìm khăn tắm. Thay vì chiếc khăn bông, tay cô chạm phải một cơ thể chắc nịch, trần trụi. Tory mở choàng mắt. Brett! Ánh mắt cô dán chặt vào ngọn lửa trong mắt anh rồi tự động tìm tới vết thương còn đỏ trên vai anh.

"Đừng." Brett khẽ nói và kéo cô vào lòng.

Tory nhắm mắt, trong giây lát đầu hàng sự kiên quyết của anh. "Ôi, Brett, em sợ."

Anh dụi dụi tai cô, liếm những giọt nước trên da cô một cách chậm chạp, gợi tình. "Sợ gì cơ?" anh gầm gừ.

Cô vươn tay chạm vào vai anh. "Sợ làm anh đau."

Brett dừng lại rồi kéo tay cô xuống. "Nếu chúng ta dừng lại lúc này thì em sẽ làm anh đau thật đấy."

Những ngón tay Tory bao quanh anh, cảm nhận rõ sự căng cứng của anh. Nhu cầu được ở cùng anh lớn dần trong cô, để được sống lần nữa trong vòng tay anh. Lương tâm cô bảo nên chờ đợi, nhưng ham muốn của cô với người đàn ông này còn lớn hơn thế. Cô để anh đưa vào phòng ngủ. Khi anh đẩy cô xuống giường, Tory sực nhớ đến những chiếc ga sạch sẽ cô chỉ vừa mới thay sáng nay.

"Ôi Brett, người em đang ướt."

Brett đưa tay xuống giữa hai chân cô và mỉm cười khi cô rên rỉ. "Ồ, em yêu, đúng thế thật," anh thì thầm và cúi đầu xuống.

Rột roạt. Rột roạt. Rột roạt.

Cô bé bơ vơ trong bóng tối, đôi mắt nhắm chặt, hai bàn tay bịt chặt tai. Nhưng bất kể nó có cố gắng đến đâu, âm thanh ấy vẫn càng ngày càng tiến lại gần hơn.

Rột roạt. Rột roạt. Rột roạt.

Trong lúc hoảng sợ, nó mở to mắt, nhìn chúng bò lên tường và rơi xuống từ trên trần nhà. Con màu đen. Con màu nâu. Thậm chí có cả con dài ngoẵng màu đỏ máu. Con lớn. Con nhỏ. Những cái đuôi đầy gai cong lại như cái móc đằng sau lưng khi chúng lao đi trên những cái chân có vuốt nhỏ bé.

Một con rơi lên vai cô bé rồi một con khác rơi xuống váy. Nó vội vã gạt chúng đi trong cơn kích động. Không còn chỗ nào để chạy, không còn nơi để trốn nữa. Nó bắt đầu lùi sâu vào trong tủ áo, ngày càng lùi xa hơn, cho đến khi không còn chỗ lùi. Nó nín thở, làm như nếu chúng không nghe thấy nó, chúng sẽ không tìm được nó vậy. Nhưng vô ích. Lũ bọ cạp! Chúng ở khắp mọi nơi… và chúng đang lao vào nó.

Tory giật mình tỉnh giấc và ngồi bật dậy, nuốt lại tiếng thét chực thoát ra khỏi miệng. Mồ hôi chảy khắp người khi cô trèo ra khỏi giường và với tay lấy áo choàng. Cẩn thận không làm Brett tỉnh dậy, cô kéo cánh cửa trượt và bước ra ngoài ban công. Bầu trời bên ngoài nặng nề và tĩnh lặng. Cô liếc nhìn lên, hy vọng trời sẽ mưa. Mưa là điềm lành. Mưa sẽ rửa trôi đi những thứ xấu xa. Cô hít một hơi dài và nhắm mắt. Thay vì cảm thấy khá hơn vì đã không còn bị tù túng, cô lại thấy bứt rứt hơn. Cô sợ hãi. Một điều gì đó đang xảy ra trong đầu mà Tory không thể kiểm soát được. Nó đã nghiêm trọng đến mức cô sợ đêm xuống. Mỗi lần lên giường và nhắm mắt lại là Tory trông thấy hình xăm bọ cạp trên mặt người đàn ông nọ. Kể cả khi đang thức, những suy nghĩ của cô cũng chỉ quanh quẩn về gương mặt ông ta trong đám đông.

Tory liếc nhìn lại phòng ngủ sau lưng, nhìn Brett say ngủ. Người yêu dấu của cô.

Cô quay lại nhìn đường phố bên dưới, nghĩ về tuần vừa qua và ngày anh từ bệnh viện về nhà. Cô đã không hề thoải mái khi ở giữa những người thân của anh, vậy mà cô vẫn muốn được làm một phần của họ.

Mẹ anh là người cuối cùng rời khỏi, và kể cả khi bà đang tạm biệt cả hai, Tory vẫn thấy mình đang cố tách ra khỏi tình yêu mà bà sẵn sàng trao tặng. Trong giây phút ấy, cô đã khám phá ra một điều. Hơi thở cô nghẹn lại nơi cổ họng và nước mắt dâng lên phủ mờ hình ảnh thành phố về đêm.

Tại sao mình không thể để cho người khác yêu thương?

Tiếng còi xe cảnh sát đột ngột vang lẹn xé toạc màn đêm. Tory rùng mình. Ở đâu đó, có người đang gặp nguy hiểm… hay cần giúp đỡ.

Cầu Chúa phù hộ cho họ… và những người thân yêu của họ.

Tory bất chợt cảm thấy cần phải ở thật gần Brett. Để chạm vào anh, ôm anh, để biết rằng cơ thể anh nóng ấm, chứa đầy sức sống, và cô đang ở trong vòng tay anh. Cô quay lại và bước vào phòng ngủ, lặng lẽ như lúc đi ra, trèo trở lại giường với Brett, với chính cô.

Nhưng mặc dù Tory biết mình được an toàn đằng sau những bức tường này, trong vòng tay của người yêu, sự bức bối trong lòng cô vẫn không chịu lắng xuống. Cô nhìn bầu trời đêm cho đến khi nó bắt đầu hửng. Rất lâu trước khi ngày mới đến, Tory đã biết mình cần phải làm gì.

Brett đột ngột tỉnh giấc đến nỗi anh phải giật mình và nhận ra mình đang nằm đơn độc trên giường. Kể từ khi ở viện về, Tory thường để cho anh ngủ dậy muộn, nhưng lúc này trong nhà có một sự trống trải khác hẳn lúc anh đi ngủ. Anh liếc qua tủ quần áo. Cánh cửa chỉ khép hờ, và không cần nhìn anh cũng biết là vài bộ quần áo của cô đã không còn ở đó.

Không, Tory. Không phải là lúc này!

Anh lăn ra khỏi giường và với lấy chiếc quần, vội vã mặc vào và đi ra phòng khách. Nó trống trải y như dạ dày của anh lúc này. Một cơn giận trỗi lên trong lòng khi anh tìm khắp cả căn hộ, từng phòng một, tìm một lời nhắn, cầu xin cô để lại một lời giải thích. Không có gì hết. Anh lao vào phòng tối của cô, vừa bước vào cửa bật đèn trần, rồi anh đứng sững lại, choáng váng đến nỗi không nhúc nhích nổi.

Chúng ở khắp mọi nơi: treo trên giá, gắn vào tường, nằm trên bàn, bị vứt một đống trên sàn nhà. Hàng chục tấm ảnh giống hệt nhau: những bức hình phóng to một gương mặt đàn ông và hình xăm con bọ cạp đang cong đuôi trên má ông ta.

Anh nhặt hết tấm này đến tấm khác lên, cố nén lại nỗi sợ hãi mà anh không thể gọi tên khi đứng giữa không gian chật hẹp này, tưởng tượng Tory ở đây, tráng đi tráng lại một bức ảnh. Nhưng tại sao? Tay anh run run trong lúc anh nhìn vào gương mặt ông già.

“Tôi cầu Chúa cho ông biết nói, vì Tory không biết.”

Rồi anh ném bức ảnh sang một bên và bước ra, khóa chặt những con quỷ của Tory trong phòng.

Brett đứng trong căn hộ im ắng của mình, lắng nghe tiếng đồng hồ tích tắc và những tiếng vọng lại của một mối tình sắp chết. Anh không biết phải làm gì nữa. Trong anh không còn chút sức lực nào để chiến đấu tiếp. Và kể cả có đi nữa, anh cũng không thể đánh nhau với thứ anh không nhìn thấy. Trong đầu Tory có một cái gì đó không để cho cô tin tưởng ai, dù là anh hay chính cô.

Nỗi đau do viên đạn gây ra không là gì so với nỗi đau trong lòng anh lúc này. Suốt ba năm qua anh đã sống với một mối tình lúc có lúc không. Và vì yêu cô, anh chấp nhận những gì cô sẵn lòng trao tặng. Nhưng trong những giây phút cuối cùng này, Brett đã phát hiện ra một điều mà anh không còn tiếp tục lờ đi được nữa. Anh sẽ không bao giờ phủ nhận Victoria Lancaster là tình yêu của đời mình, nhưng anh không còn tin rằng anh là như thế với cô nữa.

Brett nhìn quanh căn hộ, chú ý tới những đồ đạc lặt vặt mà Tory còn bỏ lại. Một chiếc lược đồi mồi trên bàn cà phê. Một vỏ đựng phim rỗng trong thùng rác. Những tờ giấy thừa cô vừa mới viết. Những thứ nhỏ nhặt. Không quan trọng. Anh thở dài. Lúc nào cũng thế này. Mỗi lần ra đi cô đều mang theo những thứ quan trọng với mình.

Và giây phút đó sự thật đánh thẳng vào anh. Brett lảo đảo tới chiếc ghế gần kề và rơi phịch xuống đó. Anh là một phần của những thứ bị cô bỏ lại sau lưng.

Ôi Chúa ơi.

Anh vươn người tới, vùi mặt trong hai bàn tay. Có lẽ anh đã yêu Victoria Lancaster theo cách sai lầm ngay từ đầu. Đáng lẽ anh không nên ép cô dọn về ở với mình từ mấy năm trước. Có một sai lầm khủng khiếp nào đó trong cuộc sống của họ, nếu không cô đã chẳng bỏ rơi anh mà không nói một lời, hết lần này sang lần khác như thế.

Brett ngồi nhìn chằm chằm xuống sàn nhà suốt cả ngày. Buổi trưa đến rồi đi, anh lờ đi những cơn đói cuộn lên trong dạ dày, thay vì ăn uống anh cứ đi đi lại lại, vật lộn với lương tâm và trái tim mình. Đêm đến, anh để mặc bóng tối phủ xuống mình mà không buồn bật đèn, cố gắng thu lấy một chút an ủi từ sự che chở mà nó mang lại.

Sáng sớm hôm sau, Brett đã ngủ được một lát. Trái tim anh nặng trĩu, nhưng lý trí đã trở lại. Anh biết mình phải làm gì. Anh đã mất nhiều công sức để học được rằng cuộc sống quý giá và ngắn ngủi dường nào. Anh sẽ cho Tory không gian riêng, cho dù việc đó sẽ làm tim anh vỡ tan thành ngàn mảnh vụn. Cách duy nhất để làm việc đó là ra đi trước khi cô trở lại. Hợp đồng thuê nhà đã được trả đến hết năm, vì thế đồ đạc của Tory sẽ được an toàn cho đến khi cô về. Anh sẽ để lại địa chỉ và số điện thoại mới cho người quản lý tòa nhà, phòng khi cô muốn tìm anh. Ngoài những việc đó ra, Brett Hooker chấp nhận rút lui.

Tory lái xe mà không suy nghĩ gì cả, cô chỉ lần ngược lại quãng đường đã đi cùng đoàn lễ hội carnival. Nhờ các ghi chép của mình, cô đã xác định được vị trí chụp bức ảnh đám đông. Đó là Dellpoint, Iowa. Nhưng cô không thể nào biết được người trong ảnh đi cùng với đoàn, hay là người địa phương. Và cô cũng phải đối mặt với chuyện có thể ông ta chỉ tình cờ đi ngang qua - một người hoàn toàn xa lạ với tất cả mọi người ở đây. Nhưng nhu cầu cấp thiết phải tìm ra câu trả lời đã khiến cô tiếp tục đi lên hướng bắc.

Một chồng ảnh của người đàn ông đặt trên ghế bên cạnh. Khi tới đó, cô sẽ phân phát chúng. Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, cô sẽ gặp may.

Khi đi qua ranh giới bang để tiến vào Kansas, Tory vượt trước một chiếc xe cảnh sát tuần tra xa lộ Oklahoma và nghĩ đến Brett.

Lẽ ra mình phải chờ. Mình phải nói chuyện với anh ấy. Anh đáng được biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

Rồi Tory thở dài chịu trận. Chẳng có gì để nói, vì cô không biết chuyện gì đang xảy ra. Cô sẽ chỉ gây thêm rắc rối cho Brett trong lúc anh đang cần nghỉ ngơi.

Mình có thể nói gì đây? Mình nằm mơ à? Ai mà chẳng nằm mơ. Nhưng mình mơ về những điều xấu xa mà chính mình còn không nhớ nổi. Làm sao mình biết là chúng xấu? Bởi mình thức dậy giữa những tiếng khóc và tiếng thét.

Tory liếc xuống tấm bản đồ bên cạnh rồi lại nhìn đường, một cảm giác trống rỗng chiếm lấy cô. Cô không rõ tại sao mình lại biết, nhưng bằng cách nào đó, người đàn ông này nắm giữ câu trả lời cho mọi câu hỏi của cô. Nhưng nếu không thể tìm được ông ta, thì lần này về nhà cô sẽ lên lịch hẹn với một bác sĩ tâm lý. Brett xứng đáng có một người phụ nữ toàn vẹn, không phải một kẻ sợ được yêu thương. Tory rùng mình. Cô không thể chấp nhận nổi ý nghĩ mất anh. Anh là chiếc mỏ neo giữ cô lại cuộc đời này.

Dellpoint Iowa, vùng canh tác ngô, có 1.354 người sinh sống. Một nơi không thích hợp để người đàn ông có hình xăm bọ cạp cư ngụ. Hai ngày sau khi rời khỏi Oklahoma. Tory đưa xe vào nhà nghỉ duy nhất trong thị trấn, thở dài nhẹ nhõm khi bước ra khỏi ô tô. Cô sẽ thuê một phòng rồi gọi cho Brett. Nếu anh không ở nhà thì cô sẽ để lại lời nhắn.

Người đàn ông sau quầy nhìn Tory chăm chú khi cô bước vào.

“Chào cô. Cần một phòng phải không?”

Cô gật đầu và đưa bức ảnh chụp mặt người đàn ông nọ ngang qua quầy.

“Làm ơn cho phòng không hút thuốc,” cô nói rồi thêm. “Anh đã từng trông thấy người này chưa?”

Anh ta cầm bức ảnh lên, nghiêng nó về phía ánh sáng để nhìn rõ hơn rồi lắc đầu.

“Không, tôi không thể nói là đã gặp.” Rồi anh ta nói thêm. “Cô là cảnh sát à?”

Trông Tory có vẻ ngạc nhiên. “Không. Sao anh lại hỏi thế?”

Anh ta nhún vai. “Không có lý do gì, tôi chỉ đoán thôi, với lại trông ông ta có vẻ khá ngầu. Chắc không có họ hàng gì với cô, trông cô xinh xắn thế cơ mà.”

Tory không biết nên vui vì được khen hay nên lo lắng. Ký ức của cô chỉ dừng lại ở những gia đình bố mẹ nuôi. Trước đó thì không ai biết được. Và cô không phải không biết một thực tế là, nếu khuôn mặt ông già đã gợi lên những cơn ác mộng, thì nhiều khả năng ông ta là một phần của cái quá khứ cô không muốn nhớ lại kia.

Chúa giúp con, cô nghĩ, ký vào giấy đăng ký, nhét chìa khóa vào túi, nhặt bức ảnh của mình lên và đi ra.

Phòng của Tory thật thảm hại, rất hợp với tâm trạng cô lúc này. Nhu cầu nói chuyện với Brett càng trở nên lớn hơn, cô thả túi xuống giường và với tay lấy điện thoại. Cuộc gọi được kết nối và Tory đếm số hồi chuông, mỗi lúc lại mong chờ được nghe giọng anh trả lời. Khi nó kêu đến bảy, rồi tám lần, mà thậm chí cả máy trả lời tự động cũng không bật lên, cô gác máy, tự nhủ rằng có thể anh đã ra ngoài mà quên bật máy.

Tory liếc nhìn đồng hồ. Mới ba giờ chiều. Dạ dày cô cuộn lên, phản đối chiếc bánh quy bơ lạc và lon nước vừa là bữa sáng vừa là bữa trưa ngày hôm nay. Người cô nóng rực và đẫm mồ hôi, quần áo thì trông như được mặc nguyên đi ngủ cả đêm qua, mà đúng là như thế thật. Dù cô mong muốn bắt đầu cuộc tìm kiếm đến thế nào thì cũng có những thứ khác cần được ưu tiên. Nếu muốn người ta tôn trọng mình, cô cần phải tắm, thay quần áo và ăn cái gì đó.

Tory rời khỏi giường, vừa cởi quần áo vừa đi vào phòng tắm. Lát sau cô đã đứng dưới vòi hoa sen, xoa dầu gội vào tóc trong lúc những tia nước nóng xả xuống làn da. Khi dòng nước chảy xuống người cô, cuốn theo bụi đường bẩn thỉu, cô cứ ước giá mà những con ma trong quá khứ của mình cũng bị đuổi đi dễ dàng như thế.

Đã có một lần Tory hỏi một trong các bà mẹ nuôi rằng mình từ đâu tới, và người phụ nữ đó đã cười vào mặt cô, bảo rằng tốt hơn hết cô nên lo lắng đến chuyện mình sẽ ra sao nếu không nhanh tay làm cho xong việc. Kể từ đó Tory đã dẫn lại nỗi tò mò và chỉ tập trung vào việc sống cho qua ngày mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tory mất chưa đầy hai giờ đồng hồ đã đi hết khu vực buôn bán của Dellpoint, Iowa. Sau khi quần thảo một ngân hàng, một quầy thuốc, hai cửa hàng thực phẩm, ba quán ca phê, bốn cửa hàng tạp phẩm, năm salon làm đẹp và một quán cắt tóc, cô vẫn không biết gì nhiều hơn lúc mới bắt đầu.

Cô đã fax một bức ảnh tới hãng giải trí Amherst, đơn vị tổ chức đoàn carnival mà cô đã chụp ảnh, nhưng không mấy hy vọng có hồi đáp mong muốn. Tory đã biết là mặc dù có một vài đoàn kinh doanh liên tục nhiều năm liền, đa số các công nhân của họ vẫn làm tạm bợ và thường bỏ việc không báo trước. Vì thế cô hầu như không còn hy vọng nào khi trở về nhà nghỉ. Ở rìa hai thị trấn có một cửa hàng thức ăn gia súc. Tory vẫn chưa vào, ngoài ra còn có một quán bar ở phía bắc đường ranh giới với thành phố mãi đến sáu giờ chiều mới mở cửa. Trừ hai chỗ ấy ra, Tory đã đi hết cả Dellpoint, vậy mà vẫn không có tin tức gì của người xăm mặt.

Khi Tory về đến nhà nghỉ, cô để ý thấy một chiếc bán tải màu đỏ tươi kéo theo một cái rờ-mooc chở ngựa cùng màu ở đằng sau đã đậu ngay cạnh xe mình, hiện giờ nó đang trống không. Mùi phân ngựa vẫn nồng nặc khi cô lên đến phòng mình. Cô nhăn mũi rồi tránh chiếc xe đẩy của cô phục vụ bị bỏ lại ngay trước cửa phòng kế bên.

Nhớ đến những chiếc khăn tắm đã sờn rách, trong lúc bốc đồng Tory liền lấy thêm một chiếc khăn khi cô đi ngang qua cái xe đẩy. Cô ném túi xách lên ghế, khóa cửa phòng lại, rồi nhảy lên giường nằm ủ dột. Một tập ảnh rơi ra khỏi túi và khuôn mặt gã đàn ông cùng cái nhìn lạnh lẽo, trống rỗng của ông ta cứ như đang chế giễu cô từ xa. Tory không thể bỏ qua ý nghĩ ông ta biết điều gì đó mà cô không biết về đời mình. Tức giận, cô quăng chiếc khăn thừa ra sàn nhà, rồi mỉm cười hài lòng khi nó ụp lên trên đống ảnh, che khuất chúng.

Thất vọng sau những nỗ lực ban chiều, Tory với lấy điện thoại nhưng giữa chừng lại đổi ý. Có lẽ cô nên đợi và gọi cho Brett sau khi đi vào quán bar tối nay. Hy vọng tới lúc đó cô sẽ có chuyện khả quan hơn kể cho anh.

Một tràng cười đùng đục, tiếp theo là những tiếng khúc khích cao vút phát ra từ căn phòng kế bên. Tory nhớ lại chiếc xe đẩy bị để quên ở cửa phòng và chiếc ô tô tải sáng bóng rồi thở dài. Nếu có máu cá cược, cô sẽ đặt tiền cho sự thật là gã cao bồi sở hữu chiếc xe đang vui vẻ với cô hầu phòng của nhà nghỉ.

“Cứ đặt nó ở đây,” Brett nói, chỉ vào căn phòng đầu tiên bên phải, cuối hành lang. Nhân viên chuyển nhà đã gần xong việc. Chỉ cần vài lượt đi ra xe tải nữa là mọi đồ đạc của anh sẽ ở trong ngôi nhà mới. Anh đi từ phòng này sang phòng khác, nghiên cứu phần không gian rộng thêm ở ngôi nhà mới thuê. Anh sẽ không để bản thân mình nghĩ về chuyện tại sao lại thuê một ngôi nhà thay vì một căn hộ khác. Anh từ chối thừa nhận, cho dù với chính mình, rằng khi nhìn thấy phòng sinh hoạt chung được làm mới lại ở kế bên phòng ngủ chính, ý nghĩ đầu tiên của anh là nó sẽ trở thành phòng làm việc hoàn hảo cho Tory, và rằng cái nhà kho rộng rãi thông với nó sẽ làm thành phòng tối tuyệt nhất. Cuộc sống mới của anh không còn chỗ cho những ý nghĩ ấy nữa. Cho đến khi anh biết là cô thực sự muốn có anh trong đời.

“Thùng cuối cùng đây,” người chuyển nhà nói sau khi đặt chiếc hộp đề “Nhà bếp” xuống.

Brett gật đầu và với tay lấy quyển séc. Vài phút sau, những người chuyển nhà đã đi khỏi. Anh đứng ở giữa những thứ còn sót lại trong đời mình và nhận ra mình chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như lúc này. Rồi anh hít một hơi và lôi con dao nhíp ra. Chuyện Tory có còn là một phần của đời anh nữa hay không thì chưa biết được. Trong khi đó vẫn còn nhiều việc cần làm.

Anh mở chiếc hộp đề “Nhà bếp”, lôi ra chiếc điện thoại rồi cắm dây cho nó. Âm thanh tút tút vang lên trong tai anh. Ít nhất ngày hôm nay đã có một thứ đúng đắn. Điện thoại đã được kết nối.

Brett bấm một dãy số và chờ.

“Xin chào.”

Trước giọng nói quen thuộc, anh nắm ống nghe hơi chặt hơn một chút rồi bắt đầu nói:

“Mẹ, con Brett đây. Mẹ có sẵn giấy bút đó không? Con muốn cho mẹ địa chỉ và số điện thoại mới của con. Không, chẳng có chuyện gì cả. Chỉ là con nghĩ mình cần chỗ rộng rãi hơn thôi.”

Khi Tory tỉnh dậy thì đã quá tám giờ tối. Cô bị nhức đầu và đau một bên mạng sườn. Chuyện đau đầu không có gì lạ, cô thường bị như thế. Nhưng chỗ đau ở bên sườn làm cho cô thẫn thờ một lúc cho đến khi nhìn vào chỗ mình vừa nằm. Cô đã ngủ đè lên chiếc giày. Kỳ quái là cô không hề nhớ là mình đã cởi nó ra. Cô ngáp dài và vươn vai rồi đi giày vào trước khi vào nhà tắm. Nếu cô định đi bar thì phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

Nhưng sau một lúc bước vào cái quán đầy khói được biết đến với tên Dump’s, Tory nhận thấy là lẽ ra mình đã tiết kiệm được khối kẹo xịt tóc. Với cấp độ đèn đóm và mức độ tỉnh táo của khách ở đây thì dẫu cô có bị hỏi cũng chẳng ai để ý tới.

“Cô uống gì?” bartender hỏi khi Tory ngồi vào chiếc ghế cao ở cuối dãy.

Cô lấy từ trong túi ra một bức ảnh. “Tôi không muốn uống gì cả. Tôi chỉ muốn biết anh có…”

“Chẳng có gì miễn phí ở đây cả,” bartender gầm gừ. “Kể cả nói chuyện. Muốn gì nào?”

Tory thở dài. Chiếc tạp dề của anh chàng bartender này rất bẩn thỉu, tay anh ta cũng thế, chúng không hứa hẹn điều gì tốt đẹp cho những cái cốc đang xếp trên kệ phía sau.

“Ừ, vậy thì coca… lon nhé,” cô nói thêm, không sẵn lòng mạo hiểm với những cái cốc.

Bartender giật nắp lon, đập một cái khăn giấy trước mặt cô rồi quẳng cái lon lên trên, làm bắn cả một ít coca ra ngoài.

“Hai đô.”

Tory giận dữ vì cái kiểu cư xử trịch thượng của anh ta. Không cần suy nghĩ, cô ném luôn bức ảnh người đàn ông xăm mặt lên quầy rồi đặt tờ năm đô la lên trên đó. Khi bartender thò tay ra định cầm tiền, cô đập tay lên trên nó rồi vươn tới.

“Như tôi định hỏi từ nãy… anh có biết người này không?”

Bartender cười nhăn nhở trước hành động gan góc của cô và cúi xuống để nhìn rõ hơn.

“Hừm, có, trông quen đấy,” anh ta lẩm bẩm rồi chỉ vào hình xăm con bọ cạp. “Một khi đã nhìn thấy cái này rồi thì không dễ quên. Cô hiểu ý tôi chứ?”

Hy vọng của Tory dâng lên. “Tên ông ta là gì? Anh có biết ông ta ở…”

“Này,” bartender nói. “Tôi bảo trông quen thôi. Tôi có nói là tôi biết ông ta đâu. Khối người đi ra đi vào cái chỗ này. Đúng là tôi đã trông thấy ông ta nhưng đó là từ lâu lắm rồi.”

Tory không chịu để chướng ngại vật nhỏ mọn này cản trở mình: “Anh biết ông ta sống ở đâu không?”

Anh ta lắc đầu rồi nhìn ra khắp phòng, nheo mắt để nhìn qua đám khói và những chiếc bóng.

“Thấy người đứng ở bàn bi-a đằng sau kia không? Anh chàng to con mặc đồ jeans ấy?”

Tory nhìn chằm chằm. Có năm người đàn ông đang đứng ở bàn bi-a thì tới bốn người mặc đồ jeans.

"Ai cơ?" cô hỏi.

Bartender chỉ. "Người bị hói và có con đại bàng trên áo ấy."

Lúc ấy tim Tory thắt lại. Nhất định là anh ta rồi. Anh ta dễ cao đến hơn một mét chín, mặt chằng chịt sẹo như cái bản đồ. Kể cả từ đây cô cũng thấy những vết sẹo vắt ngang má anh ta, và cô không biết thứ gì làm cô thấy ngại hơn: chiếc khuyên ở tai hay ở mũi anh ta.

"Có, thấy rồi," Tory nói.

"Tên anh ta là Bull. Nếu có ai biết về người đàn ông của cô thì đó chính là anh ta."

Tory nhìn chằm chằm vào đám du côn đó, và lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu cuộc tìm kiếm này, cô nhận ra mình có thể dễ dàng gặp phải những rắc rối ngoài tầm kiểm soát đến thế nào. Nhưng nhu cầu hiểu rõ sự việc trong cô quá lớn, và cô đã đi quá xa để lùi bước. Hơn nữa, cô nhắc nhở mình rằng cô rất giỏi che giấu cảm xúc.

Nào Bull, dù sẵn sàng hay không tôi cũng tới đây.

Như một con thú đang đi săn mồi, gã đàn ông tên Bull cảm nhận được sự hiện diện của Tory trước cả khi nhìn lên, và rồi khi anh ta nhìn lên, một nụ cười hoang dã làm giãn cái cau mày trên mặt anh ta.

Thay vì chọc cú tiếp theo với chiếc gậy bi-a trong tay, anh ta dùng đầu gậy để nâng một lọn tóc khỏi ngực cô.

"Này cô em, Bull này không thích tóc tai rối bù. Tôi thích đàn bà của tôi chải chuốt cơ," anh ta nói.

Tory liếc cái đầu hói rồi nhìn thẳng vào mắt anh ta. "Phải, tôi có thể thấy tại sao lại thế," cô dài giọng.

Bull có vẻ giật mình khi cô không lùi lại, rồi anh ta cười toe toét, những gã khác đứng quanh bàn cũng bắt đầu cười phá lên. Anh ta dùng đầu gậy bi-a vẽ vòng tròn trên ngực cô, khẽ chạm vào chỗ đầu ngực.

"Anh làm gì được cho em hả cưng?"

Tory nắm lấy chiếc gậy và giật ra, quăng sang một bên. Nó rơi đánh cách trên sàn nhà. Và rồi cô chỉ tay vào mặt anh ta.

"Thứ nhất, anh giữ cái tay chết tiệt của anh và cả cái gậy xê ra." Rồi cô với tay vào trong túi.

Tory chưa kịp rút tay ra thì Bull đã tóm cổ tay cô.

"Từ từ thôi, con mụ cau có này. Để tao xem trong đó có gì đã chứ hả?"

Anh ta thả tay cô, tưởng sẽ trông thấy một vũ khí chứ không phải bức ảnh hai mươi nhân hai lăm phân của gã đàn ông mặt xăm.

"Cái quái gì…" Bull liền giật nó khỏi tay Tory. "Mày làm gì với ảnh Stinger thế này?"

Tory quên mất cô đang cô đơn giữa bầy sói, quên mất rằng cô phải thấy sợ hãi mới đúng. Cuối cùng cô đã có cái tên cho gương mặt này.

"Anh gọi ông ta là gì?"

Bull cau có. "Stinger. Stinger Hale. Mày làm gì với ảnh của già Stinger thế?"

Anh ta với lấy túi xách của cô, mặt càng cau lại. "Mày là cái quái gì, cớm hả?"

Tory giật túi ra khỏi tay hắn. "Không, không," cô lẩm bẩm. "Tôi không phải cảnh sát. Tôi là nhiếp ảnh gia. Thực ra là một phóng viên ảnh. Tôi chỉ đang cố tìm người này. Anh có biết ông ta sống ở đâu không?"

Bull bước lên trước nhưng Tory vẫn đứng nguyên tại chỗ. "Chứng minh đi," anh ta nói cộc cằn.

"Chứng minh cái gì?"

"Dốc ngược túi của mày ra bàn. Nếu không có thẻ công vụ hay súng trong đó, chúng ta sẽ nói chuyện. Còn không thì biến khỏi quán này trước khi tao ném mày ra ngoài."

"Ôi vì Chúa," Tory lẩm bẩm và giận dữ đẩy anh ta. Không nghĩ ngợi gì về việc mình sắp làm, cô gạt hết những quả bóng sang một bên và đổ mọi thứ trong túi ra.

"Này," một người chơi kêu lên khi bóng bắt đầu nảy ra khỏi mép bàn. "Ván này cược cả trăm đô đấy."

"Không phải ý tưởng của tôi," cô nói ngắn gọn rồi lùi lại, chống hai tay lên hông, chờ anh ta xem xét.

Bull lục lọi đồ đạc của cô, thậm chí mở cả son môi và bấm bút bi như thể chúng là những vũ khí bí mật gì đó.

"Không phải màu dành cho anh," Tory nói, giật thỏi son ra khỏi tay anh ta và bắt đầu nhét đồ trở lại túi xách. "Tôi đã làm như anh yêu cầu, giờ đến lượt anh nói, nhớ chứ?"

Anh ta cười toe toét. "Cô muốn biết gì?"

Tory chỉ vào bức ảnh. "Tôi có thể tìm ông ta ở đâu?"

Anh ta nhìn cô thật lâu và chăm chú. "Nếu cô đang lừa tôi… nếu tôi phát hiện ra cô mang rắc rối đến cho già Stinger, tôi sẽ đi tìm cô."

Vào lúc đó, mọi nỗi sợ hãi và chán chường của Tory tích tụ nhiều tuần qua đã lên đến đỉnh điểm. Cô giơ ngón tay đẩy vào ngực Bull, giọng gần như hét.

"Quỷ tha ma bắt anh đi! Tôi không muốn làm hại ông ta, tôi chỉ muốn nói chuyện. Và nếu tôi không tìm được ông ta thì tôi mới là người gặp rắc rối ấy."

Một trong những người đang xem đứng ra dàn xếp.

"Trời ơi, Bull, nói cho cô ta biết quách đi cho rồi chơi tiếp thôi. Tôi phải gỡ lại tiền nếu không đêm nay mụ già nhà tôi không chịu cho tôi vào nhà đâu."

Bull nhìn Tory thêm nhiều giây nữa cho đến khi thấy những lời cô nói là đáng tin.

"Mấy tháng nay tôi không gặp ông ấy rồi. Theo chỗ tôi biết thì có khi ông ấy đã chuyển đi."

Tory cắn môi để khỏi hét lên. "Vậy hãy cho tôi biết ông ta từng sống ở đâu. Để tôi lo phần còn lại."

"Ở Morrow."

"Morrow là ở đâu?"

"Khoảng bốn mươi kilomet theo đường kia," Bull nói, chỉ về phía đông. "Tôi tới nhà ông ấy rồi. Đó là một ngôi nhà thuê ở vườn rau của một bà nào đó."

Tory viết vội viết vàng những lời anh ta nói để khỏi quên.

"Anh có nhớ địa chỉ không?" cô hỏi.

Anh ta khịt mũi. "Không. Ông ấy không nằm trong danh sách tặng quà Giáng sinh của tôi."

Tory thở dài. Cô sẽ phải bằng lòng với những thông tin này.

"Cảm ơn," cô nói và chuẩn bị đi thì lại cảm thấy đầu gậy bi-a, lần này là chọc vào giữa lưng mình. Thần kinh Tory đã căng hết cỡ, sức chịu đựng đã đến giới hạn, và cô quay phắt lại giận dữ.

"Gì thế?"

Bull cười toe toét rồi gãi gãi chỗ trên khuyên mũi. "Đại lộ Turner. Tôi nghĩ nhà ông ấy ở góc giao giữa đường Turner và Phố 4."

Sự tức giận dịu xuống. "Cảm ơn anh," cô khẽ nói, "Anh sẽ không hiểu tôi biết ơn anh đến thế nào đâu."

Khi ra đến ngoài cửa, cô run lên vì mừng.

"Ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi."

Chân cô như không còn cảm giác, tim cô thì đang đập đến chín mươi nhịp một phút. Không nhìn lại đằng sau, cô chạy về chỗ xe mình. Chỉ khi đã ngồi an toàn bên trong với cả bốn cánh cửa đã khóa và xe đã khởi động, cô mới dám hít thở. Brett sẽ giết mình vì việc này. Rồi cô vào số và quay lại nhà nghỉ. Mai sẽ là một ngày tìm kiếm nữa, nhưng có một việc đã thay đổi. Giờ cô đã biết tên ông ta.

Stinger Hale.

Cái tên chẳng có ý nghĩa gì với cô, nhưng có lẽ khi gặp ông ta, hay khi nghe ông ta nói, cô sẽ biết được vài câu trả lời.

Mặt trời tỏa sáng trên gương mặt cô bé khi nó đi bộ trên đoạn đường bụi bặm. Một con bướm bay lượn trước mặt nó, nó cười lớn rồi đuổi theo. Càng ngày cô bé càng chạy nhanh hơn, cố đuổi bắt bướm, rồi cố chạy nhanh hơn nó, nhưng bất kể đôi chân nhỏ có chạy nhanh đến mấy, nó vẫn không bắt kịp.

"Chờ đã!" cô bé kêu lên. "Chờ đã."

Một cái bóng bay ngang qua mặt trời. Bầu không khí bắt đầu lạnh dần khi con bướm biến mất. Cô bé dừng lại để nhìn lên, rồi há hốc miệng khi trông

thấy những đám mây đen đang tích tụ lại. Trời sắp mưa rồi! Nó phải nhanh lên nếu không sẽ gặp rắc rối vì bị ướt hết.

Lờ đi mọi thứ xung quanh, ngoại trừ ngôi nhà mà nó có thể nhìn thấy từ cuối đường, cô bé bắt đầu chạy. Nó phải đến được đó trước khi giọt mưa đầu tiên rớt xuống. Tóc nó bay phấp phới phía sau như một cánh buồm màu vàng nhạt. Váy của nó lúc đầu thì dính chặt vào chân, về sau dồn lại một đống ở trên đầu gối. Hai khuỷu tay vung vẩy và tim đập theo những nhịp điên cuồng, cô bé rút ngắn dần khoảng cách tới ngôi nhà.

Gió bắt đầu nổi lên, rú rít qua hàng cây trồng dọc bên đường. Cô bé nhìn thấy ai đó, một người phụ nữ vừa bước ra khỏi nhà ở ngay phía trước mặt nó. Người phụ nữ đang gọi tên nó, cầu xin nó nhanh lên… nhanh lên… nhanh lên.

Rồi cánh cửa đột nhiên đóng sầm, và ngay khi cô bé đặt chân lên bậc thềm đầu tiên, ngôi nhà đã biến mất. Nó ngã cắm mặt xuống nền đất cứng khi mưa bắt đầu rơi.

"Không! Không!" cô bé gào thét. "Chờ con với! Chờ con với!"

Vừa khóc lóc cầu xin, cô bé vừa lồm cồm bò dậy và chạy vòng quanh, tìm ngôi nhà. Nó hẳn phải ở đâu đó chứ. Chỉ cần tìm được nó, cô bé sẽ an toàn.

Mưa trút xuống nhiều hơn, làm tóc bết vào mặt và váy dính chặt vào người cô bé. Nó nhìn xuống người mình, nhìn mưa chảy từ cơ thể mình xuống mặt đất. Sét đánh đì đùng trên đầu nó, giây phút ấy cô bé nhìn xuống vũng nước nó đang đứng và hét lên. Nó không thể trông thấy hình phản chiếu của mình được nữa. Giống như ngôi nhà… và như người phụ nữ vừa gọi tên nó… cả nó cũng đã biến mất.

Tory tỉnh dậy, thấy mình đang đứng ở giữa phòng, mồ hôi và nước mắt cùng nhau chảy ròng ròng, người cô run rẩy như một chiếc lá.

"Chúa ơi."

Với những ngón tay run lẩy bẩy, cô vuốt tóc khỏi mặt và lảo đảo đi vào nhà tắm. Cô bật đèn trần lên, rồi chống hai tay trên chậu rửa mặt, nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ đang nhìn lại mình.

"Có chuyện gì với mày vậy?" cô thì thầm. "Có chuyện quái gì với mày thế này?"

Nhưng người phụ nữ không trả lời, và Tory không thể chịu nổi cái nhìn hoảng loạn trong chính mắt mình. Cô cúi đầu và bật nước, vã nước ấm lên mặt trong một nỗ lực tuyệt vọng để gột sạch những ký ức về giấc mơ ấy. Thay vì trở lại giường, cô trèo lên ghế, cuộn chân lại và nhìn mặt trời mọc qua khe cửa rèm. Một giờ sau cô đã trên đường hướng tới Morrow.

"Chào Hooker, mừng được gặp cậu."

"Tôi cũng mừng được gặp anh," Brett nói, vẫy tay với một trợ lý của Lacey rồi ngồi vào ghế ở khoang ngoài phòng công tố hạt.

Vài giây sau, một cánh cửa mở ra và Don Lacey cầm chiếc va li trên một tay, tay kia cầm chiếc mũ cao bồi màu đen bước ra. Trông thấy Brett, ông ta bèn nở nụ cười chậm rãi.

"Tôi đoán tôi không nên ngạc nhiên khi trông thấy cậu." Lacey nói. "Và tôi sẽ không hỏi cậu làm gì ở đây, vì tôi đã thấy ánh mắt cậu rồi. Cậu còn dai hơn cả một con chó săn, đúng không?"

Brett cười toe. "Tôi muốn…"

Lacey cắt ngang. "Câu trả lời của tôi là không. Cho đến khi các bác sĩ cho phép."

Brett thở dài. "Trời đất, Don. Hãy cho tôi việc gì đó để làm. Tôi sắp phát điên vì ở trong ngôi nhà đó một mình rồi."

Lacey cười phá lên. "Tôi có thể nghĩ ra ối việc để làm với một người phụ nữ xinh đẹp như Victoria của cậu."

Giọng Brett nhỏ đi, nhưng ánh mắt anh không hề nao núng. "Tôi đã nói rồi mà… tôi cần việc làm."

Lacey nhìn thấu nỗi đau trong lời yêu cầu của Brett. "Tôi không có cái cậu cần, Hooker ạ." Rồi ông chạm vào vai anh. "Cái đêm cậu vào phòng phẫu thuật, tôi chưa từng trông thấy người phụ nữ nào sợ phải mất người thân yêu giống như Victoria Lancaster. Và đừng quên là cô ấy đã mạo hiểm mạng sống của mình khi Huffman cố kết liễu cậu. Nếu cô ấy đã đi thì rồi cô ấy sẽ trở lại thôi. Cậu có thể đặt cược cho điều đó."

Brett cố gắng mỉm cười. "Tôi không biết là ông thích cá cược đấy."

"Một chuyện chắc chắn thì không phải là đánh cược," Lacey nói và đi ra cửa. "Và nhớ là cho đến khi cậu khỏe lại, tôi vẫn đang bị thiếu người, vì thế hãy làm y như người ta bảo cậu."

Tory tìm ra Morrow không khó khăn gì. Nó nằm ngay trên đường cao tốc chính. Và cô cũng tìm được đại lộ Turner dễ dàng. Nó là con phố thứ ba theo hướng chính đông của Main. Nhưng khi phát hiện ra Phố 4 không giao Đại lộ Turner, cô nhận ra vấn đề của mình vẫn y nguyên như lúc đầu. Cô mất thêm mấy giờ nữa để tìm lấy một người biết ai đó có thể nhận ra ảnh Stinger Hale. Đến lúc ấy thì cô đã sắp xỉu vì mệt và thấy bụng nôn nao khó chịu. Tới khi nhận ra mình chỉ đói bụng chứ không phải bị bệnh gì, cô lại tốn thêm một giờ nữa để tìm chỗ ăn. Một giờ rưỡi chiều cô mới đi vào đường chạy xe của một ngôi nhà gạch đỏ xinh xắn và đỗ lại.

Ngôi nhà không giống như cô đã tưởng tượng, cả người phụ nữ bước ra cửa trước cũng thế. Rõ ràng LeeNona Beverly thích màu vàng, mà ở tuổi của bà ta thì đó không phải là một lựa chọn hay cho lắm. Màu vàng càng làm nổi bật những nếp nhăn cùng với nước da xanh xao vàng vọt đã điểm những chấm đồi mồi một cách không cần thiết. Trong thời hoàng kim của mình hẳn bà ta cũng khá đẹp. Nhưng ở vào giai đoạn này của cuộc đời, bà là một sản phẩm thời trang kỳ quặc.

Tory ra khỏi xe, cố không nhìn chằm chằm vào chiếc quần bó chẽn màu vàng và chiếc áo kẻ sọc vàng đỏ nhí nhảnh mà LeeNona đang mặc.

"Chào bà Beverly, tôi là Victoria Lancaster. Lúc nãy tôi đã gọi cho bà từ văn phòng Realtor, bà nhớ không ạ."

LeeNona vẫy tay, làm văng tàn từ điếu thuốc lá đang kẹp giữa hai ngón tay ra khắp nơi. "Cô chứ không phải bà, và tôi già chứ không bị lú lẫn. Tất nhiên tôi có nhớ."

Tory cười. Cô khá là thích thái độ của LeeNona.

LeeNona rít thuốc thêm lần nữa, hít vào thật sâu rồi thở khói ra cả mùi lẫn mồm với những tiếng khịt và ho.

"Chết tiệt, ngày nào đó tôi phải bỏ mấy thứ này thôi." Bà ta nheo mắt nhìn qua làn khói, chăm chú quan sát Tory. "Mayrene ở chỗ văn phòng nhà đất bảo là cô đang cố tìm Oliver."

"Oliver ạ?"

LeeNona cau mày. "Cô ta bảo là cô có ảnh của ông ấy. Cô có hay là không đây?"

Tory lôi một bức ảnh ra khỏi túi. "Đây là người tôi đang tìm. Có người bảo tôi là ông ấy đã thuê nhà của bà."

LeeNona lừ mắt qua bức ảnh rồi quay sang một bên và nhổ nước bọt. "Đồ chuột cống. Đúng, ông ta đã từng thuê nhà tôi đấy."

Những hy vọng của Tory héo đi. Đã từng? "Ý bà là giờ ông ấy không ở đây nữa?"

LeeNona lại nhổ, rồi cong lưỡi lên để đẩy thứ gì đó trong miệng ra.

"Không, và tôi không thể nói là mình tiếc nuối gì ông ta. Ôi, đúng là chúng tôi đã có thời gian vui vẻ," bà ta nói, giũ nhẹ đống bù xù màu vàng chói tạm gọi là tóc. "Nhưng đó là trước khi ông ta bỏ trốn và quỵt của tôi hai tháng tiền nhà."

Tory muốn khóc. Cô đã rất chắc chắn là chỉ cần được nói chuyện với ông ta, đời cô sẽ trở nên sáng tỏ.

"Bà có biết ông ấy đi đâu không? Tôi rất cần nói chuyện với ông ấy," cô nói.

LeeNona cười phá lên rồi bị sặc và ho, bà ta đấm ngực thùm thụp cho đến khi lấy lại được hơi thở. "Ông ta bị tống vào tù rồi, nhưng tôi không biết là ở đâu. Lão già ngu ngốc ấy đã cố cướp một cửa hàng rượu. Họ bắt quả tang ông ta. Đáng đời lắm. Nhưng tôi thì bị kẹt với cả đống đồ ông ta để lại mà chẳng biết vứt đi đâu." Bà ta cau có và hút thêm một hơi thuốc, hít khói vào rồi lại nhả ra khỏi miệng với kỹ năng của con nghiện lâu năm. "Rồi sẽ có ngày tôi bán rẻ hết đống đồ đó để lấy lại tiền nhà của tôi."

Chán nản, Tory quay người định đi, rồi cô nhớ ra điều Brett đã từng nói về việc điều tra. Đôi khi anh có được những đầu mối tốt nhất từ nơi người ta sống chứ không phải từ những điều người ta nói.

"Cô Beverly, liệu tôi có thể…"

"Cưng ơi, gọi tôi là LeeNona. Gọi kiểu đấy làm tôi thấy già lắm."

"Vâng, thưa cô," Tory nói rồi cười khi bà già nhăn nhó với cô. "Vâng, LeeNona. Liệu tôi có thể xem chỗ ông Hale từng sống không?"

LeeNona lắc đầu. "Ồ, tôi không biết đâu. Làm thế trong lúc ông ta bị đi tù có vẻ không đúng đắn cho lắm."

"Tôi sẽ trả tiền nhà cho ông ta," Tory đề nghị.

Mặt LeeNona sáng bừng lên. "Cưng ơi, cô vừa mới mua cho mình một đống rác đấy."

"Tôi không muốn đồ của ông ta," Tory nói. "Tôi chỉ muốn xem qua thôi. Tôi có lý do để tin rằng ông Hale sẽ giúp tôi giải đáp vài thắc mắc cá nhân."

Người phụ nữ lớn tuổi vẫn huyên thuyên khi bước ra khỏi hiên nhà: "Đến cả thân mình Oliver Hale còn chẳng giúp được ấy chứ, nhưng việc cô thích nhìn qua đồ của ông ta chẳng liên quan gì tới tôi. Đi theo tôi, ngôi nhà đó ở ngay đằng sau này."

Tory đi theo bà ta trên một con đường nhỏ ở giữa những bụi cây được cắt tỉa cẩn thận, cô hơi ngạc nhiên trước vẻ tươm tất của ngôi nhà đằng sau nhà LeeNona.

"Khi tôi mua ngôi nhà này thì đây là ga-ra. Nhưng tôi không biết lái xe, vậy thì sao phải cần ga-ra cơ chứ?" Bà ta phủi đám bụi vừa rơi trên chiếc áo vàng đỏ của mình, rồi dừng trước cửa chính. "Ollie nợ tôi ba trăm đô khi ông ta bị bắt."

Tory lạnh người. Tay vẫn đặt trên quyển séc, cố gắng đè nén một cơn buồn nôn dâng lên bất chợt. Ollie? Ollie? Đâu đó trong tâm thức, dường như chính cô đang kêu cái tên ấy.

"Này cưng, cô không sao chứ?"

Tory dựa vào khung cửa và đưa một bàn tay run rẩy xoa mặt. "Vâng," cô nói nhanh. "Tôi chỉ mệt thôi. Vào trong bóng râm là tôi sẽ ổn." Và trước khi kịp đổi ý, cô viết cho LeeNona Beverly một tờ séc ba trăm đô la.

"Nó là thật đấy," cô nói, để ý thấy cái nhìn do dự trên mặt người phụ nữ kia khi cô đưa nó cho bà ta. "Nếu muốn, bà có thể gọi cho ngân hàng của tôi."

"Ôi cần gì phải thế," LeeNona nói và nhét tờ séc vào cạp quần chẽn.

"Vào đi và làm cho xong thôi nào. Tôi đã hẹn làm tóc trong hai giờ nữa. Tôi không muốn bị muộn."

Tory đi theo bà ta vào trong.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, mọi hy vọng của Tory đều như đã vỡ tan. Đồ đạc của Oliver Hale toàn là những thứ vớ vẩn không đáng kể, và chẳng có lấy một vật khiến cô phải dừng lại suy nghĩ. Cô thả người xuống chiếc ghế ở bếp, nhìn quanh căn bếp bé tí, kê chật ních, chấp nhận thực tế là cô vừa mới vứt đi ba trăm đô la. Mặt khác, LeeNona dường như đang có khoảng thời gian vui vẻ khi lục qua đồ của Oliver.

"Tôi nhớ ngày chúng tôi mua cái này," bà ta nói, giơ một cái lọ đựng bánh quy hình đầu gà lên. "Chúng tôi đã tới một cái chợ trời ở Billings. Chà, Ollie thích chợ trời lắm."

Ollie. Một lần nữa cái tên làm cô rùng mình. Tory gật đầu rồi nảy ra một ý.

"LeeNona, ông Hale đã sống ở đây bao lâu?"

"Ôi cưng ơi, cứ như là suốt đời rồi ấy. Để xem nào, lúc ấy tôi vừa mới mua căn nhà này. Chắc ít nhất là mười chín, hai mươi năm rồi… có khi còn lâu hơn. Tôi nhớ ông ta nói ông ta đến từ Arkansas để làm việc cho mấy nhà máy."

Tory ngồi thẳng dậy. Arkansas. Tiểu bang Arkansas đã dẫn Tory vào hệ thống chăm sóc trẻ mồ côi của họ. Thế này thì còn hơn cả trùng hợp. Rồi cô để ý thấy một cánh cửa nhỏ, hẹp ngay đằng sau vai trái của LeeNona.

"Cánh cửa kia dẫn đi đâu?" cô hỏi.

LeeNona quay lại. "Ồ, tầng hầm, sao? Ái chà, tôi thậm chí đã quên mất là có một cái tầng hầm cơ đấy. Nhưng tôi nghĩ nó không…"

"Chúng ta đi xem được không? Đã mất công đến thế này rồi mà."

LeeNona liếc nhìn đồng hồ. "Được thôi," bà ta nói. "Nhưng mà nhanh lên nhé! Tôi phải đi sửa lại bộ tóc, nhớ không?" Rồi bà ta dẫn đường xuống cái cầu thang dốc và hẹp.

"Lạy Chúa nhân từ!" LeeNona ré lên khi họ cuống đến bậc cuối cùng. "Ông ta có cả máy cất rượu."

Tory bật cười. Thiết bị không hợp thời, nhưng rõ ràng là vẫn hiệu quả. Có hàng tá những chiếc bình một lít[1] chứa đầy loại chất lỏng gì đó đặt trên các kệ. Nhưng cô không quan tâm tới loại rượu tự nấu phi pháp mà bắt đầu lục lọi những chiếc hộp bị nhét ở dưới hàng kệ cũ kỹ

[1] Nguyên văn là "quart": đơn vị đo chất lỏng của Anh, bằng 1,4 lít.

Chưa đầy ba mươi phút sau cô đã lục hết chỗ hộp, chỉ còn một chiếc hòm nhỏ màu nâu mà LeeNona vừa đá ra khỏi góc nhà.

"Đây là cái cuối cùng," LeeNona nói. "Sao cô không mang theo luôn đi, cưng? Tôi thực sự phải đi đây."

Tory nhìn cái di vật cũ kỹ bụi bặm, tưởng tượng ra nó trong chiếc ô tô sạch sẽ xinh đẹp của mình và lắc đầu. "Làm ơn chờ tôi một lát. Chỉ mất một phút thôi mà."

Cô quỳ xuống và nâng nắp hòm lên.

"Chà, tôi chẳng ngạc nhiên chút nào," LeeNona nói khi một chồng tạp chí khiêu dâm lộ ra. Rồi bà ta cúi xuống để lật qua chúng. "Nhưng mà cũ rồi. Không khéo lại có giá ấy chứ."

"Bà cứ tự nhiên," Tory nói, đặt chúng sang một bên rồi tiếp tục lục cái hòm. Vài giây sau cô ngồi lại với một tiếng thở dài. "Chẳng còn gì trong đó ngoài một đống giẻ rách." Cô nhặt chúng lên, và một vật gì đó rơi xuống sàn dưới chân cô.

Tory nhìn xuống và khuôn mặt cô lập tức biến đổi. Một tiếng khóc vẳng lại từ nơi nào đó đã bị lãng quên từ lâu trong tâm trí cô. Tim cô bắt đầu đập mạnh, chân cô bủn rủn. Nếu không phải đang ngồi xổm thì chắc là cô đã ngã rồi.

“Ôi, ôi, ôi.”

LeeNona nghe thấy tiếng lầm rầm của Tory và quay lại vừa lúc thấy mặt cô trắng bệch.

“Này cưng, cô không sao chứ? Cô không bị con gì cắn đấy chứ?”

Nhưng Tory không thể nói, không thể nghĩ, cũng không thể nghe thấy gì. Thứ gì đó đang kéo cô xuống, sâu mãi, sâu mãi, tới một nơi tối tăm, trống rỗng.

LeeNona cúi xuống. “Chà, nhìn này!” bà ta nói, “Một con búp bê vải cũ. Nó sắp bị mủn rồi, nhưng cô có thể đoán được chiếc váy này màu xanh. Xanh kẻ sọc, cô biết không? Nhìn vào mái tóc kia! Tôi đoán nó màu vàng tươi và khá xinh lúc còn mới. Tôi yêu màu vàng.”

Tory lắc đầu, không nói nên lời. Cô đưa tay xuống để chạm vào nó, không ý thức được là mình đang nín thở. Con búp bê bị ẩm, và khi cô đột ngột ôm nó vào ngực, cô ngửi thấy bụi bặm của nhiều năm trời tích tụ trong nó. Một cơn đau kinh khủng vò xé bụng cô và nước mắt cô giàn giụa chảy. Tory khom người trên con búp bê và bắt đầu rên rỉ, đung đưa người như thể sẽ không bao giờ dừng lại.

LeeNona nhìn quanh hoảng loạn, đột nhiên nhận ra bà ta đang ở một mình trong tầng hầm với một người như đang lên cơn điên. Bà ta bắt đầu lùi trở lại chỗ cầu thang.

“Nếu cô bị ốm, tôi có thể gọi xe cứu thương cho cô. Nhưng tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy. Cô không bị hại trên đất của tôi, và tôi...”

Với bản năng hướng về phía bạn tình của một người phụ nữ, Tory đứng dậy, lảo đảo đi lên cầu thang tới chỗ ánh sáng.

Brett, Brett của mình. Trái tim mình bị làm sao đó, và Brett sẽ biết cách chữa.

Tory bước ra khỏi căn nhà và trèo vào ô tô cùng với con búp bê vẫn ôm chặt trước ngực. Trong trạng thái mộng du, cô lùi xe khỏi cổng nhà LeeNona, bằng cách nào đó tìm được đường ra khỏi thị trấn.

Cô lái xe một cách mù quáng, không hề biết mình đi nhanh cỡ nào, hay đi xa bao nhiêu, chỉ dừng lại khi cơ thể hay chiếc xe của cô không thể nào đi tiếp được nữa. Tory nạp năng lượng cho cả hai rồi lại lái xe cho đến khi thiếp ngủ bên đường. Mùi của con búp bê vẫn vương trong mũi và trong tâm trí cô. Cảm giác thớ vải trên ngón tay khiến cho lòng cô đau đớn không tả nổi. Mỗi giờ trôi qua thế giới của cô lại càng tối tăm hơn nữa, bóng tối bao quanh trí óc tỉnh táo của cô và đe dọa nhốt cô trong đó mãi mãi.

Brett. Hãy đi tìm Brett.

Câu nói ấy đã trở thành một câu thần chú. Sự cứu rỗi của cô. Tory không hề biết mình đã lái xe bao lâu hay bao xa, chỉ biết rằng cô đang về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Mười hai giờ mười một phút, Tory đưa xe vào bãi đậu của chung cư, nhưng đối với cô, thời gian chẳng có ý nghĩa gì. Nhu cầu cấp thiết duy nhất trong đời cô lúc này là về với Brett.

Anh sẽ biết tại sao từng hơi thở cũng làm cô đau đớn. Anh sẽ ôm cô và xua đuổi mọi thứ xấu xa tồi tệ.

Tory bước ra khỏi xe, một tay cầm sẵn chìa khóa, tay kia vẫn ôm con búp bê. Giữ chặt nó vào ngực như thể nó là một lá chắn, cô bắt đầu chạy và không dừng lại cho đến khi tới cửa căn hộ. Cô làm rơi chìa khóa hai lần trong lúc cố gắng đút nó vào ổ khóa, và mỗi lần phải nhặt nó lên để thử lại, nỗi sốt ruột của cô càng tăng. Mãi đến lúc cái lẫy kêu tách và cánh cửa mở toang ra thì cô mới hít một hơi sâu và thả lỏng. Cô bước vào trong căn phòng tối, gọi tên anh.

“Brett! Brett! Em về rồi.”

Giọng Tory vọng lại, nhưng cô không nghe thấy. Tâm trí cô tập trung vào căn phòng, và căn phòng tối đen. Bóng tối không phải bạn cô. Cô với tay lên công tắc và lại gọi Brett, rồi nghẹn lời giữa chừng khi căn phòng sáng lên.

Trống rỗng. Những bức tường trống rỗng. Sàn nhà trống rỗng. Mọi thứ đều không còn. Mọi thứ đều biến mất. Tory lắc đầu hết bên này đến bên kia như một đứa trẻ con, không chịu tin vào điều hiện ra trước mắt mình. Túi xách của cô rơi trên sàn nhà, chìa khóa cũng rơi bên cạnh nó khi cô cầm con búp bê bằng cả hai tay, gí nó sát dưới cằm và vùi mặt vào lớp vải. Từ một phần ký ức bị lãng quên nhiều năm trước, cô bắt đầu lẩm nhẩm đọc tên con búp bê, giống như lúc còn bé, giả vờ rằng khi nào niệm xong thần chú ấy thì mọi điều ước của mình sẽ thành sự thật.

“Búp bê Cưng, Búp bê Cưng, Búp bê Cưng.”

Lời nói vọng lại xung quanh Tory. Một cơn gió từ cửa thổi vào làm áo sơ mi dính vào lưng cô, và cô rùng mình khi một giọng nói ác ý bắt đầu thì thầm trong đầu, lần át tràng niệm chú Búp bê Cưng.

Lại thế rồi. Lại thế rồi. Mày chẳng tốt lành gì. Đó là lý do không ai ở lại.

Tory thút thít, ôm con búp bê chặt hơn nữa, giọng cô chợt vút cao lên.

"Búp bê Cưng, Búp bê Cưng, Búp bê Cưng."

Nhưng những tiếng vọng từ quá khứ của cô cứ dai dẳng, mỗi lúc mỗi mạnh hơn. Giờ Tory có thể nghe thấy chúng rõ ràng. Trong đầu cô. Chế giễu cô. Cười cô. Ngu ngốc... ngu ngốc... ngu ngốc. Xấu xa... xấu xa... xấu xa. Không ai muốn Tory Lancaster. Không ai hết... không ai... không ai.

"Búp bê Cưng, Búp bê Cưng, Búp bê Cưng."

Nhưng câu thần chú không còn hiệu nghiệm, và bất kể Tory có bật bao nhiêu ngọn đèn lên, bóng tối trong đầu cô vẫn tiếp tục lan rộng.

Cô bắt đầu chạy hết từ phòng này sang phòng khác, điên cuồng gào tên Brett. Càng lúc cơn hoảng loạn của cô càng tăng, cho đến khi tên anh trở thành một tiếng thét dai dẳng.

Khi chuông điện thoại reo bên tai, Brett nhảy dựng lên như thể mình vừa bị bắn. Không phải là anh chưa từng nhận được điện thoại lúc nửa đêm. Đó là một phần công việc của anh. Nhưng vì lý do gì đó, lần này âm thanh chát chúa gấp gáp của điện thoại làm anh bất an hơn.

Vừa nhấc ống nghe lên, Brett đã biết mình hoảng sợ là đúng. Anh nghe thấy tiếng một người phụ nữ gào thét trước cả khi kịp nói xin chào. Mặc dù có cả tá trường hợp nảy ra trong đầu anh trong vài giây, Brett không thể tập trung vào thứ gì khác ngoài tiếng thét xé lòng, không ngừng nghỉ kia.

"Ai đấy?" anh hét.

Có tiếng xô đẩy ở đằng sau, rồi nghe như là người gọi đã rời sang một phòng khác để nghe được điện thoại.

"Anh Hooker, tôi là Mel Roberts, chủ nhà cũ của anh đây. Tôi nghĩ tốt hơn anh nên đến đây thật nhanh. Đêm nay cô Lancaster vừa về. Cô ấy... ừm... rất bối rối... như anh nghe thấy đấy, và chúng tôi không thể làm cô ấy ngừng hét."

Tim Brett ngừng đập. "Tory à? Tiếng tôi nghe thấy là của Tory à?"

"Vâng," Roberts nói. "Có chuyện gì đó tồi tệ... rất tồi tệ anh ạ."

Nhưng Brett không cần nghe ông ta nói mới biết. Anh thả rơi điện thoại mà không buồn gác lại. Trong vòng vài phút anh đã mặc xong quần áo và chộp lấy chìa khóa xe trên đường ra cửa. Anh không thể nghĩ gì khác ngoài những tiếng thét trước đây của Victoria.

"Chúa giúp con... và cả cô ấy," anh lẩm bẩm khi lùi xe ra khỏi đường lái.

Vài phút sau anh đã rẽ vào đường cao tốc Tây Bắc hướng sang phía đông. Từ chỗ ở mới của anh tới khu chung cư cũ đi xe mất khoảng mười lăm phút. Anh đã tới nơi chỉ trong vòng chưa đầy bảy phút, cùng với một chiếc xe cảnh sát bám theo.

Tới lúc anh đưa xe vào khu chung cư, viên cảnh sát đã kiểm tra xong biển số, biết được danh tính người lái và đang gọi trợ giúp. Theo anh ta hiểu thì nếu một nhân viên của Lacey phải lao như bay thế kia, chắc chắn có lý do gì đó.

Brett lao vào trong tòa nhà trước cả khi chiếc xe cảnh sát sau lưng anh kịp dừng lại. Không có thời gian để giải thích tại sao anh lại vội vã như thế. Đứng ở ngoài này anh đã nghe được những tiếng hét của Tory rồi.

Tất cả đèn trong căn hộ cũ của anh đều đang bật sáng, cửa thì mở toang. Vài người hàng xóm đang đứng ở ngưỡng cửa nhà họ, khuôn mặt hằn lên vẻ lo lắng, trong khi những người khác thì tụ tập ngay ngoài cửa.

"Lùi lại!" anh hét và gạt đám đông để chen vào. "Để tôi qua! Để tôi qua!"

Chủ nhà đứng ngay bên trong. Chiếc áo choàng tắm của ông ta nhàu nhĩ còn tóc ông ta thì dựng đứng cả lên. Rõ ràng những tiếng thét của Tory cũng đã dựng ông ta dậy từ trên giường ngủ.

"Tôi không biết làm sao lại thế này..."

Brett chạy qua Mel Roberts mà không chờ nghe lời giải thích. Anh chỉ muốn đến bên Tory, để vòng tay ôm cô và không bao giờ buông ra nữa. Anh chạy vào phòng ngủ rồi dừng lại. Không thấy cô đâu cả, nhưng rõ ràng tiếng thét của cô vọng ra từ đâu đó trong này.

"Tory! Tory! Em ở đâu?" anh hét.

"Trong này này!" Roberts nói, chỉ vào chiếc tủ quần áo.

Brett nhảy bổ tới, giật tung cánh cửa, định sẽ bế Tory lên. Nhưng anh không chuẩn bị tinh thần cho điều sắp nhìn thấy. Cô đang náu mình ở đằng sau

chiếc tủ trống không, mặt vùi trên hai đầu gối. Tóc cô đẫm mồ hôi, dính chặt vào cánh tay và trán. Khi anh gọi tên cô, cô còn không biết có anh ở đó. Brett quỳ xuống, chạm vào vai cô rồi ngồi lại khi cô ngửa cổ lên gào, để lộ một phần cổ họng trắng ngần và con búp bê vải bẩn thỉu cô đang ôm vào ngực.

Trái tim anh trĩu xuống. "Tory, em yêu, anh Brett đây mà. Hãy để anh giúp em. Để anh giúp em."

Tory lắc đầu từ bên này sang bên kia, không chịu để ai chạm vào. Từ từ nhưng chắc chắn, những tiếng hét của cô dịu xuống, không phải vì cô đang dần bình tĩnh mà vì cô đã gào thét đến nỗi khản đặc cả cổ họng.

Brett cố chạm vào Tory thêm một lần nữa, để giúp cô ra khỏi tủ quần áo. Cô lại giật tay ra một cách điên cuồng, nắm con búp bê chặt hơn nữa và lẩm bẩm điều anh không hiểu nổi. Thất vọng, anh quay sang chủ nhà nhưng lại trông thấy một cảnh sát đang dẹp mọi người ra khỏi phòng.

"Tôi cần một xe cứu thương," Brett nói.

"Gọi rồi," viên cảnh sát nói. "Cô ấy là ai thế? Anh biết cô ấy không?"

Brett nhìn lại người phụ nữ điên dại, mồ hôi đầm đìa đang ôm chặt con búp bê vải mà cảm thấy cuộc đời mình như trôi tuột đi.

"Tôi đã tưởng là biết," anh khẽ nói. "Nhưng giờ thì tôi không dám chắc nữa."

Lại có người tới mang cô đi, y như trước kia. Tory ngửi thấy họ trước cả khi cô nhìn thấy những chiếc áo khoác trắng. Cô ngửi thấy mùi bệnh viện. Cô không thích bệnh viện. Người ta đi vào đó, và đôi khi không trở ra.

"Búp bê Cưng, Búp bê Cưng, Búp bê Cưng," nhưng câu thần chú không hiệu nghiệm. Người ta cứ tiếp tục đến. Tory quay mặt khỏi cửa ra vào, giấu con búp bê dưới cánh tay. Cô không muốn họ lại cướp Búp bê Cưng đi một lần nữa.

Ai đó chạm vào cô. Tory nhắm mắt và nhăn nhó. "Không, không, không," cô cầu xin.

Một giọng trầm và sâu liên tục đưa ra những lời hứa. Nhưng hứa hẹn chỉ là nói suông. Lời nói chẳng có ý nghĩa gì cả, hứa hẹn cũng thế mà thôi. Ngực Tory đau khủng khiếp, giống như có một cái lỗ cứ tiếp tục rộng ra mãi theo từng hơi thở. Cô đã mất một ai đó. Cô cố gắng nhớ xem cần nói gì, nhưng không nhớ ra. Giá mà cô tìm ra được họ đã đi đâu, cô sẽ thấy ổn. Nhưng vấn đề là cô chẳng nhớ mình đã mất ai.

Một chiếc điện thoại đổ chuông trên bàn y tá ngay bên kia hành lang, những giọng nói và tiếng cười vẳng vào phòng Tory. Brett đứng dậy đóng cửa, không muốn khuấy động giấc ngủ chập chờn của cô. Anh trở lại bên cạnh giường, nhìn xuống cô trong ánh sáng lờ mờ, quan sát cách cô nắm chặt con búp bê vải đặt dưới cằm.

Cô ấy không nhận ra mình.

Mỗi lần để ý nghĩ ấy hiện lên, Brett lại thấy hoảng sợ. Anh đã cố biện hộ cho điều đó. Thậm chí anh cố lờ nó đi. Nhưng khi không có điều gì khác làm anh phân tâm nữa, sự thật ấy lại lù lù hiện ra. Tory đã không nhận ra anh. Cô cư xử như thể cô còn không biết mình đang ở đâu. Đến lúc gào thét khản cả giọng rồi, cô liền không nói năng gì nữa.

Tory, em yêu, có chuyện gì với em thế?

Brett chạm vào mặt cô, rồi tóc cô, cố tìm điểm gì đó của cô gái anh yêu trong sinh vật giống hệt đứa trẻ nằm cuộn tròn trên giường này, nhưng cô đã ra đi.

Bức ảnh gã đàn ông xăm mặt chết tiệt đó đã gây ra sự lộn xộn này.

Brett không có dữ kiện nào để đặt giả thiết, nhưng bản năng nhà điều tra trong anh đã mách bảo là anh đúng. Khi Tory đột ngột rùng mình, rồi thở dài, Brett đặt tay lên vai cô, muốn cô biết rằng dù có đi đâu, cô cũng không cô đơn.

Trong lúc anh đang nhìn, cằm Tory bỗng run lên và một giọt nước mắt bất thần chảy xuống gò má cô. Môi cô chuyển động, nhắc đi nhắc lại một từ. Anh cúi xuống, cố nghe xem cô nói gì, rồi cau mày khi thấy cô đang thì thầm, "Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ơi."

Điều đó làm Brett ngạc nhiên. Theo như anh được biết, Victoria Lancaster chưa từng biết tới mẹ. Anh hiểu rằng cô đã là trẻ mồ côi từ khi còn bé tí. Anh cúi tới gần hơn để hôn lên má cô rồi thì thầm.

"Về với anh đi, Tory. Anh yêu em. Anh yêu em. Em có nghe thấy không? Anh yêu em rất, rất nhiều."

Cô bé ghét bóng tối, và lúc này trời đang rất tối, đúng như nó đã lo sợ. Ngôi nhà đã biến mất. Búp bê Cưng đã biến mất. Mẹ đã biến mất. Chẳng còn ai yêu thương nó cả. Không còn ai nhớ được tên nó.

"Giờ mình sẽ chết," nó nói và nằm xuống. Trong lúc chờ đợi, nó có thể cảm nhận mọi phần cơ thể mình đang lộn vào trong, và nó cuộn tròn lại để cho dễ ra đi hơn.

Nhưng cái chết không đến. Dù nó có cố sức ngăn mình đến đâu đi nữa, nó vẫn phải hít thở. Hít vào. Thở ra. Hết lần này đến lần khác, những hơi thở phản trắc vẫn tiếp tục lấy đi cơ hội được giải thoát cuối cùng của nó.

Nó nằm im không động đậy, chờ cho mọi chuyện kết thúc. Mệt mỏi. Nó đã rất, rất mệt mỏi. Nếu nó không cử động, có thể nó sẽ ngủ mãi mãi.

Rồi nó cảm nhận được một cái chạm, nhưng không thể như thế. Làm gì có ai chạm vào nó được, nó đã bị bỏ lại một mình cơ mà. Lại một lần nữa, trên mặt, trên tóc, gần bên tai nó. Nó cựa quậy khó chịu. Nếu nó không ở một mình thì sẽ không thể chết được, mà nó mệt lắm, chán phải chiến đấu lắm rồi.

Nó nghe thấy giọng nói ấy. Đầu tiên rất khẽ, rất nhẹ. Nó lắng nghe kỹ hơn, không thể tin điều mình đang nghe thấy. Lại một lần nữa, giờ thì rõ hơn, và tim nó nảy lên.

Ôi! Thật vui sướng biết bao! Đấy, lại một lần nữa! Yêu ư? Có người đang hứa sẽ yêu nó ư? Ước gì nó dám tin.

Ánh sáng mặt trời đang len qua chiếc rèm cửa khép hờ khi Tory mở mắt. Brett nín thở, sợ phải hy vọng, sợ phải nói vì e là cơn ác mộng sẽ lại bắt đầu một lần nữa. Trong vài giây trước khi ánh mắt họ gặp nhau, anh ước gì mình có thời gian để cạo râu, hay ít nhất là chải đầu. Nhưng giờ thì đã quá trễ, anh không dám đi đâu hết. Vì thế anh chờ, nhìn theo ánh mắt cô đang tập trung vào từng thứ một. Rồi đột nhiên cô giật nảy người lên và bắt đầu kéo các tấm chăn, tìm con búp bê vừa trượt khỏi tay.

"Đây," Brett khẽ nói, gạt tấm chăn sang bên để cho Tory thấy chỗ nó đang nằm. "Búp bê của em đây," anh khẽ nói.

Khi cảm thấy lớp vải cũ lại ở dưới các ngón tay mình, Tory liền thả lỏng. Cô ngước lên và lỗ hổng trong đầu óc cô dần đóng lại. Giọng cô khàn khàn và yếu ớt nhưng lời nói lại rõ ràng, mạch lạc, chúng lập tức hàn gắn trái tim Brett.

"Brett. Em không tìm thấy anh. Em tưởng đã mất anh mãi mãi."

Cô ấy nhận ra mình. Ôi lạy Chúa... tạ ơn Người.

Anh hạ rào chắn xuống và bế cô lên, chỉ đến khi đó mới chịu để những giọt nước mắt rơi xuống.

"Em yêu, anh cũng tưởng đã mất em rồi."

Tory ôm con búp bê sát ngực mình hơn nữa và ngả đầu vào ngực Brett, lắng nghe nhịp đập đều đặn của trái tim anh.

"Anh đừng để bọn họ cướp Búp bê Cưng của em nữa nhé!"

Brett ghì chặt lấy cô, đu đưa người cô. "Không đâu cưng ạ, anh sẽ không để cho họ lấy búp bê của em, anh hứa."

"Anh giữ lời hứa phải không, Brett?"

"Ừ, anh luôn giữ lời hứa."

"Giờ em muốn về nhà. Anh đưa em về được không?"

Với Brett đó có vẻ là một kế hoạch hay, nhưng bác sĩ lại không nghĩ vậy. Chỉ sau khi biết cô sẽ không phải ở một mình ông ta mới chịu nhượng bộ đôi chút và đồng ý cho cô xuất viện vào ngày mai, không sớm hơn một phút nào. Họ đành phải bằng lòng với điều đó.

Trong vòng một giờ bác sĩ đã chỉ thị một loạt các cuộc kiểm tra tâm lý và đuổi Brett về nhà. Trên đường về Brett quyết định tự điều tra. Victoria chưa bao giờ kể về quá khứ, và anh đã tôn trọng quyền giữ yên lặng ấy. Nhưng giờ thì không thể nữa. Anh không muốn mất cô, và để đảm bảo rằng điều đó không xảy ra, anh sẽ phải điều tra tất cả mọi chuyện về Victoria Lancaster.

Brett đã làm hết sức có thể. Anh nhờ cậy mọi nơi và lờ đi mọi chướng ngại có thể làm những người khác nản lòng. Anh mất hơn năm tiếng đồng hồ, nhưng giờ tập hồ sơ trên bàn anh là tất cả những gì người ta biết về cuộc đời của Victoria Lancaster cho đến hôm nay. Theo Brett thấy, đây chẳng khác nào một bộ phim kinh dị, thi thoảng chen vào vài chi tiết có thật cho thêm phần thuyết phục.

Bị bỏ rơi... sáu tuổi... bà mẹ biến mất không một dấu vết... ba ngày... không thức ăn.

Anh hít một hơi thở sâu, đọc lướt qua ý kiến của bác sĩ tâm lý để trở về với thực tế.

Hoảng loạn suốt sáu ngày sau khi được tìm thấy... im lặng nhiều tháng trời.

Đọc đến đó Brett thấy bụng mình quặn thắt. Anh cứ nghĩ mãi về chuyện căn hộ trống không của họ đã làm sống dậy địa ngục thuở bé thơ của cô như thế nào.

Brett lật từng trang, từng trang, đọc về tuổi thơ bị ruồng bỏ, về những lời hứa được đưa ra rồi lại bị phá bỏ hết lần này đến lần khác. Chả trách Tory không tin tưởng ai. Chả trách cô không gắn bó với bất cứ điều gì. Tất cả những ai cô từng đặt lòng tin đều bước ra khỏi đời cô hay trả lại cô cho tòa án khi việc chăm sóc cô trở nên quá phức tạp. Không phải Victoria Lancaster từ bỏ cuộc đời. Cuộc đời đã từ bỏ cô.

Anh giở thêm một trang khác, cau mày khi đọc báo cáo. Nó ghi lại ý kiến của một vị bác sĩ, rằng Tory đã kìm nén sự tức giận của mình bằng cách không nói về mẹ. Thêm một ý kiến khác cho rằng cô đã bị tổn thương nặng nề khi bị bỏ rơi đến mức không nhớ mình từng có mẹ.

Brett nghĩ về tuổi thơ của chính mình, về tình yêu thương bất biến của mẹ và sự hiện diện chắc chắn của cha, về việc lớn lên có anh có em, không bao giờ bị đói hay bị lạnh, về những kỳ nghỉ lễ và ngày sinh nhật và mọi thứ đã tạo nên một thời thơ ấu ngọt ngào.

Lạy Chúa, chỉ trong nháy mắt, đứa bé sáu tuổi ấy đã mất tất cả những mỏ neo từng có trong đời, rồi chính mình đã vô tình lặp lại cái địa ngục ấy.

Mắt đã mờ đi vì những giọt lệ, anh đóng tập hồ sơ và úp hai tay lên mặt.

"Chúa ơi, Victoria, hãy tha thứ cho anh. Anh đã không biết. Anh đã không biết."

Một giờ sau Brett đã vào bệnh viện, mang theo cả bản báo cáo. Trong đó có những điều mà bác sĩ của cô cần biết. Những điều Victoria không thể nói với ông ta, không phải vì cô không muốn, mà vì cô không nhớ. Những điều sẽ giúp họ chữa lành cho cô. Anh cần Tory khỏe mạnh. Anh muốn có cô trở lại… nếu cô còn muốn anh. Chỉ cần nghĩ về sự cô đơn mà Tory phải chịu là Brett đã nổi giận. Chúa giúp anh, anh sẽ đảm bảo không ai được làm cô tổn thương lần nữa.

Tory im lặng trên đường về nhà. Brett liên tục liếc nhìn cô lo lắng dù anh đang len lỏi giữa dòng xe ở trung tâm thành phố. Trừ sự hiện diện của con búp bê cũ trên đùi cô, anh gần như tin rằng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Khi họ dừng lại chờ đèn đỏ, Brett vỗ vào tay cô.

"Tory?"

Cô quay sang với một nụ cười thắp sáng tim anh. "Dạ?"

"Em không sao chứ?"

Tory thở dài. Tội nghiệp Brett. Cô không nhớ hết mọi chuyện, nhưng từ những cuộc kiểm tra cô phải trải qua và những điều nghe lỏm được, chắc hẳn cô đã gây ra cảnh tượng rùm beng lắm.

"Vâng. Anh yêu, em ổn."

Đèn đổi màu, Brett cho xe đi tới, vẫn còn nắm tay Tory. Nhưng anh không thể giữ im lặng. Có quá nhiều điều cần nói.

"Tory."

"Sao?"

"Không phải anh chuyển nhà để tránh em đâu."

Nụ cười của cô thoáng chút buồn. "Em biết, nhưng nếu anh làm thế thì em cũng không trách đâu."

"Anh chỉ nghĩ là nếu cho em ít không gian… nếu anh để em…"

Tory siết chặt tay anh rồi đưa chúng lên môi.

"Thôi nào, Brett. Em mới là người phải xin lỗi. Đáng lẽ em phải nói cho anh biết em sẽ đi đâu. Đáng lẽ em phải nói với anh là em đi tìm Oliver Hale. Nếu thế thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra.

Anh lắc đầu. "Không. Anh không đồng ý. Anh nghĩ sớm hay muộn thứ gì đó trong em sẽ phải bật ra. Anh chỉ tiếc vì mình chính là chất xúc tác, thế thôi."

Tory gật đầu. "Lời xin lỗi được chấp thuận."

Brett liếc nhìn con búp bê trên đùi Tory và nắm tay cô ghì chặt nó. Ngoài chuyện yêu cầu anh không để người ta lấy nó đi, cô chưa hề nhắc đến nó lần nào nữa. Anh quyết định đổi đề tài.

"Hôm qua anh đã chuyển hết đồ của em sang nhà mới rồi. Em sẽ yêu ngôi nhà cho mà xem. Có nhiều phòng hơn và một chỗ tuyệt vời để em làm…"

"Em không quan tâm mình sống ở đâu, chừng nào anh cũng có ở đó."

Brett gật đầu rồi cười nửa miệng với cô. "Giờ em mới nói với anh."

Tory suýt bật cười. Nhưng khi Brett rẽ vào góc phố và đưa xe lên đường lái thứ hai bên trái, cô cứng người và nắm chặt con búp bê.

"Ở đây à?"

Brett gật đầu, nín thở theo dõi những biểu cảm thay đổi trên mặt cô, từ vẻ khó chịu với quang cảnh lạ lẫm cho đến sự chấp thuận lặng lẽ đối với ngôi nhà gạch đỏ đơn giản và hàng rào cây xanh tỉa gọn ghẽ ngăn cách nó với những nhà khác.

"Em thích nó," Tory nói.

Anh thở phào.

Tory ngủ trong vòng tay Brett, ôm anh cũng chặt như khi ôm con búp bê nọ. Lúc sắp đi ngủ, Brett đã chờ, tự hỏi cô có mang nó lên giường cùng không, và anh đã rất ngạc nhiên vì cô lại đặt nó vào trong ngăn kéo bàn.

"Em chắc chứ?" Brett hỏi khi cô quay lại để trèo lên giường.

"Nếu anh hứa là không ngáy. Búp bê Cưng chẳng bao giờ ngáy cả."

"Đấy là tên nó à?"

Tory đưa một bàn tay lên mặt tủ rồi gật đầu. "Em nghĩ vậy. Nghe có vẻ đúng."

"Đó có phải là… của em từ trước không?"

Tory nhìn lên, và vẻ mặt thẫn thờ của cô làm tim anh tan vỡ. "Em không biết tại sao mình lại nhận ra, nhưng nó là của em."

"Em tìm thấy nó ở đâu."

Tory nhắm mắt, mường tượng lại căn hầm và khuôn mặt Stinger Hale. "Trong nhà một ông già."

Brett hiểu ngay cô đang nhắc đến ông già nào.

Chết tiệt. Người đàn ông có hình xăm bọ cạp.

"Ông ta có họ hàng với em không?"

Tay Tory hơi run, và lần đầu tiên kể từ lúc ở viện về, cô cảm thấy hơi sợ.

"Em không biết. Người ta nói tên ông ta là Oliver Hale. Một người còn gọi ông ta là Stinger. Nhưng em chẳng nhớ gì về ông ta cả."

"Ông ta đã làm gì khi trông thấy em?"

Tory luồn tay vào tóc một cách chán nản. "Vấn đề ở chỗ đó. Em không gặp được ông ta. Bà chủ nhà đã cho em vào xem qua đồ đạc của ông ta."

Brett giật mình. "Trời đất, Tory, làm thế nguy hiểm quá. Lỡ ông ta trở về và bắt gặp?"

"À không. Không thể có chuyện đó. Bà ấy nói ông ta đang đi tù ở đâu đấy. Ông ta nợ tiền nhà. Em đã trả chỗ tiền đó để được vào xem đồ."

Anh cười với cô. "Ứng biến giỏi đấy, em yêu. Nếu là em, anh cũng sẽ làm vậy."

"Em biết. Em nhớ anh đã từng kể với em là đôi khi những đầu mối tốt nhất của anh đã tới từ chỗ người ta sống chứ không phải điều người ta nói."

"Giỏi lắm," Brett nói và vỗ vào đầu gối cô.

Nhưng Tory đang chán nản nên không để tâm đến lời khen.

"Brett này?"

"Sao em?"

"Ông ta giữ con búp bê của em. Nếu ông ta chẳng có liên quan gì tới em thì sao lại có nó?"

"Anh không biết, em yêu, nhưng không sao cả. Nếu là chuyện quan trọng thì em sẽ nhớ ra mà." Rồi anh đổi đề tài. "Tới đây với anh. Anh đang cần một cái ôm."

Sau đó họ không còn nói về Oliver Hale nữa. Và giờ Tory đang ngủ trong vòng tay Brett, còn anh lại thao thức suốt đêm. Vẫn còn quá nhiều câu hỏi chưa được trả lời và anh không phải là người nhẫn nại. Mặc dù Tory không nhớ được người đàn ông trong bức ảnh, nhưng Brett sẽ có cách để tìm ra.

"Em đã nói Oliver Hale đang ở trong tù, đúng không?"

Tory ngước lên từ tờ báo đang đọc và gật đầu. "Là LeeNona Beverly nói với em như thế."

Miệng Brett há hốc. "Ai cơ?"

Tory cau mày. "Em chưa kể cho anh nghe về bà ta nhỉ?"

Brett lắc đầu. "Em yêu, từ đó đến giờ em chẳng kể với anh gì mấy. Nhưng nếu em muốn tìm ra chuyện quái gì đang diễn ra trong đầu mình thì anh nghĩ đã đến lúc rồi đấy."

Tory ném tờ báo sang một bên và đứng dậy. "Anh biết không, em nghĩ là anh nói đúng."

Cô nắm tay Brett. "Đi ra ngoài nào. Ở đó em suy nghĩ tốt hơn."

Brett vui vẻ đi theo, háo hức nghe câu chuyện của cô.

Nhiều giờ sau đó anh vẫn vật lộn với ý nghĩ là những chuyện cô kể cho anh chẳng làm sáng tỏ điều gì. Thực tế chúng chỉ càng làm anh khó hiểu hơn.

Những điều Tory nhớ lại được từ trong mơ chẳng qua chỉ là những hình ảnh kinh dị hoang đường. Cô cũng chẳng nghe được điều gì thực sự quan trọng từ chỗ LeeNona, trừ việc Oliver Hale đã tái định cư ở Iowa sau khi rời khỏi Arkansas gần như cùng thời điểm Tory bọ bỏ rơi. Lại thêm con búp bê vải giữ bí mật còn tốt hơn linh mục. Và thế là họ chẳng tiến thêm được gì so với lúc trước. Đến nước này thì, Brett quyết định, anh sẽ phải nói chuyện với Oliver Hale.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Tory đứng khỏa thân trước tấm gương lớn trong phòng ngủ. Cô đang tự đánh giá, hay đúng hơn là chỉ trích. Cô gái đang nhìn lại cô với vẻ thận trọng, gần như sợ sệt. Nhưng sợ cái gì? Tory tự hỏi. Cô gái ấy không thể trả lời.

Tory lại nhìn lần nữa, bỏ qua những câu hỏi trong mắt để tập trung vào gương mặt, tìm kiếm những điểm bất thường phát lộ từ trong lòng cô. Rất may, vẻ bề ngoài của Tory Lancaster không tỏ lộ bất kỳ điều gì bên trong cô cả.

Tory nhấc tay lên, để ý đôi gò bồng đào nhô theo khi cô vươn tay lên trần nhà. Rồi cô quay người, ngắm mình hết bên này rồi đến bên kia. Cuối cùng cô thở dài, thả hai tay xuống bên người, chà hai lòng bàn tay lên bụng.

Gầy quá.

Đám lông ở giữa hai chân cô làm thành một chiếc tổ đầy đặn, màu vàng sậm, che đi những bộ phận nữ tính. Tory cau có. Lại bí mật. Lúc nào cũng bí mật. Sao mọi thứ đều phải có bí mật như thế? Đầu óc cô giữ bí mật với cô còn chưa đủ ư? Cô vươn người tới, ấn cả hai bàn tay vào mặt kính, nhìn chằm chằm vào đôi mắt lớn màu xanh dương của cô gái trong gương.

Mày từ đâu tới? Bố mẹ mày là ai? Tại sao mày không thể nhớ được điều gì quan trọng suốt thời thơ ấu của mình?

Khi Brett bước vào phòng, Tory vẫn còn đứng trong tư thế ấy. Cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của anh trong gương, rồi quay lại mà không hề xấu hổ vì mình đang trần truồng. Cô đứng bất động, nhìn vẻ mặt anh biến đổi, ghi nhận nỗi ngạc nhiên, rồi đến sự ngưỡng mộ, thừa nhận nhu cầu của anh cũng như của mình. Bỗng nhiên cô thấy e dè, không dám tiến tới. Mất vài phút cô mới nhớ ra là Brett không phải người xét nét.

Cô giơ tay ra.

Anh hít vào thật mạnh, choáng váng vì khát khao người con gái này, nhưng lại sợ mình sẽ đưa cô vào một sự gần gũi mà cô không chịu nổi. Giọng anh nhỏ, gần như khàn đi vì ham muốn.

"Tory… em yêu, em đang làm gì đấy?"

"Chờ anh. Anh làm tình với em nhé?"

"Rất sẵn lòng," Brett khẽ nói và đưa tay lên khuy quần jeans.

Xin Chúa đừng để con làm hỏng mọi chuyện.

"Để em," Tory nói.

Cô đẩy tay anh ra, cởi khuy quần rồi trượt tay vào trong, ôm lấy anh, khám phá thân thể rắn chắc của anh, tận hưởng anh trong lòng bàn tay mình. Khi Brett rên rỉ, cô mỉm cười. Đã quá lâu rồi.

Brett đá quần jeans ra rồi bế cô lên, chà lên môi một bên má cô mà nói với giọng hơi thận trọng:

"Em chắc không? Anh không muốn làm đau em theo bất kỳ cách nào."

Tory vòng tay ôm lấy cổ Brett và nhìn thẳng vào mắt anh.

“Em chỉ muốn cảm nhận anh bên trong em thôi. Em không muốn nghĩ về bất kỳ điều gì ngoài anh. Em không muốn nghe thấy tiếng gì ngoài hơi thở của anh trên mặt em. Hãy làm tình với em. Làm em quên đi… mọi thứ, trừ anh.”

Từ chối Tory là điều bất khả đối với Brett. Anh đặt cô lên giường, rồi nằm xuống theo, gồng mình bên trên cô. Yêu Tory thật quá dễ dàng. Ân ái với cô là khoái lạc anh không thể mô tả được. Nhưng khi đã biết sợi dây kết nối cô với cuộc đời và lòng tin của cô mong manh đến thế nào, Brett lại thấy sợ. Anh nhìn vào cô và thấy cả thế giới của mình. Nhưng điều gì đó trong anh mách bảo rằng khi cô nhìn vào chính mình, cô chỉ thấy một người bị vứt bỏ, không được ai yêu thương. Anh cần nói ra điều này, ngay bây giờ, trước khi họ bị cuốn vào những phút giây nóng bỏng.

“Victoria?”

Bàn tay cô đặt trên cánh tay anh, ánh mắt không dao động. “Vâng?”

“Em có biết mình được yêu nhiều thế nào không?”

Điều gì đó lướt qua đáy mắt cô, giống như một cái bóng vụt qua bức màn đã kéo vào một nửa.

“Em biết không?”

Tory nhún vai rồi nhìn đi chỗ khác.

“Đúng như anh nghĩ.”

Brett xoay người, kéo cô vào vòng tay anh và ôm cô chặt đến mức cảm nhận được cả nhịp tim của cô trên ngực mình.

“Cưng ơi, anh muốn em nghe cho rõ. Và anh muốn em tin điều mà trước giờ em chưa từng tin.”

Anh cảm thấy cô thở dài.

Cuối cùng Tory trả lời. “Được thôi.”

“Em hứa đi!” anh khăng khăng.

“Em hứa.”

“Victoria, em có biết anh đã làm gì vào ngày đầu tiên gặp em không?”

Cô lắc đầu.

“Anh về nhà và gọi cho anh trai anh, kể rằng anh vừa gặp người con gái anh muốn lấy làm vợ.”

Brett cảm thấy cô cứng người lại, nhưng anh tiếp tục nói, mệt mỏi vì phải giả vờ, phải tỏ ra mọi chuyện đều ổn cả trong khi không đúng như thế.

“Anh không thể giải thích, nhưng kể từ lúc ấy anh đã biết em sẽ thành người đặc biệt với anh. Anh sống để nghe em cười, để cảm nhận được bàn tay em trên mặt anh. Anh thở dễ dàng hơn chỉ vì có em trong phòng. Anh không thể kiểm soát bản thân khi ở trong vòng tay em, và anh sẵn lòng chết vì em, bao nhiêu lần cũng được.”

Tory sắp sửa khóc. “Em…”

“Đừng nói gì, chỉ nghe thôi,” Brett nói khẽ. “Anh chỉ nói những điều mà lẽ ra anh phải nói với em từ mấy năm trước. Anh cứ ngỡ là em biết rồi. Anh đã nhầm.”

Brett bắt đầu vuốt ve lưng cô, dịu dàng xoa hai bả vai cho đến khi thấy cô bắt đầu thả lỏng.

“Một ngày nào đó anh muốn đứng trong nhà thờ và nhìn em đi về phía anh trên lối đi. Anh muốn nói với cả thế giới rằng em là của anh và anh là của em. Anh hứa sẽ ôm em và bảo vệ em trước những điều làm em sợ hãi. Anh thề bằng sinh mạng mình là sẽ không bao giờ từ bỏ em. Em có tin anh không?”

Mắt nhòa lệ, Tory chỉ có thể gật đầu.

“Và một ngày nào đó, khi em đã sẵn sàng, anh muốn có một gia đình.”

Cô nức nở nghẹn ngào. “Em biết. Em đã nhìn thấy anh ở bên cháu bé mới sinh thế nào. Anh sẽ là một ông bố tuyệt vời. Nhưng em sợ. Những ông bố bà mẹ em còn nhớ chẳng khác nào những người xa lạ. Lỡ em là một bà mẹ khủng khiếp thì sao?”

Nỗi tức giận vì những gì cô phải chịu đựng xé toạc lòng anh.

“Thật vớ vẩn, Tory! Trong người em không có gam độc ác nào hết.”

Cô đặt tay lên mặt anh, bắt anh tập trung vào sự nghiêm túc của mình.

"Không cần phải xấu xa mới trở thành bố mẹ tồi. Nhìn vào em đi. Nhìn vào cách em đối xử với anh đi. Em đi đi về về bất chấp cảm xúc của anh. Em cư xử như thể em là người quan trọng duy nhất trên đời này." Tory nhìn đi chỗ khác. "Thành thực mà nói, em không biết tại sao anh lại tha thứ cho em. Nếu đổi ngược lại, em sẽ không tha thứ cho anh."

Một lần nữa ý nghĩ của anh trở lại với cô bé bị mọi người ruồng bỏ. Anh hôn vào má Tory, rồi đến đôi mắt đẫm lệ của cô, miệng cô, mỗi lần đều hy sinh bản thân thêm một chút.

"Tory?"

"Vâng?"

"Em có biết điều em vừa nói… về chuyện ra đi mà không nhắn lại ấy?"

Cô gật đầu.

"Em biết anh nghĩ gì không? Anh không bao giờ nghĩ là em bỏ anh đi… mãi mãi. Anh nghĩ em chỉ đang thử thách anh. Để xem anh có còn ở đó mỗi khi em trở lại không."

Tory trở nên lặng lẽ, suy ngẫm điều Brett vừa nói, và trong thâm tâm cô biết. Lỡ như anh đúng? Cô hít một hơi run rẩy rồi nhìn lên. Cô không cho mình thời gian để do dự. Chỉ còn một điều duy nhất để nói với anh.

"Vâng."

Brett cau mày. "Vâng gì hả em?"

"Vâng, em biết em được yêu nhiều đến mức nào. Nhưng…"

Anh cười toe. "Nhưng sao?"

"Nhưng em mong anh chỉ cho em thấy hơn."

Nụ cười trên môi anh biến mất, thay vào đó là nhu cầu cần được ở thật sâu trong người con gái của mình.

"Bây giờ à?" Brett hỏi.

Tory vươn tay xuống và vuốt ve anh, cảm thấy trong mình đầy sức mạnh khi thấy anh lớn dần lên, chỉ vì cô.

"Vâng, Brett. Bây giờ."

Anh xoay người, đè cô xuống giường. Trái tim anh đập như sấm rền dội thẳng lên đầu anh. Nhẹ nhàng thôi. Chậm rãi thôi.

Nhưng khi Tory dạng chân và dẫn đường cho anh, Brett khó có thể nghe theo lời khuyên của chính mình. Anh có cảm giác thân quen tức thì khi phồng lên bên trong cô, và biết trước điều sắp tới. Rồi anh bắt đầu chuyển động, và mọi ý nghĩ đều trở nên mờ nhạt. Chẳng còn điều gì quan trọng ngoài người phụ nữ trong vòng tay anh.

Tory không biết nơi đâu mình kết thúc và nơi đâu Brett bắt đầu, chỉ một lần trong đời, cô không quan tâm. Khi anh đưa cô đến giờ mất trí, cô tin tưởng theo anh từng bước. Khi máu ào ào chảy trong huyết quản và mọi cơ bắp trong người cô bắt đầu căng lên, chính niềm tin nơi anh đã cho cô sức mạnh để buông thả, để đi theo sự bùng nổ của khoái lạc trong việc ân ái với người đàn ông cô yêu.

Và khi mọi chuyện kết thúc, Tory kiệt sức và run rẩy trong vòng tay anh với một ý nghĩ duy nhất lặp đi lặp lại trong đầu.

Mình không biết nó có thể như thế này.

Brett bước ra khỏi nhà tắm, thấy Tory đang ngồi bắt tréo chân trên giường, con búp bê đặt trên đùi. Anh dừng lại ở ngưỡng cửa, quan sát vẻ mặt căng thẳng của cô khi cô chạm vào tóc, vào mặt rồi xoa xoa lớp vải váy màu xanh đã mòn bằng hai ngón tay, cứ như là cô đang cố phục hồi chút ký ức bằng việc này.

"Em đang nghĩ gì đấy?" Brett hỏi.

Tory giật nảy mình, ngước lên nhìn anh. Khóe miệng cô khẽ nhếch lên. "Em ước gì nó biết nói."

Brett ném cái khăn tắm đang cầm vào căn phòng sau lưng, rồi mặc quần vào trước khi ngồi xuống giường bên cạnh cô. Anh ngồi đó một lúc, nhìn ngón tay cô dịu dàng vuốt ve mặt con búp bê nhỏ bé.

"Nó sắp bị tuột một mắt rồi này," anh nói, chỉ vào chiếc khuy lớn màu xanh gần như đã sứt hết chỉ.

Tory gật đầu.

"Em muốn anh khâu lại không?" Brett hỏi.

Trông cô có vẻ ngạc nhiên, khó mà tưởng tượng ra Brett Hooker với cây kim sợi chỉ được.

"Thế em nghĩ ai khâu vá cho anh khi em đi vắng?" Brett hỏi.

Tory đỏ mặt rồi nhìn đi chỗ khác.

Brett ôm lấy mặt cô, bắt cô nhìn vào anh. "Không phải anh trách em đâu, em yêu. Hơn nữa, mẹ anh đã đào tạo để bọn anh biết tự chăm sóc bản thân."

Tory lấy ngón tay ấn lên chiếc khuy màu xanh, làm như chỉ cần áp lực là cô sửa được nó.

"Anh sẽ cẩn thận mà," Brett hứa.

Mặt Tory càng đỏ hơn, cô thấy xấu hổ vì đã ngại ngần đưa ra một vật tầm thường như con búp bê vải cũ. Nhưng Brett không cười cô, và cô thấy bớt căng thẳng.

"Em biết thế," cô nói và đưa con búp bê cho anh như thể nó được làm bằng thủy tinh cao cấp.

"Để anh đi lấy đồ đã nhé."

Hài lòng vì Tory tin cậy vào sự giúp đỡ của mình, Brett bắt đầu lục lọi ngăn kéo bàn. Vài phút sau anh lại ngồi xuống giường với cô và cầm con búp bê lên, nhìn qua nó một lượt trước khi quyết định phải bắt đầu từ đâu.

Tory theo dõi cách Brett cẩn thận cầm nắm con búp bê và biết là anh đã hiểu. Nhưng khi anh đâm cây kim vào mặt nó, cô thấy mình nín thở, như thể cô cần phải trải nghiệm nỗi đau thay cho con búp bê vì nó không biết tự mình cảm nhận.

Can đảm nào, Victoria, nếu không mày sẽ được đưa thẳng vào trại tâm thần.

Rồi Brett bắt đầu khâu, cô tập trung chú ý vào những ngón tay anh. Chúng dài và mạnh mẽ, đầu ngón tay to và cầm giữ rất tốt. Cô nuốt khan, nhớ lại cảm giác của chúng trên cơ thể mình khi họ ân ái. Trong lúc nhìn anh làm việc, hết sức chăm chú vào nhiệm vụ trước mắt, một cụm từ hiện lên trong đầu Tory.

Một người đàn ông đa năng.

Brett là thế. Rồi cô thêm vào một dòng nữa.

Một người biết giữ lời hứa.

Không để ý đến sự tập trung của Tory, Brett kết thúc công việc rồi bắt đầu xem xét con búp bê, kiểm tra xem có cần sửa chữa gì nữa không. Mặc dù nó đã bạc màu và bẩn thỉu, anh vẫn thấy rõ lý do chính khiến nó còn tồn tại: nó đã được một bàn tay rất khéo léo tạo ra. Đường khâu bên trong chiếc váy nhỏ rất đều đẹp. Mặc dù mái tóc vàng bằng sợi len đã rối bù và te tua ở cuối, nó vẫn còn bám chặt vào chiếc đầu vải. Anh bắt gặp Tory đang nhìn mình chằm chằm, rồi giơ con búp bê lên với một nụ cười.

"Chắc chắn người làm ra nó phải kỳ công lắm."

Trông Tory có vẻ bối rối. "Anh nghĩ vậy à?"

Brett nghiêng con búp bê rồi kéo một bên váy lên.

"Anh chắc chắn cưng ạ. Nhìn cái đường chỉ này…"

Khi chiếc váy được lật qua đầu con búp bê, một cái nhãn nhỏ, hình chữ nhật dài gắn ở lưng nó đột nhiên lộ ra. Brett ngừng bặt, quên luôn mình định nói gì. Anh đã từng trông thấy vật như thế này. Những chiếc nhãn nhỏ được người thợ khâu vào bên trong búp bê vải để đánh dấu sản phẩm của họ. Nhưng cái này quan trọng hơn hẳn những cái khác, bởi vì nó là bằng chứng đầu tiên Tory có về chuyện cô đã từng biết mẹ mình là ai. Anh do dự, nghĩ đến lời bác sĩ dặn hãy để cô tự nhớ lại mọi chuyện. Nhưng cô đã tự mình tìm được con búp bê này và chắc chắn sẽ trông thấy cái nhãn. Anh chỉ không muốn cô trông thấy nó lúc ở một mình. Anh nhìn vào cô, ước chi mình có thể nghe được ý nghĩ của cô.

Tory chờ anh nói nốt. Khi không thấy anh nói gì, trí tò mò của cô vượt lên. Cô với tay lấy con búp bê. Trước sự ngạc nhiên của cô, Brett không chịu trả nó lại ngay.

"Có chuyện gì à?" cô hỏi.

"Tory này."

"Vâng?"

"Em còn nhớ ai cho em cái này không?"

"Không."

"Em nhớ gì về nó?"

Cô cau mày. "Không nhiều lắm. Chỉ nhớ là vừa trông thấy nó, em đã biết nó là của mình."

"Nhìn này," Brett nói và đưa con búp bê cho cô, chỉ vào cái nhãn.

Dòng đầu tiên đã làm cô sửng sốt.

Đặc biệt dành cho con với tất cả tình yêu.

Khi Tory đọc dòng cuối, một niềm khao khát xưa cũ trào dâng, cô không sao cưỡng nổi.

Mẹ.

Tory nhìn vào Brett, đôi mắt mở lớn rưng rưng lệ.

"Thấy không em? Anh không phải là người duy nhất yêu thương em đâu nhé."

Nhưng cô đã bị tổn thương quá nhiều lần, đã trở nên quá chai lỳ nên không cho phép mình quan tâm tới điều ấy. Cô nhìn vào cái nhãn một lần nữa rồi ném con búp bê sang bên cạnh, từng cử động đều căng thẳng. Rồi cô đứng dậy khỏi giường. Giọng cô run run, khuôn mặt đỏ bừng giận dữ.

"Nếu bà ấy tuyệt vời đến thế, nếu bà ấy yêu em đến thế, thì tại sao em lại không thể nhớ được bà ấy?"

"Anh không biết," Brett nói và với tay ôm cô, nhưng Tory tránh ra và chạy khỏi phòng ngủ, để mặc anh lại với con búp bê.

Hai chân nó đang choãi rộng, một cánh tay bị đè dưới người. Khuôn mặt câm lặng, mãi mãi mỉm cười đang nhìn chằm chằm vào anh. Brett dựng nó ngồi thẳng dậy rồi đặt lên gối.

"Tory nói đúng. Tao ước gì mày biết nói." Rồi anh đi theo cô ra khỏi phòng.

Cô bé đứng giữa một căn phòng, nhìn chằm chằm vào những con búp bê. Chúng ở khắp mọi nơi, xung quanh cô, bao bọc cô.

Búp bê màu đen, màu nâu, màu trắng, màu hồng. Búp bê tóc dài. Búp bê không có tóc. Búp bê khóc. Búp bê nhìn chằm chằm. Nhưng không có con búp bê nào tóc vàng, có váy kẻ và đôi mắt bằng cúc màu xanh lam.

"Búp bê Cưng! Mày ở đâu?"

Nó lao từ tường bên này sang tường bên kia, lục tìm trong số những thân hình vô tri vô giác, ném hết con này đến con khác ra để tìm con búp bê của mình. Nhưng càng nhìn cô bé càng thấy số búp bê kia bị nhân lên. Bất kể nó có ném đi bao nhiêu, vẫn còn vô số con khác ở lại.

Nó lo lắng liếc mắt ra ngoài cửa sổ. Trời đang tối dần. Nó cần phải tìm được Búp bê Cưng trước khi đêm xuống. Búp bê Cưng rất sợ bóng tối.

Nó nhìn lại những con búp bê. Giờ thì chúng ở đây dưới sàn quanh nó, chất lên từng đống và đang tụ lại chỗ nó đứng. Trái tim cô bé bắt đầu đập thình thịch và nó muốn khóc. Nhưng nó lớn rồi, các cô gái lớn không khóc chỉ vì làm mất búp bê.

"Búp bê Cưng ơi, Búp bê Cưng à, ra đi, ra đi, dù em đang ở đâu."

Không có chuyện gì xảy ra.

"Làm ơn đi, Búp bê Cưng. Chị hứa sẽ không bao giờ để mất em nữa đâu."

Nhưng bọn búp bê cứ bu lại, trèo lên chân cô. Cô bé quay người, sợ hãi nhưng không chạy nổi. Những bóng đen trên sàn nhà biến dài ra, và không thấy Búp bê Cưng đâu hết.

Giờ thì những con búp bê đã trèo lên đến đầu gối, đến eo cô bé. Nó úp hai tay lên mặt vì căn phòng đã trở nên tối đen. Khi nó chỉ cảm thấy những ngón tay bằng nhựa đang chọc vào người mình, nó bắt đầu khóc.

Lúc tỉnh lại, Tory thấy mình đang chạy. Nhất thời bị mất phương hướng trong ngôi nhà mới của Brett, cô dừng lại, rồi đột ngột xoay người. Brett ôm cô trước khi cô kịp nói gì.

"Tory, không sao. Anh ở ngay đây."

Chân Tory run lẩy bẩy khi anh vòng tay quanh người cô. Cô thả lỏng, chào đón vòng ôm của Brett quanh mình, xác định lại thế giới của mình qua giọng

anh.

"Em lại nằm mơ nữa. Em thấy sợ đến nỗi muốn hét toáng lên."

Brett vuốt tóc Tory rồi hôn cô. "Anh biết, cưng ạ. Ước gì anh giúp được em, nhưng anh không biết phải làm gì."

"Em cũng không biết," Tory lẩm bẩm, rồi áp một bàn tay lên má anh, vuốt lại mái tóc rối bù sau giấc ngủ và âu yếm cái nhìn lo lắng cô thấy trong mắt anh. "Em xin lỗi. Em đã đánh thức anh đấy à?"

Áp má cô vào ngực mình, Brett lùa tay qua tóc Tory một cách dịu dàng, an ủi.

"Không. Anh đang ở trong bếp. Anh nghe tiếng em chạy xuống hành lang." Anh cười nhăn nhó. "Anh cứ tưởng lần này không bắt được em chứ. Em chạy nhanh thật đấy."

"Em không muốn thế này nữa."

Brett cau mày. Giọng cô đầy tuyệt vọng.

"Anh biết em không muốn mà, em yêu."

"Nhưng chỉ thế thôi. Anh cũng không biết," Tory lẩm bẩm và cố giằng ra khỏi vòng tay Brett, nhưng anh không để cô đi.

"Anh có phải là kẻ xấu đâu. Đừng chạy khỏi anh như vậy chứ."

Tory là người ra. Brett nói đúng. Sao cô cứ đẩy người duy nhất quan tâm đến mình ra xa thế? Cô lắc đầu, thấy căm ghét chính mình.

"Em xin lỗi. Em không bực với anh. Em bực với chính mình. Suốt trên đường đến Iowa em đã rất chắc chắn rằng chỉ cần nói chuyện với người đàn ông xăm mặt là em sẽ nhớ ra điều gì đó… quan trọng." Cô thở dài. "Và em cần phải nhớ ra."

Vào giây phút đó, Brett nghi ngờ lời khuyên để cho cô tự nhớ ra mọi chuyện của bác sĩ. Anh đã đọc hồ sơ của cô. Anh không biết hết, nhưng anh biết nhiều điều mà cô không biết về chính mình. Như thế có vẻ không công bằng. Anh chán phải nhìn thấy nỗi hoảng loạn trong mắt cô. Anh ghét phải nghe thấy cô tỉnh dậy khóc lóc và la hét. Anh lừ mắt ra cửa sổ, nhìn qua vẻ mặt thách thức của chính mình. Vớ vẩn thật! Bác sĩ thì biết quái gì.

"Nghe này em. Anh có một ý tưởng. Có lẽ em vẫn nói chuyện được với Hale đấy."

Cô lắc đầu và nhìn đi chỗ khác. "Không thể. Ông ta đi tù rồi, anh nhớ không?"

Brett ôm mặt cô, làm cô phải nhìn lên mình. "Anh biết. Nhưng hình như có một chuyện em đã quên."

"Chuyện gì."

"Anh kiếm sống bằng nghề gì nhỉ?"

Cô nhìn anh đăm đăm rồi dần hiểu ra. Là một cựu cảnh sát và giờ là điều tra viên của phòng Công tố hạt, Brett được quyền ưu tiên tiếp cận với những thông tin mà một người dân bình thường phải mất nhiều thời gian mới có được.

"Liệu họ có cho phép không anh? Ý em là kiểm tra trên hệ thống ấy."

Khi Brett trả lời, Tory không thể lờ đi giọng điệu hết sức quả quyết của anh. "Anh thách họ ngăn anh đấy!"

Lần đầu tiên trong nhiều tuần, cô lại cảm thấy hy vọng. Cô vòng tay quanh cổ anh.

"Brett Hooker, anh biết gì không?"

Anh kéo cô vào giữa hai đùi mình, cười toe khi cô nhích sát lại. "Gì cơ?" anh lẩm bẩm, cố tập trung vào điều cô đang nói chứ không phải việc cô đang làm.

"Em yêu anh mãi mãi."

Brett lặng người, nụ cười nhạt đi. "Cảm ơn em," anh khẽ nói. "Thế là đủ cho anh tồn tại."

Nhà tù tiểu bang Oklahoma, McAlester, Oklahoma.

Mùi chất tẩy công nghiệp mạnh, cũng như thứ mùi bất tận bốc ra từ hơi nước và vải ướt phủ kín phòng giặt đồ nơi vài tù nhân đang làm việc. Một số người trong bọn họ đã quen với công việc, một số chỉ mới đang học. Và mặc dù họ được tin cậy ở một mức độ nào đó, những lính gác có vũ khí vẫn hiện diện, như lời nhắc nhở thường trực về vị trí của họ trong hiện tại. Công việc vất vả, điều kiện làm việc thì tệ hại. Chẳng lạ gì chuyện có nhiều tù nhân chưa chịu nổi bầu không khí ở đây nên đã bị ngất. Thế nên khi một ông già ở chỗ máy sấy đột nhiên quỵ xuống sàn và được đưa vào hành lang phía trên, nơi không khí loãng hơn, họ đã không nghĩ có chuyện gì nghiêm trọng cả.

Họ đặt ông nằm xuống, vật ngửa ra trong lúc lính gác gọi giúp đỡ qua bộ đàm. Khuôn mặt người đàn ông trắng bệch, khiến cho hình xăm con bọ cạp trên má càng tăng kích cỡ. Miệng ông há hốc, đôi mắt trợn ngược. Một dòng chất lỏng rỉ ra ở khóe miệng, và cơ bắp ở chân ông hơi co giật. Lính gác nhìn thoáng qua ông già rồi nói thêm vào bộ đàm: "Cấp cứu."

Trong vòng vài phút, họ đã mang ông đi và một người khác vào thế chỗ. Nước vẫn được đun sôi, mùi vải ướt và xà phòng mạnh vẫn cứ bốc lên khắp nơi. Trong bức tranh toàn cảnh, sự vắng mặt của một ông già ở phòng giặt là của nhà tù tiểu bang chẳng đáng được quan tâm.

Trong lúc đó, sự xuất hiện của ông ở phòng y tế đã làm công việc hàng ngày ở đây chộn rộn một chút. Ông được chuyển từ chiếc băng ca sang một cái giường trong lúc bất tỉnh, và bị trói, bị chọc chỗ này chỗ kia trước cả khi tỉnh lại. Khi cuối cùng Oliver Hale cũng mở mắt, những sự bất tiện ở một phòng chăm sóc tạm thời chỉ xếp sau câu hỏi tại sao mình ở đây. Ông không nhớ bất cứ chuyện gì ngoài cơn buồn nôn kinh khủng mà ông đã phải chống chọi suốt nhiều tuần qua.

"Ông Hale, ông có nghe thấy tôi nói không?"

Ông nhìn lên vị bác sĩ đang cúi trước mặt mình.

"Tôi đang giơ mấy ngón tay đây?" Cal Levisay hỏi.

Một cơn buồn nôn cuộn lên trong cổ họng Oliver. Ông có thể nhìn rõ bàn tay của vị bác sĩ, cũng như ba ngón tay đang giơ ra. Nhưng mở miệng ra nói ngay lúc này có thể khá mạo hiểm.

"Ốm," ông lẩm bẩm.

"Vâng, ông Hale, ông đã bị ốm. Người ta mang ông từ trong phòng giặt là vào viện. Ông có nhớ không?"

Trời ạ, tôi nhớ chứ, nhưng ông không nghe thấy à? Tôi bảo ông là bụng dạ tôi muốn ốm.

Levisay cau mày. Cách hành xử của bệnh nhân này rất đáng nghi, giống chứng mất trí nhớ sau đột quỵ. Ông ta cúi vào sát hơn.

"Ông có biết hôm nay là ngày nào không?" Levisay hỏi.

Oliver rên rỉ. Ngày ông phải mua một chiếc cà vạt mới. Rồi ông trả lời câu hỏi bằng cách phun mọi thứ trong ruột mình vào ngực áo bác sĩ.

"Chết tiệt!" Levisay kêu lên và lùi lại vài bước. Nhưng đã quá trễ. "Xét nghiệm máu tổng thể cho ông ấy," bác sĩ ra lệnh và bắt đầu vừa lột bỏ áo choàng vừa đi ra cửa. "Gọi tôi khi nào có kết quả."

"Không thể tin ông già gân như thế."

"Cho tôi một ống kim tiêm khác."

"Ông ấy đã bị mất nước nghiêm trọng."

"Chúng ta cần phải truyền nước ngay."

"Không hiểu nổi làm sao ông ấy vẫn đi lại được trong tình trạng như thế này."

"Không trụ được lâu đâu. Các xét nghiệm đã đưa ra kết luận chính thức rồi. Ông ấy đang chết."

Những giọng nói trôi ra trôi vào đầu óc mụ mị vì thuốc của Oliver, sự khẩn thiết trong đó làm ông sợ, lời cảnh báo trong đó giày vò ông. Ông vật lộn để thoát ra khỏi bóng tối và để nói bọn họ biến hết đi. Họ chẳng cho ông biết điều gì mới mẻ cả. Khốn kiếp, thì ông đang chết đấy. Ông đã đi tiểu ra máu hàng tháng trời nay. Không phải sắp chết thì còn là gì nữa nào? Thế nhưng ông vẫn hơi ngạc nhiên với chính mình. Ông đã không biết mình thuộc dạng người chịu đựng được đau đớn về thể xác, nhưng rốt cuộc lại đúng như thế.

Gân. Họ bảo mình "gân". Ông cố cười, nhưng không thể bỏ qua ý nghĩ đó. Phải "gân" thì mới qua được quãng đời ông đã sống chứ.

Chết tiệt! Cứ như là bọn họ đã chọc lỗ lên khắp người ông vậy. Ông mà đủ tỉnh táo để ngồi đây thì sẽ chửi mắng bọn họ một trận ra trò.

Kim tiêm, kim tiêm, kim tiêm. Trên cánh tay, trên bàn tay, trên mông ông. Chẳng lẽ bọn bác sĩ không còn biết làm việc gì khác ngoài cắt và chọc à?

"Ông Hale, giờ chúng tôi sẽ làm ông dễ chịu hơn."

Chết tiệt. Các ngươi không thể làm người kiệt sức thấy dễ chịu được, mà ta thì kiệt sức đến cùng cực rồi. Từ trong ra ngoài. Gan ruột phèo phổi của ta đều rã rời hết cả. Cơ thể ta đang từ bỏ ta. Sao các ngươi không để ta chết quách đi? Ta không sợ chết.

"Có lẽ tốt nhất là cô nên báo cho họ hàng thân thích của ông ấy."

Làm gì có họ hàng thân thích. Chẳng có vợ, cũng chẳng có con. Chẳng có ai cả. Ông ước gì mình cười được. Chúa ơi, nhưng ông rất mong có được một

trận cười rung cả bụng ngay lúc này. Họ đang lãng phí thời gian để tìm ra kẻ nào đó thèm quan tâm tới ông. Nhưng ai mới được? Cứ để họ tìm. Họ sẽ có việc gì đó mà làm.

"Một người nào đó đã gọi đến để xin gặp già Hale. Nếu họ muốn nói chuyện với ông ấy thì nên nhanh lên. Ông ấy chẳng còn nhiều ngày để nói nữa đâu."

Ngón tay Oliver co rút.

Ông chỉ có thể làm được chừng đó.

Chẳng có ai trên mặt đất này muốn tới thăm ta đâu.

Rồi ông nghĩ về LeeNona Beverly. Mụ chó già. Ông không muốn vùi mình trong hối hận. Ông đã lựa chọn và sống với những lựa chọn ấy. Rồi một thoáng buồn hiện ra trong lòng ông. Giờ thì ông phải chết với những lựa chọn ấy. Ông nghĩ về những năm đầu đời. Về khoảng thời gian mà ông tưởng rằng mình sẽ sống mãi mãi.

Trời ạ, đời chẳng phải thích chọc tức ta sao? Sao không ai nói cho ông biết là ông ẽ già và bệnh tật? Nếu biết trước những chuyện này thì ông đã chọn một con đường tốt hơn. Giờ ông ở đây, bị trói vào chiếc giường chết tiệt này, não nhũn như cục bơ.

"Đã đến lúc tắm cho ông rồi, ông Hale. Ông sẽ cảm thấy khá hơn nhiều sau khi sạch sẽ."

Ta sẽ cảm thấy khá hơn nhiều nếu có thể nhét cái giẻ kia vào mông mụ. Chết tiệt, mụ kia, chẳng lẽ không ai bảo cho mụ biết cái ấy của đàn ông rất mềm yếu à? Ôi trời ơi. Ôi. Đừng có cù chân ta. Ta có máu buồn mụ ngu đần ạ. Ôi. Ôi. Ôi. Đấy, tại mụ cả đấy. Bụng dạ ta không tốt có phải lỗi tại ta đâu. Mụ cũng biết là bàng quang của ta tiêu rồi. Đáng lẽ mụ phải tự hiểu ra chứ.

Cơ thể Oliver bị vần vò hết lần này đến lần khác đến mức ông gần như phát khùng lên. Ngay khi nhớ ra được cách đứng dậy, ông sẽ cho họ một trận ra trò.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngôi nhà mới của Brett đã trở thành nguồn vui bất tận cho Tory. Nó có nhiều ngóc ngách và xó xỉnh để khám phá, điều mà một căn hộ không thể có được, còn khoảng sân có hàng rào của nó thì đúng là nơi tuyệt vời nhất.

Bờ giậu dâm bụt bao quanh cả ba mặt hàng rào, vây lấy khoảng sân thoang thoảng mùi hương ngọt ngào của hoa oải hương và hoa hồng. Hàng đàn ong chiến đấu cùng chú chim ruồi để giành lãnh thổ hút mật, trong khi gia đình chim cổ đỏ ngụ trên cây sồi già ở trung tâm của khu vườn đang có một trận tranh cãi nảy lửa với chú chim gõ kiến cũng làm tổ trên cái cây ấy.

Tory bị cuốn theo những hoạt động thường ngày diễn ra trước mắt mình và dành cả một ngày ở trong vườn với chiếc camera lủng lẳng trên cổ. Dùng những ống kính tele yêu thích và cuộn phim chụp tốc độ cao, cô đã bắt được những chi tiết đời thường mà hầu hết mọi người đều bỏ qua. Cô còn chưa biết mình sẽ làm gì với những tấm hình chụp được, nhưng rất nhiều tấm quý giá đến mức không thể lờ đi.

Một con mèo ngã chúi đầu vào bờ giậu sau khi vồ trượt chú chim nhại vừa mới vụt bay lên. Một con ong và một chú chim ruồi đối đầu nhau trước một bông hoa. Một con chim cổ đỏ bụng phệ bị bắt quả tang ăn vụng quả nho trong bát hoa quả Tory đang ăn. Một con sóc đang làm xiếc trên cành cây quá mảnh mai so với trọng lượng của nó.

Hai ngày trước Brett đã mang một bất ngờ về nhà và không chịu cho Tory nhìn cho đến khi anh lắp xong xuôi. Anh mua một chiếc võng có khung và đặt nó trong bóng râm của cây sồi lớn. Giờ thì đó là địa điểm yêu thích của cô. Nằm ngửa nhìn lên những mảnh trời xanh ngắt lộ ra giữa tán lá quả là liều thuốc tốt cho một tinh thần kiệt quệ. Việc đó làm cô thấy biết ơn những gì mình đang có, hơn là tiếc nuối những gì mình đã mất.

Đã thành thói quen, Tory tha con búp bê theo mình đi tới bất cứ chỗ nào trong sân, và cô tự hỏi có phải mình đang lặp lại thói quen từ hồi bé không. Khi cô bận rộn với chiếc camera, con búp bê sẽ được đặt sang một bên. Mỗi khi thấy nhớ nó và quay lại nhìn chỗ mình vừa đặt nó xuống, cô đều có một cảm giác mạnh mẽ rằng mình đang lặp lại một việc đã xảy ra trong quá khứ. Bất kể nó đang nằm trên hoa hay được đặt trên chiếc võng với những tia nắng rọi lên mặt, cô đều cúi xuống nhặt nó lên, và một điều gì đã lãng quên từ lâu chợt ùa về. Nó không mạnh mẽ như một ký ức, nhưng lại thật hơn một khát khao. Cô biết rằng mỗi ngày trôi qua, đầu óc mình sẽ càng rời xa bức tường nó đang trốn đằng sau hơn. Và mỗi ngày cô lại thu thêm được nhiều sức mạnh, biết rằng mình có thể đối mặt với tất cả mọi chuyện khi Brett ở bên cạnh cô.

Lúc đó là ngang chiều, khoảng thời gian lười biếng nhất của một ngày cuối tháng Chín, Tory nghe thấy tiếng xe của Brett rẽ vào đường cho ô tô. Ngạc nhiên vì anh về nhà, cô liếc nhìn đồng hồ. Chưa đến ba giờ. Cô chưa kịp thu hết đồ lại để ra gặp anh, Brett đã đẩy cánh cửa trượt sang bên và bước ra ngoài. Chỉ khi trông thấy cô thì vẻ căng thẳng trên mặt anh mới giãn ra, và cô cảm thấy xấu hổ vì đã gây ra nhiều đau đớn cho anh đến thế.

"Chào cô em xinh đẹp." Brett gọi và đi về phía cô.

Tory mỉm cười, vẫy tay và cúi xuống nhặt con búp bê lên. Khi đứng thẳng dậy, cô thấy Brett đã dừng bước và đang đứng nhìn chằm chằm vào mình. Cô không hề biết rằng, ánh sáng mặt trời và màu hoa rực rỡ đang tỏa hào quang quanh cô đã khiến anh quên cả thở, không biết rằng anh đang cố nén lại nước mắt. Tất cả những gì cô thấy là tình yêu hiện trên gương mặt anh, và cô biết tình yêu đó dành cho mình.

"Anh về nhà lúc này vì việc gì thế?"

Vì em. Luôn luôn là em. Brett hít một hơi thật sâu, choáng váng vì vẻ đẹp của người phụ nữ đứng trước mặt mình. Tóc cô tung bay ra đằng sau, chiếc váy rủ xuống quyến rũ bao quanh người, lớp vải sa hồng hồng trắng trắng như trêu chọc người nhìn bởi những hình dáng mờ mờ khêu gợi về cơ thể bên trong. Cô đứng đó, mộc mạc và ngây thơ dưới sức nóng mùa hè, một tay cầm chiếc camera, tay kia cầm con búp bê. Anh thấy mình phải chụp lại cảnh này ngay lập tức.

"Đừng cử động." Brett ra lệnh và cầm lấy camera của cô trước khi bước lùi lại vài bước.

"Anh sẽ phải đặt lại chế độ…"

"Đứng yên nào Victoria. Đâu sẽ vào đấy hết."

Cô cười lớn và đó chính là khoảnh khắc anh chụp cô, đầu ngửa lên, miệng cười sảng khoái, tay ôm chặt con búp bê nhếch nhác vào ngực. Kể cả khi đã nghe thấy tiếng sập máy, anh vẫn nhìn chằm chằm vào hình ảnh trước mắt mình, biết rằng cuộc đời anh sẽ ghi nhớ cô trong giờ phút này, tràn đầy sức sống và hạnh phúc vì được ở đây.

"Đây, để em," cô nói và chỉnh phim lên, sẵn sàng chụp kiểu tiếp theo. Brett bế bổng cô trên tay, vẫn còn nghẹn ngào không nói lên lời.

"Anh sắp tự làm đau mình rồi đấy," Tory kêu lên, với tay đến chỗ anh bị bắn.

"Victoria, em im lặng được không?" anh lẩm bẩm và hôn vội cô. Brett cất bước vào nhà.

"Đừng làm rơi em đấy!"

"Chỉ rơi ở trên giường thôi." Anh cười khi mặt cô đỏ bừng.

Một tiếng sau họ mới nằm ra để thở, chỉ đến lúc đó Tory mới nhận ra anh chưa nói cho cô biết tại sao anh lại về nhà. Cô chống người trên một khuỷu tay và di ngón tay dọc theo cánh tay anh, kiểm tra độ căng của những cơ bắp bên dưới sự đụng chạm của mình.

"Cẩn thận nào," anh cảnh cáo cô rồi bật người lên, để cô nằm ngửa và giữ cô nằm im bằng cả hai tay. "Không ai bảo em đừng đụng vào một con chó đang ngủ à?"

Tory cười lớn: "Có chứ, nhưng sai lầm của em là đã không nhận ra anh thuộc loài đó. Brett yêu quý, anh thực sự là một chú chó hả?"

Brett cười toe. "Cưng ơi, chẳng có gã đàn ông bình thường nào lại không có chút ít tính cách của loài ấy. Chứ em nghĩ tại sao bọn anh thường xuyên làm mọi chuyện rối tung rối mù mà lại không hề biết mình sai như thế hả?"

Tory lại cười, vòng hai cánh tay quanh cổ Brett và kéo xuống cho đến khi anh nằm phủ lên người cô, cằm đụng cằm, chân đụng chân. Cô thở dài, tận hưởng cảm giác cơ thể anh trên da mình.

"Anh có biết em yêu thứ gì nhất trên đời này không?" cô khẽ hỏi.

"Thứ gì?" Brett hỏi và định tránh ra vì sợ mình sẽ đè bẹp cô.

"Không, đừng," Tory nài, giữ anh nằm nguyên trên người mình.

"Nhưng anh nặng quá," anh phản đối.

"Không, em thích thế," cô nói rồi im bặt khi nhận ra nếu nói nữa sẽ để lộ bản thân.

Brett ngẩng đầu để nhìn mặt Tory. Anh ôm má cô, đặt những nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô cho đến khi cô phải hổn hển và đòi thêm nữa.

"Nói cho anh biết tại sao?"

Mải mê với những điều anh đang gây ra cho nhịp tim của mình, Tory gần như quên mất chủ đề câu chuyện.

"Tại sao cái gì?" cô lẩm bẩm.

"Tại sao em thích anh nằm như thế này?"

Điều Tory sắp nói ra là một bí mật. Nhưng đã đến lúc cô thành thật với chính mình, và với anh.

“À, đầu tiên vì đó là anh, và vì em yêu anh,” cô nói.

“Và…?”

Tory gắng không nhìn đi chỗ khác khi bắt gặp ánh mắt Brett. “Vì như thế này em thấy an toàn.”

Brett lắc đầu, suýt thì cười câu trả lời của cô. “An toàn? Làm sao anh ép nửa người em xuống đệm lại khiến em thấy an toàn hả?”

Cằm cô run run. “Bởi vì khi em ôm anh như thế này, em không cảm thấy mình dễ dàng bị tổn thương nữa. Anh chắn giữa em và thế giới bên ngoài.”

Ôi, Tory. Brett có quá nhiều cảm xúc muốn nói. Thay vào đó, anh hạ người xuống giường và cảm thấy cơ thể cô đang in dấu trên mình và đi vào nơi cô đang cần anh đến.

“Mãi mãi là như thế,” anh thì thầm và ôm cô thật chặt.

Tory nhắm mắt và dâng hiến cho người đàn ông quan trọng nhất đời mình. Chỉ đến một lúc sau, khi Brett nhổm dậy trả lời điện thoại, cô mới nhận ra mình vẫn chưa biết lý do anh về nhà. Khi anh gác máy, cô dùng ngón chân chọc vào cặp mông trần của anh để gọi.

“Này anh.”

Brett nhìn qua vai và cười.

“So với một người vừa mới bay trên cầu vồng thì trông em hơi bị cau có đây.”

Miệng Tory há hốc, “Ôi Brett, đó là một phép so sánh tuyệt đẹp đối với chuyện làm tình.”

Anh cười, “Ừ. Anh quen một ông già hippi cứ nói như thế suốt.”

Tory ném gối vào anh rồi cười lớn. “Anh đúng là đồ lộn xộn,” cô lẩm bẩm, với tay lấy quần áo của mình. “Mà này, anh còn chưa cho em biết sao giữa ban ngày mà anh lại về nhà?”

Vì đang kéo váy qua đầu nên cô đã không trông thấy Brett cứng người lại, đến lúc chiếc váy đã rơi xuống, anh đã lại mỉm cười.

“Đúng là anh chưa nói. Gặp em chỗ cái võng trong vòng hai phút nữa nhé?”

Mắt Tory sáng lên mừng rỡ. Một bất ngờ? Cô yêu thích những điều bất ngờ. Không chờ Brett nói tiếp, cô đã lao ra cửa.

“Em quên giày này,” anh kêu lên nhưng cô đã đi mất rồi.

Brett nhún vai và bước vào bếp. Nếu Tory muốn đi chân trần thì cứ để cô đi. Theo như anh thấy, cô đã chẳng có được một nửa những điều vui thú ở đời.

Ngay trước khi bước ra cửa, anh gọi “Nhắm mắt lại nhé,” rồi vội vã đi ra sân, lúng túng với một chiếc hộp và hai cái thìa. Khi tới chỗ cái võng, anh thọc một trong hai cái thìa vào trong hộp và múc lên.

“Được rồi,” Brett nói. “Giờ thì há miệng nào.”

Tory rên rỉ, “Ôi Brett, anh biết là em ghét bị lừa mà. Em nhìn được không? Làm sao em mở miệng được nếu không biết anh sắp đút cho em cái gì.”

“Tin anh đi cưng. Em sẽ thích mà.”

Tory nhún vai nhưng vẫn làm như anh bảo, rồi cô cảm thấy vị ngọt lạnh toát của kem dâu tay tan chảy trên đầu lưỡi, mắt cô mở lớn vì phấn khích.

“Kem! Mà lại là kem dâu tây – món yêu thích của em.”

“Cầm nhé,” Brett ra lệnh, đưa cho cô chiếc hộp cùng cả hai cái thìa rồi quăng một chân sang bên kia võng để ngồi xuống, đối diện với cô, hộp kem đặt ở giữa.

Tory đưa cho anh một cái thìa rồi tự múc cho mình một thìa khác.

“Nó sắp bị chảy rồi,” cô nói, vừa cười khúc khích vừa xúc những miếng kem. Một vệt nước bắt đầu ngưng tụ ngoài chiếc hộp.

“Thế thì ăn nhanh lên.”

Tory cười toe và làm như anh đã gợi ý.

Họ ăn đến đáy hộp thì Tory giơ hai tay lên hàng.

“Em không ăn nổi miếng nào nữa,” cô nói và dựa vào cái võng với một tiếng rên hoan hỉ, vừa xoa bụng vừa tạ ơn trời vì chiếc váy đang mặc có phần eo rộng rãi. “Nhưng nó ngon quá đi mất. Cảm ơn anh rất nhiều vì bất ngờ này.”

“Không có gì,” Brett nói, liếm chiếc thìa của mình. Rồi anh đặt cái hộp xuống cỏ bên dưới chiếc võng.

Lương tâm anh đang cào cấu. Trông Tory mãn nguyện quá, và anh sắp sửa phá hỏng ngày hôm nay của cô.

“Tory.”

Vẫn còn no căng bụng, Tory nằm bất động, đôi mắt nheo nheo trước tia nắng hoàng hôn ở cuối chân trời phía tây.

“Ừm?”

“Lúc em đi Iowa ấy?”

“Ừ- hứ?”

“Nếu tìm được Oliver Hale, em sẽ hỏi gì?”

Tory suy nghĩ một lúc lâu, cố nhớ xem mình đã nghĩ những gì. Nhưng từ hồi đó đã có quá nhiều chuyện xảy ra nên cô chẳng nhớ được.

“Anh biết không, em không chắc lắm. Chắc em chỉ định ứng biến theo những gì nghe được thôi.”

“Lỡ ông ta không nhận ra em? Lỡ em đi cả quãng đường ấy mà không được gì cả thì sao?”

Cô bắt gặp ánh mắt Brett. “Em sẽ về đây và xin lịch hẹn với bác sĩ tâm lý đầu tiên em tìm được.”

Câu trả lời của Tory làm Brett ngạc nhiên. Anh đã không nhận ra cô đã cân nhắc thấu đáo đến vậy.

“Em thật sự muốn tìm hiểu cặn kẽ những cơn ác mộng của mình chứ?”

“Nếu là anh thì sao?” Tory hỏi.

Brett gật đầu và lơ đãng xoa mắt cá chân cô trong lúc họ đung đưa chiếc võng.

“Em biết anh yêu em nhiều đến mức nào đúng không?”

Tory mỉm cười, “Vâng.”

Anh đứng một lúc, cân nhắc xem phải nói tiếp thế nào.

“Vậy, với những gì em đã biết bây giờ… ý anh là, sau khi đã tìm được con búp bê và những chuyện khác… em sẽ nói gì với Hale nếu gặp ông ta?”

Tory nhìn thẳng vào mắt Brett rồi cứng người lại. Anh ấy đã biết điều gì.

“Anh đã tìm được ông ta,” Brett nói, khẳng định điều cô vừa nhận ra.

Chúa giúp con.

Nét mặt Tory vẫn không hề thay đổi, và Brett có thể thề rằng anh thấy tinh thần cô đã chui tọt ngay vào chỗ nấp đằng sau bức tường. Nhưng giọng nói của cô có vẻ khẩn thiết khi cô vươn người tới, những ngón tay bám chặt lớp vải quần của anh. “Ở đâu?”

“May mắn thay, nếu em muốn tìm một điều may mắn trong mớ hỗ lốn này, ông ta bị bắt ở ngay tại tiểu bang của chúng ta.”

Tory nhắc lại câu hỏi. “Ở đâu?”

“Nhà tù tiểu bang Oklahoma ở McAlester.”

“Em cần nói chuyện với ông ta. Họ có cho em nói chuyện với ông ta không?”

Không chờ Brett trả lời, Tory bước ra khỏi chiếc võng và chạy ra hiên trước khi anh có thể ngăn cô lại. Đi đến giữa cái cây và ngôi nhà, cô quay lại chờ Brett, anh ở ngay sát sau cô.

“Ôi Brett, em sợ lắm.”

Brett kéo cô vào lòng, ấp đầu cô dưới cằm mình và ôm cô thật chặt.

“Anh biết, Tory, nhưng anh sẽ luôn đi cùng em mà.”

Cô lùi lại, thấy mình cần phải nhìn vào mặt anh khi hỏi, "Họ sẽ cho em gặp ông ta chứ?"

"Sao lại không nhỉ."

"Vậy khi nào?"

"Anh sẽ gọi vài cuộc điện thoại. Mai chúng ta sẽ biết, được không?"

"Được."

Rồi anh nhớ lại chiếc hộp vẫn nằm dưới võng. "Chờ anh một phút để dọn dẹp nhé, rồi anh sẽ gặp em trong nhà, chỗ nào mát mát ấy."

Brett trở lại chỗ cái võng còn Tory đi vào nhà. Lúc cúi xuống nhặt cái hộp lên, anh phát hiện ra một con sâu màu xanh đang bơi dưới đáy. Anh lộn ngược nó xuống, đổ cả chỗ kem thừa lẫn con sâu xuống đất. Suốt trên đường vào nhà, anh cứ nghĩ hình ảnh đó mới có ý nghĩa làm sao. Bằng cách tìm ra Oliver Hale cho Tory, rất có thể anh đã mở ra một hộp đầy sâu bọ. Rồi anh gạt bỏ ý nghĩ ấy. Không thành vấn đề. Cô cần – không, cô xứng đáng – được biết biết sự thật, bất kể nó có đáng sợ hay xấu xa thế nào đi nữa. Trong lúc vứt hộp kem và hai cái thìa vào thùng rác, anh cứ nhớ đến một câu cửa miệng của mẹ.

Sự thật sẽ cởi trói cho con.

"Hoặc là làm cho con phát điên," anh lẩm bẩm rồi đi tìm Tory.

Cô đang ngủ co quắp trên giường, cả người gập lại trong đống chăn, hai bàn tay thu dưới cằm như một đứa trẻ đang cầu nguyện. Chớp lóe sáng trên trời khi cơn bão di chuyển ngang qua nửa phía nam của tiểu bang, nhưng cô không trông thấy. Cô đang bị cuốn vào những gì diễn ra trong đầu mình.

Cô bé đang chơi cái xích đu treo trên một cành cây hương phong, cặp chân nhỏ nhún nhảy theo điệu nhạc tự chế. Thi thoảng viền váy của nó phồng lên, hé lộ chiếc quần con trắng tinh và đôi chân nhỏ rám nắng. Xung quanh nó là ánh mặt trời chói chang, nhưng nó an toàn và mát mẻ trong bóng râm, trên chiếc xích đu này.

Những ngón tay cô bé nắm chặt sợi dây thừng trong lúc nó bay lên cao hơn cả cành cây. Rồi chiếc đu rớt xuống 180 độ, cô bé sẽ dùng chân đẩy một cái nữa trước khi bay xuống trở lại. Cao hơn, cao hơn nữa cho đến khi nó gần chạm vào những chiếc lá, bầu trời và những đám mây. Vui quá! Cô bé cười phá lên từng tràng sung sướng, "Nhìn con này! Nhìn con này!"

Đằng sau nó, có tiếng cánh cửa đột ngột đóng sầm lại, và trong lúc tiếp tục đu, cô bé nghe thấy một giọng nói vang lên, "Cẩn thận chứ! Ôi con yêu, hãy cẩn thận!"

Ngay khi những lời đó vang lên, ngón tay cô bé trượt khỏi sợi thừng. Nụ cười hớn hở trên mặt nó biến thành tiếng thét sợ hãi, và nó ngã lộn nhào trong không trung trước khi nện lưng xuống lớp cỏ cao tới mắt cá chân.

Bị sốc và không còn hơi nào để mà la lên, cô bé nằm ngay đó, thở hổn hà hổn hển, tự hỏi liệu mình đã chết chưa. Tiếng bước chân chạy đến nện thình thịnh bên tai nó. Cô bé quay lại để nhìn. Ai đó đang chạy về phía này và hoảng hốt gọi tên nó. Cô bé vươn tay lên, cố nói nhưng vì phổi vẫn còn đang tức nên nó chỉ có thể hít vào một cách đau đớn.

"Ôi con yêu, con yêu, con có sao không?"

Ai đó đang quỳ bên cạnh nó. Nó nhìn lên, mong chờ sẽ nhìn được mặt vị cứu tinh của mình, nhưng lại bị mặt trời làm lóa mắt. Nó chớp mắt theo bản năng và khi nhìn lại lần nữa, người đó đã đi rồi.

Tory giật mình tỉnh dậy, sau đó mới nhận ra là mình đã nín thở. Cô hít thật sâu, bơm đầy không khí quý báu vào hai lá phổi, cảm ơn trời vì ít nhất lần này mình dã không đánh thức Brett dậy. Rồi cô nhắm mắt, gợi lại giấc mơ và trải qua một thoáng thất vọng vì lần này đã thức dậy quá sớm. Cô đinh ninh rằng nếu vẫn còn mơ tiếp, cô sẽ được nhìn thấy gương mặt của người đã không ngừng gọi tên mình.

Tory thở dài. Toàn bộ chuyện này đang khiến cô phát điên lên. Rõ ràng là tiềm thức đang cố mách bảo với cô điều gì đó, nhưng dù có chết cô cũng không thể hay không chịu hiểu.

Có lẽ… chỉ có lẽ thôi… Oliver Hale sẽ có những câu trả lời mình cần.

Hài lòng với ý nghĩ đó, cô quay người sang Brett, thấy được an ủi vì anh đang ở đây.

Con bọ cạp gần như bị lấp trong những nếp nhăn trên gò má khô khốc, cháy nắng của Oliver. Ông nhăn nhó vì đau khi đụng phải kim truyền ở mu bàn tay và ước gì mình đã không cố cướp cái cửa hàng rượu ở thành phố Ponca ấy. Lúc đó có vẻ như ăn cướp là một cách dễ dàng để ông có thêm chút tiền còm. Đêm đó cửa hàng chẳng có khách nào lai vãng và chỉ có một ông lão bán hàng già khụ. Ai mà nghĩ được chỗ xập xệ ấy lại có chuông báo động ngầm hay cái lão bán hàng già chát kia lại sẵn sàng bắn trả chứ!

Ông rên rỉ, lúc mê lúc tỉnh và ra lệnh cho bản thân không được nôn nữa. Chết tiệt, ông ghét nôn ọe. Mơ hồ nhận ra có người đang đứng cạnh giường mình, ông cố gượng dậy để bảo họ là ông đau lắm, nhưng họ cứ dí cho ông mấy thứ thuốc để ông mê man. Ông còn chưa liên kết được các sự việc trong đầu.

Oliver không biết rằng các bác sĩ biết rõ những gì ông đang phải trải qua. Chuyện một người trong tình trạng bệnh tật như ông vẫn còn đi lại, chưa nói đến chịu đau đớn mà không cần thuốc thang gì hỗ trợ là rất hiếm gặp.

Ông nghĩ lại ngôi nhà của mình ở Iowa, với toàn bộ của nả. LeeNona, con mái già chết tiệt chắc giờ này đã điên tiết lắm rồi. Nhưng lỗi cũng một phần do mụ đấy chứ. Đã có lúc ông được sống cùng nhà với mụ, chứ không phải trong cái nhà kho bé tí đằng sau. Nhưng vài năm trước mụ lại làm cao và đá ông ra khỏi giường.

Sau đó, giữa hai người lại có sự thỏa thuận như thường lệ. Cuộc sống không có gì ngoạn mục, nhưng cũng không đến nỗi tệ. Rồi Oliver mất việc ở nhà máy và nợ vài tháng tiền nhà. Ông vẫn không thể tin được mụ ta đã dọa đuổi mình. Con chó cái ấy. Mụ có bao giờ chịu để cho ai yên. Đó là ý nghĩ tỉnh táo cuối cùng của Oliver trong nhiều giờ liền.

Nửa đêm, ông tỉnh dậy lần nữa, lập tức bị buồn nôn và lên cơn đau. Một chiếc máy theo dõi bắt đầu phát tín hiệu. Vài giây sau ông mới nhận ra là nó nối với người mình. Oliver rên rỉ, cố kêu to, nhưng không cần thiết. Đã có tiếng bước chân sầm sập trên sàn nhà. Ai đó đang đến. Vài giây sau, ơn trời sự mệt mỏi bắt đầu bao trùm lên ông từ trong ra ngoài. Những ngón tay Oliver duỗi ra khi morphine bắt dầu đưa ông vào trạng thái bất tỉnh.

Brett gác máy và lẩm bẩm chửi thề.

Lại còn thế nữa cơ chứ!

Anh nghe thấy tiếng ô tô chậm lại và liếc ra ngoài cửa sổ, chỉ khi nó đi qua mới thả lỏng người. Đó không phải là Tory. Ít nhất anh cũng còn chút thời gian để nghĩ xem phải báo tin xấu này cho cô như thế nào. Làm sao giải thích được là anh đã hứa với cô một điều có thể không thực hiện nổi? Nhưng ai mà biết trước chuyện này được? Ai mà đoán được một thứ xa vời như thế chứ?

Brett nhìn quanh phòng, cảm tạ trời đất vì chí ít cô đã yêu ngôi nhà này. Trong lúc mơ mộng anh gần như đã tin rằng cuộc sống của họ khá bình thường, rằng cô là người phụ nữ bình thường trong một cuộc sống bình thường. Rồi một chuyện sẽ xảy ra – một chuyện giống như cú điện thoại anh vừa mới nhận được – và anh sẽ được nhắc nhở, rằng thế giới của họ mong manh biết bao, và hạnh phúc của họ phụ thuộc và lời nói của một người lạ như thế nào.

Tiếng cửa xe đóng sầm làm anh nhìn lên. Chết rồi. Cô ấy đã về. Brett nghiến chặt răng và ra cửa. Trì hoãn không phải là tính cách của anh.

"Chào cưng, em mua cả cửa hàng đấy à?"

Tory nhìn lên rồi mỉm cười. "Tỏ ra có ích một chút đi nào," cô nói và đưa cho anh hai chiếc túi mua hàng to đùng, tự mình cầm lấy chiếc túi còn lại và đi đến cửa trước. "Em thèm món thịt kho cả tuần nay rồi. Em còn có đầy đủ nguyên liệu để làm một chiếc bánh phô mai dâu tây nữa đây, anh thấy vui không nào?"

Nhìn mông cô đung đưa khi bước ra hiên nhà, Brett mất tập trung vào điều cô đang nói và khẽ rên rỉ. Chẳng cần cố gắng làm gì, Tory đã là người phụ nữ gợi tình nhất mà anh từng biết. Và ngay lúc này cô đang rất hạnh phúc. Anh thấy muốn bệnh vì biết là mình sắp sửa làm hỏng cả ngày hôm nay của cô.

Brett đặt hai cái túi xuống bàn rồi cầm lấy cái túi cô đang mang và đặt nó bên cạnh. Nhưng khi Tory bắt đầu lục lọi trong túi, anh chạm vào cô để ngăn lại.

"Tory, chúng ta cần nói chuyện."

"Chờ một phút. Em có mấy đồ cần phải cho vào tủ lạnh ngay."

"Anh không chờ được, em à!"

Tory bắt đầu hiểu được giọng điệu của Brett. Cô dừng tay rồi nhìn vào mặt anh. Tim cô chùng xuống. Cô đã trông thấy vẻ mặt ấy rất nhiều lần rồi.

"Có chuyện gì à?"

"Chuyện về Hale."

Cô vụt đứng thẳng dậy, như thể đang gồng mình trước một cú đấm chết người.

"Ông ta thì sao?"

"Anh không biết chúng ta có được nói chuyện với ông ta hay không."

"Nhưng sao lại thế? Có phải mình định làm hại ông ta đâu."

"Anh biết, em yêu, nhưng ông ta…"

"Em sẽ không gây chuyện đâu, em hứa. Sao anh không nói với họ là mình chỉ muốn nói chuyện thôi?"

"Không phải thế, Tory. Vấn đề không phải là em muốn nói gì với ông ta, hay là em muốn gặp ông ta."

Tory nắm chặt tay thất vọng. "Thế thì là gì?" cô kêu lên. "Còn có chuyện gì nữa?"

Brett hít một hơi dài. "Oliver không còn bị giam nữa. Vài ngày trước người ta đã chuyển ông ta đến bệnh viện trong tù."

Gương mặt cô sáng lên. "Vậy thì không sao," cô nói. "Em không ngại phải chờ đâu. Em đã chờ biết bao năm rồi mà!"

"Không em ạ, có vấn đề đấy. Hale đang gặp rắc rối. Anh vừa mới nhận được điện thoại của ông giám thị trại giam, từ chối cho em vào thăm. Không phải là Hale chỉ ốm vặt, ông ta sắp chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Choáng váng, Tory bước ra khỏi nhà mà không nói một lời. Brett định đi theo cô nhưng rồi lại đổi ý. Sau khi đã đặt mọi hy vọng vào việc tìm được người đàn ông này, cô cần thời gian để ở một mình. Nếu có ai cần được nghỉ ngơi một lần trong đời, thì đó chính là Tory. Anh đứng ở cửa sổ, nhìn cô trèo lên võng. Khi cô cuộn mình lại thành một quả bóng, anh cau mày. Lại co mình. Cô đang co mình lại để tránh mọi thứ trên đời, kể cả anh. Anh lùa tay qua tóc một cách chán nản.

"Chết tiệt! Thật không công bằng. Mình phải làm được điều gì đó chứ!"

Rồi anh sững lại. Nếu như…

Anh đi ra chỗ điện thoại. ông giám thị không thông cảm với lời khẩn cầu của anh, nhưng biết đâu ông ta sẽ chịu nghe bác sĩ của Tory.

Một ngày sau, lái xe đi McAlester lúc hai giờ mười lăm phút chiều. Tory mím chặt môi nhưng quyết tâm tận dụng sự hồi tâm chuyển ý của người giám thị. Cô biết Brett đã phải nhờ cậy nhiều nơi để làm được chuyện này, nhưng cô không quan tâm. Cô chỉ cần nhìn mặt Oliver Hale và nghe ông ta nói. Sau đó, nếu không có gì thay đổi, thì đành chịu. Ít nhất cô đã có cơ hội.

Cô chạm vào chân Brett. "Em không biết sao anh làm được, nhưng em sẽ mãi biết ơn anh."

Brett tránh một người qua đường ẩu, lẩm bẩm nguyền rủa vì suýt gặp tai nạn. Khi phanh xe lại trước đèn đỏ, anh liếc nhìn cô.

"Hy vọng là sau chuyện này em vẫn nghĩ như thế."

Tory nhìn vai. "Em chỉ muốn có vài câu trả lời. Em không tin vào phép màu đâu."

Brett với lấy tay cô. Những ngón tay Tory l ạnh ngắt, lấm tấm mồ hôi. Bất chấp vẻ can đảm bên ngoài, anh biết là cô đang sợ phát khiếp.

"Bất kể em biết hay không biết điều gì sau hôm nay, hãy nhớ rằng anh yêu em."

Tory thở dài và dựa người vào ghế. "Em biết. Em cứ nghĩ mãi là chỉ riêng lý do đó cũng đáng cho tất cả những khổ sở này."

Brett cau mày. "Không đâu, em yêu. Anh đã biết mọi thứ anh cần về em. Dù em biết được gì thêm thì đó cũng là cho chính em, không phải anh. Em hiểu không?"

Cô gật đầu. "Hiểu rồi."

Trong vòng một giờ họ đã được lính gác hộ tống đi vào khu vực bệnh viện của nhà tù, đi qua phòng khám chính, nơi người ta chữa các ca bệnh bình thường, và vào một nơi có mười hai giường, trị những ca cấp tính hoặc vô phương cứu chữa.

Giây phút họ bước qua cánh cửa khu vực bệnh nhân nặng, Tory cảm thấy bầu không khí thay đổi. Cô thấy chính mình đang nín thở, như là không sẵn sàng chia sẻ không khí đau khổ nơi đây.

Một người đàn ông mặc áo khoác trắng gặp họ ở ngưỡng cửa.

"Xin chào," ông ta nói. "Tôi là bác sĩ Levisay. Giám thị báo với chúng tôi là các vị đang tới." Ông ta nhìn vào Brett. "Tôi nghe nói anh tới để thẩm vấn Oliver Hale? Tôi nói có đúng không?"

Brett lắc đầu. "Tôi chỉ là người hộ tống. Đây là Victoria Lancaster. Cô ấy là người muốn gặp Hale." Anh nhìn quanh phòng và hỏi: "Ông ta ở đâu?"

Nhưng Tory đã trông thấy ông ta, trên một chiếc giường sát bức tường đằng xa. Mặc dù mặt ông ta hốc hác và xanh xao, hình xăm vẫn lộ rõ.

“Kia. Ông ta ở kia.”

Brett nhìn lên rồi thầm rên rỉ trong lòng. Anh thấy máy bay còn ít dây nhợ hơn người ông già này, mà máy bay thì còn bay được.

“Cô biết là có thể ông ấy không nói chuyện được chứ?” Levisay hỏi.

Tory nghe thấy lời ông ta nhưng không chịu nghĩ đến khả năng ấy. Họ đã đi quá xa. Chắc chắn định mệnh không thể tàn nhẫn đến thế.

“Để tôi xem ông ấy tỉnh chưa,” Levisay nói và đi tới bên giường, chiếc áo choàng phấp phới sau đầu gối.

Tory đi theo.

“Tory, hay là em chờ đến khi…” Brett đầu hàng. Rõ ràng lời anh nói cũng vô nghĩa y như lời bác sĩ Levisay. Vào lúc này một người đàn ông đang ngủ không thể làm cô nhụt chí, kể cả là ông ta có sắp chết đi nữa.

Levisay đọc lướt qua các máy theo dõi rồi cúi xuống bệnh nhân của mình. Hale vừa được cho dùng thuốc an thần. Ít nhất cũng vài giờ nữa ông ta mới tỉnh táo trở lại, nhưng thử cũng không hại gì.

“Ông Hale, ông có khách đến thăm này.” Ông già gần như không động đậy. “Ông Hale, ông có nghe thấy không? Ông có mấy người khách đây này.”

Mí mắt Oliver rung rung khi đầu óc ông bắt đầu tập trung vào giọng nói của bác sĩ. Mặc dù lời nói còn mơ hồ, ông vẫn có thể nghe rõ. Nhưng ông muốn ngủ hơn là lắng nghe.

Bác sĩ trở lại. “Tôi xin lỗi, nhưng cô thấy đấy, ông ấy hôn mê rồi. Nếu vài giờ nữa hai người trở lại chắc ông ấy sẽ tỉnh hơn bây giờ.”

Một lần nữa hy vọng của Tory lại rớt xuống, mặc dù chính cô cũng thấy rằng không thể nói chuyện với Oliver được.

“Tôi ở đây thêm một lát được không?” cô hỏi. “Tôi sẽ không làm phiền ông ấy đâu, tôi chỉ muốn nhìn cho kỹ thôi.”

Vị bác sĩ cau mày. “Xin lỗi, tôi tưởng là cô quen ông ấy.”

“Tôi không biết là mình có quen hay không,” cô nói. “Tôi không nhớ gì về thời thơ ấu của mình cả.”

“Vậy thì tại sao…”

Brett chen ngang. “Đó là một câu chuyện dài bác sĩ ạ. Hãy tin tôi, cô ấy đủ tư cách hỏi Hale bất kỳ điều gì cô ấy muốn.”

Bác sĩ Levisay nhún vai. “Được tôi. Tôi sẽ cho cô ở lại, chừng nào cô không gây nguy hiểm cho sức khỏe bệnh nhân.”

Brett đưa ông bác sĩ sang một bên, cho Tory cơ hội nhìn Hale gần hơn.

“Nghe này bác sĩ. Hale sắp chết rồi đúng không?”

Levisay gật đầu.

“Vậy thì hãy cho cô ấy chút thời gian đi. Cô ấy đã có cả một tuổi thơ đau khổ, và Hale rất có thể là người nắm giữ chìa khóa cho câu hỏi tại sao cô ấy không nhớ bất cứ điều gì về sáu năm đầu đời.”

“Không, nghe này Hooker. Ba phần tư tù nhân ở đây phải trải qua tuổi thơ dữ dội. Một phần tư còn lại là những người khốn khổ. Tôi sẽ cho cô ấy cơ hội mà cô ấy cần, nhưng việc đó không phụ thuộc vào tôi, mà vào Oliver Hale.”

Oliver đang lơ lửng. Cảm giác ấy thật đến nỗi khi đột nhiên thấy mình đứng ở góc phòng, ông chẳng thấy ngạc nhiên chút nào. Không trọng lượng. Đúng là thế thật. Ông đang không trọng lượng. Ông nhìn lại hình hài đang nằm trên giường và nhún vai. Trời ơi, lại được di chuyển thật là tuyệt. Ông muốn cười. Nhìn họ mà xem, đứng quanh giường ông như đang thức đêm cầu nguyện. Chưa đâu! Ông hô vang. Ta còn chưa xong đâu.

Oliver lại gần chỗ họ, tò mò xem hai người đó là ai và tại sao lại đến đây. Khách, bác sĩ đã nói thế. Không đời nào. Ông chẳng có họ hàng, và ông chắc chắn không có bạn bè giống như họ. Cô gái có mái tóc vàng và dài, giống hệt LeeNona hồi họ mới gặp nhau lần đầu. Ông tiến lại gần hơn, cau mày khi nghe lỏm câu chuyện.

Sắp chết. Phải rồi, ta sắp chết. Nếu gan của mấy người cũng bị ung thư ăn mòn như ta thì mấy người có sống được không?

Ông bị phân tâm khi cô y tá đến bên kia giường.

Chết tiệt, cô ta có bộ ngực xinh xắn đấy. Ta sẵn sàng từ bỏ khối thứ chỉ để được xoa nắn chúng. Nhưng biết làm sao được! Trong ta chẳng còn gì mà phun ra.

Một lần nữa sự chú ý của Hale bị kéo về phía cô gái trẻ đứng bên cạnh giường. Ông không trông thấy mặt, nhưng chắc chắn cô ta có mái tóc đẹp. Ông nhìn vào bàn tay cô tay, vào mái đầu nghiêng nghiêng. Cô ta nhắc ông nhớ tới ai đó, nhưng ông không nghĩ ra là người nào. Việc đó làm ông bực. Ông

ghét sự yếu đuối. Ông ghét chứng quên. Rồi Oliver thở dài. Chết tiệt, nếu nghĩ kỹ thì ông ghét cái ý tưởng sắp chết thật đấy.

Trước đây tôn giáo chưa từng là một phần của đời ông, nhưng ông lại nghĩ về nó nhiều ngày nay. Kể từ khi nghe thấy họ thì thầm trên đầu giường mỗi khi ông đã bất tỉnh. Sắp chết, họ đã nói thế. Ông già sắp chết. Được thôi. Ai mà chẳng chết. Nhưng giờ đây điều làm ông thắc mắc là cái gì đến sau nó. Có phải mọi thứ đều kết thúc khi người ta trút hơi thở cuối cùng không, hay thiên thần thực sự sẽ đến để đưa linh hồn bất tử của bạn về?

Hale nhìn vào cái vỏ của mình mà muốn khóc. Nếu có kiếp sau thật thì sao? Nếu có thiên đường thì chắc chắn là cũng có cả địa ngục.

Ôi Chúa ơi, nếu ngài thực sự ở đó, con xin lỗi… vì rất nhiều chuyện.

Hale đang chờ Chúa trả lời thì ô gái quay lại. Và khi trông thấy mặt cô ta, ông biết mình đã đúng. Có Chúa trời thật. Và Ngài đã gửi cô gái này tới để phán quyết số mạng cho mình. Lương tâm ông đang lên tiếng.

Mình sắp xuống địa ngục!

Rồi Oliver nhớ lại thời niên thiếu và cái đêm mà ông ngồi ở dãy ghế sau của nhà thờ và lắng nghe cô gái điếm của thị trấn xưng tội. Họ nói cô ta đã được cứu. Ông nhớ khi ấy mình đã nghĩ họ chẳng cứu giúp được gì cho cô ta cả, bởi vì có gì làm hại cô ta đâu. Nhiều năm sau đó ông mới hiểu được nghĩa của cụm từ "được cứu". Và giờ ông thấy mình cũng ở trong cảnh ngộ tương tự. Ông cố nhớ lại xem cô điếm đã làm thế nào. Ồ phải. Cô ta thú tội. Đó là điều ông cần làm. Ông cần phải thú tội. Nhưng ông ở đây, còn ông già lại ở kia. Thế này không được. Ông cần phải trở lại.

Khi Tory đứng bên cạnh, ông già bắt đầu rên. Cô quay ngoắt lại. "Bác sĩ! Ông ấy tỉnh rồi."

Họ đâu biết rằng Oliver Hale không phải chỉ đang tỉnh lại. Ông trở về để cầu xin sự tha thứ và cứu rỗi.

Hale vươn tay ra, tóm lấy cổ tay Tory trước khi cô kịp chuyện gì, và bám lấy nó với sức mạnh khó tin.

"Xin lỗi… xin lỗi em. Tôi đã không định… đáng lẽ phải ở lại… yêu em… yêu em."

Levisay choáng váng, không thể tin nổi ông già tỉnh lại, lại còn nói chuyện nữa chứ. Ông già đã dùng liều thuốc an thần có thể hạ cả một con bò.

Brett vừa thoáng nhìn mặt Tory là đi đến bên cô ngay. Anh không biết có chuyện gì, nhưng cô đang nhìn đăm đăm vào mặt ông già như thể mạng sống của mình phụ thuộc vào ông ta.

Levisay liếc nhìn màn hình đo nhịp tim. Nó đang đập loạn xạ. Ông ta quay lại. "Tôi xin lỗi, nhưng hai người phải đi thôi. Ông ấy…"

"Không!"

Tất cả đều choáng váng quay ra nhìn Oliver Hale. Không ai tin nổi tiếng kêu ấy xuất phát từ miệng ông. Levisay cầm cánh tay Hale, nhưng ông già không chịu buông tay Tory ra.

"Y tá, đưa họ ra ngoài ngay!" Levisay hét lên.

Oliver chiến đấu để giữ tỉnh táo. Nếu cô ấy bỏ đi, trước khi ông có cơ hội xin lỗi, ông sẽ phải xuống địa ngục."

"Không! Đừng bỏ tôi." Rồi ông kéo Tory lại gần, thì thào lời cầu xin của mình cho riêng cô nghe.

"Xin em, cô bé… đừng đi."

Tory lặng người. Giọng nói ấy… gọi cái tên ấy. Điều gì đó thấp thoáng trong đầu cô và bắt đầu cố chui ra. Điều gì đó đã bị lãng quên từ lâu. Tồi tệ. Đau đớn. Cô quên mất mình đã tới đây để tìm câu trả lời và giật tay ra khỏi cái nắm của Hale. Trong lúc hoảng loạn, cô bắt đầu lui lại. Nếu cô chạy đủ xa, nó sẽ không thể tìm được cô. Nhưng dù cô thế nào, cô vẫn thấy mình không thể cử động. Cái gì đó đang giữ hai tay cô. Ai đó đang gọi tên cô. Tory rùng mình, thở dài và để cho nỗi sợ lắng xuống. Đó là Brett. Chỉ là Brett.

Lúc này Hale đã có thể nhìn rõ cô ấy. Ông đã đúng. Cô ấy tới để vạch tội. Ông đã từng nói dối để thoát thân, nhưng nếu ông muốn cứu linh hồn mình, đã tới lúc nói sự thật.

"Bác sĩ… phải nghe… bảo cô ấy… tôi xin lỗi. Cô ấy phải hiểu."

Brett không thể đứng yên thêm nữa. Không ai hỏi đúng câu cần hỏi, và từ cái nhìn trên mặt ông già, ông ta có thể ra đi bất cứ lúc nào. Anh đã không đưa Tory đi xa thế này chỉ để nhìn ông già chết.

"Hiểu cái gì cơ, ông Hale? Cô ấy phải hiểu cái gì?" Brett hỏi.

Oliver thở dài. Rốt cuộc. Đã có người nghe.

"Tôi không cố ý. Anh phải tin tôi. Tôi đã không cố ý."

Brett nghĩ lại những điều đã biết từ hồ sơ của Tory. Lẽ nào Hale liên quan tới vụ bỏ rơi Tory? Có khi nào ông ta là một phần nguyên do khiến đứa bé sáu

tuổi bị bỏ lại?

"Ý gì? Ông không cố ý làm gì?" anh hỏi.

Nhấc cánh tay lên một cách khó nhọc, Hale chỉ vào Tory, bàn tay ông run rẩy.

"Giết cô ấy. Tôi đã không cố ý giết cô ấy."

Ôi trời ơi, Brett nghĩ khi Levisay chen ngang.

"Ông ấy mất trí rồi," Levisay nói. Rồi ông ta liếc nhìn Tory. "Tôi không biết cô tới để nghe điều gì, nhưng tôi rất tiếc. Tôi đã bảo có thể ông ấy không tỉnh táo mà. Rõ ràng là cô chưa chết." Nhưng Oliver vẫn nói, thổ lộ hết những bí mật để gột rửa linh hồn mình, không quan tâm mọi người có nghe ông hay không.

"Đáng lẽ em không nên nổi cáu với tôi," ông lẩm bẩm. "Lúc nào em cũng nổi cáu với tôi."

Mắt Tory mở lớn, nhìn chằm chằm đầy hoài nghi vào miệng ông già. Mỗi lần ông ta nói ra, một hình ảnh mới lại lóe lên trong đầu cô. Cứ như là cô đang nhìn lại hàng trăm bức ảnh, hết bức này đến bức khác, nhưng không thể nhớ ra chúng đã được chụp ở đâu, và ai chụp. Vậy mà càng đứng lâu cô càng chắc chắn mình chính là đứa trẻ trong những hình ảnh ấy. Với Brett ở bên, cô đã có một sự bình tĩnh mà trước đây không có. Và cô nhìn vào hình xăm bọ cạp trên khuôn mặt ông già, nhớ lại tất cả mọi chuyện, cho đến tận ngày họ bỏ lại cô một mình. Ôi Chúa ơi.

"Ông có phải bố tôi không?"

Hale rên lên. "Không."

Cô bắn thêm một câu hỏi khác vào ông ta, giọng nói của cô xé toạc sự im lặng bên giường bệnh. "Tại sao ông lại lấy Búp bê Cưng đi?"

Giọng Hale nhỏ lại. "Em đã bảo tôi gói hết lại."

"Tôi không bảo ông gì cả," Tory nói. "Tôi thậm chí còn không có mặt ở đó, nhớ không? Ông và mẹ tôi đã bỏ tôi lại."

Hale thở gấp và bị nghẹn, hơi thở của ông ta mỗi lúc một khò khè. Rồi ông ta nhắm mắt lại.

Tory cúi xuống. "Không được!" cô hét lên. "Ông chưa được chết!" Cô tóm lấy hai vai ông ta. "Tại sao các người không mang tôi theo cùng?"

Levisay sắp sửa chen vào thì bị Brett giữ lại.

"Chết tiệt, ông phải để cô ấy hỏi. Sau này mọi chuyện đâu còn ý nghĩa gì nữa."

Hale tiếp tục lẩm bẩm, phun ra những lời nói từ trong đầu óc mình. "Cãi nhau… em đã bị ngã… không cố ý…"

Tory run lẩy bẩy, bị chìm trong một cơn bão ký ức dồn nén bấy lâu. Cô đang lắng nghe câu trả lời của Hale, nhưng ông ta nói năng lung tung quá. Cô hỏi ông ta một chuyện thì ông ta lại nói sang chuyện khác. Gần như bị kích động, cô hét vào mặt ông ta.

"Ông và mẹ tôi đã để cho tôi về một ngôi nhà trống không. Tôi đã ngồi trong tủ suốt ba ngày ba đêm, không dám ra ngoài. Ông không thèm nghĩ đến chuyện tôi sẽ sợ hãi thế nào à?" Đầu Hale lắc từ bên này sang bên kia trên gối. Mặt ông ta tím tái, giọng nói thì gần như không ra hơi.

"Không phải trong tủ… trong bồn tắm cơ. Tôi đã đặt em dưới bồn tắm." Đôi mắt ông ta mở lớn, trông như thể con bọ cạp vừa mới cong đuôi lên. Ông ta hít vào một hơi khò khè, vật lộn để kéo không khí vào hai lá phổi, nhưng ông ta đã quá yếu. Hale nhìn thẳng vào mặt Tory vài giây. "Ruthie… tha thứ… không cố ý… giết. Sao em không chết luôn đi?"

Tory lạnh toát người.

Ruthie?

Cô cố hít thở nhưng vẫn chết lặng.

Giờ thì Brett đang nói chuyện với cô, nói rằng mọi thứ sẽ ổn cả.

Ruthie?

Một hình ảnh lóe lên trong đầu cô, hình ảnh người phụ nữ có mái tóc nâu xinh đẹp và đôi mắt biết cười, người thơm mùi hoa hồng và xà phòng, tự biên những bài hát đặc biệt để hát ru cho cô con gái bé nhỏ.

Tory ngoan hãy ngủ thôi.

Mẹ đi mua cánh chim trời cho con.

Một giọt nước mắt chảy xuống cánh mũi Tory. Chim trời. Chim ruồi. Khi bạn mới chỉ bốn tuổi, từ ngữ chẳng khác nhau là mấy.

Căn phòng bắt đầu quay vòng vòng. Cô tóm lấy Brett, tuyệt vọng bám víu vào thứ duy nhất chắc chắn trong thế giới của mình, nhưng cũng không giúp được gì. Cô nhìn lên, cố tập trung vào mặt Brett, nhưng chỉ thấy đôi mắt xanh sẫm đang rưng rưng nước mắt. Brett. Brett của cô. Anh đang khóc… khóc vì cô. Có nghĩa là anh đã hiểu.

"Ôi, Brett, ông ta đã giết mẹ em… phải không?"

Tory ngất xỉu trước khi anh kịp trả lời.

Nửa đêm Brett mới lái xe về đến nhà và đỗ lại. Phố phường sáng trưng, nhưng ngôi nhà lại tối om. Anh ước gì mình đã biết trước để mà bật một bóng đèn từ lúc họ ra đi sáng nay. Sáng nay sao? Chắc chắn phải mất nhiều hơn tám giờ đồng hồ để thay đổi cuộc đời của hai người chứ nhỉ?

Anh nhẹ nhàng nâng một lọn tóc ra khỏi mắt cô rồi vén nó vào tai. Cô bé đáng thương. Bị bỏ rơi và tin rằng đó là vì mình không đáng được yêu.

Còn Hale. Số phận đã cho ông ta một lối thoát hoàn hảo. Ông ta chưa bao giờ cưới Ruth Lancaster, vì thế không bị buộc tội bỏ rơi trẻ em, và tiểu bang đã không đi tìm ông ta. Nếu lời Oliver Hale nói là đúng, sau tai nạn dẫn đến cái chết của Ruth Lancaster, ông ta đã hoảng sợ và giấu cái xác ở một điểm tương đối hoàn hảo. Bên dưới chiếc bồn tắm! Hẳn người ta đã rất vất vả khi truy nã một người đàn bà không còn trên đời.

Ngay cả lúc họ rời khỏi nhà tù, bác sĩ của Hale vẫn khăng khăng nói nước đôi, không hoàn toàn tin là ông già biết mình đang nói gì. Nhưng Tory biết chắc, và với Brett thế là đủ. Giờ việc của họ chỉ là thông báo cho nhà chức trách ở Arkansas lời thú tội trước khi chết của Oliver Hale và xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Brett đưa tay sang chạm vào cánh tay Tory. "Em yêu… chúng ta về nhà rồi."

Tory thở dài rồi chớp mắt. "Sao?"

"Mình về nhà rồi. Em có đi vào không?"

Cô ngồi dậy nhìn ra cửa xe. Dưới ánh sáng đèn đường, lối đi bê tông dẫn đến hiên trước trông như một con đường trắng toát. Con đường dẫn về nhà.

Cô nhìn Brett. "Em đi được mà. Khi còn bé, ngày nào em cũng tự mình đi bộ về nhà." Trái tim Brett dâng tràn những cảm xúc mà anh không dám nói ra. Kể từ khi anh quen biết cô, đây là lần đầu tiên Tory kể về thời thơ ấu của mình. Anh cầm lấy tay cô rồi hăng giọng.

"Tory?"

"Dạ?"

"Giờ em không phải tự đi về nhà nữa."

Tám giờ mười phút sáng hôm sau, điện thoại reo vang làm Brett giật mình và Tory tỉnh giấc. Cả hai đều lần về phía tiếng động, muốn tắt nó đi. Brett chộp được điện thoại trước, giọng anh nghe giống tiếng gầm gừ giận dữ của một con gấu bị làm phiền trong lúc ngủ hơn là một người đàn ông vừa mới tỉnh dậy.

"Alô!"

"Ryan đây. Ở đây có chuyện quái gì thế?"

Brett ngồi dậy, dùng ngón tay chải tóc và dụi mắt cho tỉnh hẳn. "Chào anh! Em không biết anh đang nói về chuyện gì."

"Bật ti vi lên ngay đi!" Ryan ra lệnh. "Kênh bốn. Victoria đang bị đưa tin kìa."

Tim Brett nảy lên, anh lao xuống đất, mang theo chiếc điện thoại không dây và đi vào phòng khách.

Tory ngồi dậy. Có chuyện rồi!

"Brett?" Anh không trả lời. "Có chuyện gì đấy?" Khi anh tiếp tục chạy, cô cũng dậy và đi theo anh. Cô không hề mong được thấy ảnh mình xuất hiện trên bản tin chào buổi sáng.

"Ôi trời ơi."

Tory nhìn chằm chằm vào ti vi không tin nổi.

"Theo những nguồn tin giấu tên, lời thú tội trước khi chết của một tù nhân trong nhà tù tiểu bang ở McAlester hôm qua có thể là câu trả lời cho một kỳ án chưa được giải quyết nhiều năm trước tại một ngôi nhà ở ngoại ô Calico Rock, Arkansas."

"Victoria Lancaster, một phóng viên ảnh có tiếng đã bị bỏ rơi từ năm lên…"

Tory lấy chiếc điều khiển từ tay Brett và ấn nút tắt âm lượng. Choáng váng vì sự việc lại tiếp diễn theo hướng này, cô không biết phải làm gì.

"Làm sao họ biết được?"

Brett khịt mũi một cách thô lỗ. "Sao họ lại moi được chuyện này? Chắc chắn ai đó đã ba hoa vì tiền."

"Nhưng em sẽ phải làm gì đây?"

Anh đưa cho cô chiếc điện thoại. "Em nói chuyện với Ryan trước đã. Anh cần một cốc cà phê."

Tory nhìn chằm chằm vào mông trần của Brett lúc anh đi ra, rồi nhìn xuống cái điện thoại. Cô thở dài và đưa nó lên tai.

"Chào anh Ryan, anh khỏe không?"

"Đừng đi đâu cho đến khi anh tới nơi," Ryan nói.

"Anh không cần phải…"

"Có, anh phải đến," Ryan phản đối. "Bảo Brett ở yên cho đến khi anh tới nơi. Trước buổi trưa."

"Được ạ, nhưng em không nghĩ…"

Đường truyền phát tín hiệu bận. Ryan đã cúp máy.

Tory vào trong bếp và đưa điện thoại cho Brett. "Anh ấy gác máy rồi."

Brett cau mày lại. "Lạ nhỉ. Anh ấy không nói gì nữa à?"

"Có. Ở yên đấy. Anh ấy sẽ đến đây trước buổi trưa."

Đúng y như đã nói, Ryan Hooker rẽ vào cổng lúc mười hai giờ kém mười lăm. Nhưng cả hai đều không nhận ra anh cho đến khi Ryan đỗ lại và ra khỏi xe. Chiếc Chevy mà anh thường lại đã được thay thế bằng một chiếc xe gắn nhà lưu động mới toanh. Brett khẽ huýt sáo và ra mở cửa.

"Ôi ông anh. Con xe ngon quá nhỉ."

Ryan thả chùm chìa khóa vào tay Brett rồi vỗ vào lưng em.

"Ừ, và nếu chú làm nó xước một tí thôi, chú sẽ biết tay anh."

Brett nhìn chằm chằm vào chùm chìa khóa rồi lại nhìn Ryan. "Sao bọn em lại cần…"

Ryan nhìn Tory đang đứng trên ngưỡng cửa. "Bọn em sắp đi Arkansas đúng không?"

Cô gật đầu. "Nhưng sao anh biết?"

"Bởi vì nếu đó là mẹ anh thì anh cũng đi. Còn về cái nhà lưu động, bọn em sẽ cần một chỗ để ở. Anh đã lôi atlas ra xem Calico Rock ở đâu. Nó là một thị trấn nhỏ xinh đẹp, tức là số lượng nhà cửa giới hạn thôi. Thêm vào đó đám phóng viên chắc chắn sẽ đổ về và bọn em sẽ gặp rắc rối. Hơn nữa, anh nghĩ bọn em sẽ muốn ở luôn tại chỗ. Với cái xe kia, bọn em có thể ở lại." Anh nhìn đi chỗ khác, không muốn nói đến lý do họ sắp phải đi xa. "Nó là một ngôi nhà di động rất khá. Anh nghĩ ở trong ấy bọn em sẽ thoải mái hơn trong một nhà trọ nào đó."

Cằm Tory bắt đầu run run. Mắt ngân ngấn lệ, cô đi đến chỗ hai người đang đứng.

"Ryan Hooker, làm sao em cảm ơn anh cho đủ?"

Hơi đỏ mặt, nhưng Ryan vẫn cố cười toe toét khi ôm cô. "Thôi nào Tory, có gì to tát đâu," anh nói. "Em còn chưa biết có gia đình để làm gì sao?"

Tory nhìn Brett qua vai Ryan, và anh chưa từng trông thấy nụ cười như thế trên mặt cô.

"Không," cô nói. "Em không biết, nhưng em đang học."

Ryan vỗ lưng cô rồi quay sang Brett. "Đưa anh chìa khóa xe chú."

"Nhưng…"

"Anh phải về nhà chứ. Khi nào bọn em đi từ Arkansas về thì ghé qua Enis và mình sẽ đổi xe sau. Được không?"

Brett đưa cho anh trai chìa khóa. "Anh đã sắp xếp đâu vào đó hết rồi hả?"

Ryan cười toe. "Phải có ai đó chuẩn bị đồ nghề cho cô chú chứ. Hãy mừng vì người đó là anh chứ không phải mẹ."

Một lúc sau, Ryan rời đi. Anh mới đi được vài phút thì điện thoại bắt đầu đổ chuông. Brett nghe máy, bắt đầu thấy cảnh giác về người đang gọi.

"Nhà Hooker đây."

"Brett, Don Lacey đây. Văn phòng có thể làm gì cho cậu và Victoria không?"

Mừng vì người gọi điện đến là sếp mình chứ không phải phóng viên, Brett ngồi phịch xuống ghế. "Vào lúc này tôi không biết phải nói gì với ông, Don ạ. Chúng tôi muốn cùng với nhà chức trách Arkansas điều tra hiện trường."

"Nếu giúp được gì, tôi sẽ rất vui lòng gọi vài cuộc điện thoại. Tôi biết vài người ở đấy."

Brett chầm chậm thở ra. Thêm một rào cản nữa anh khỏi phải tự mình xoay xở.

"Cảm ơn ông, Don. Được thế thì tốt quá."

"Không có gì," Lacey nói. "À, cho tôi gửi lời chào tới Victoria nhé. Nói với cô ấy chúng tôi sẽ ủng hộ cô ấy."

"Vâng, thưa ngài, tôi sẽ làm thế." Brett cúp máy rồi ra ngoài tìm Tory. Cô vừa bước ra khỏi căn nhà lưu động với nụ cười trên môi.

"Anh không tin nổi trong này có gì đâu."

Brett ôm cô vào lòng. "Ông Lacey gửi lời hỏi thăm và bảo anh nói với em rằng mọi người trong văn phòng Công tố sẽ luôn ủng hộ em."

Tory không thể giấu nổi sự ngạc nhiên. "Ông ấy thật tốt!" Cô quay sang nhìn vào ngôi nhà lưu động một lần nữa. "Em không biết mọi người lại chu đáo đến thế."

Brett vòng tay quanh người cô khi họ đi vào nhà. "Đó là vì em chưa quen đúng người thôi." Anh đá cánh cửa đóng lại và ôm cô. "Em yêu, em nói sao nếu bọn mình gói ghém hành lý và ra khỏi đây? Anh nghĩ vài tay máy sẽ tới bất kỳ lúc nào, và đó là điều em muốn tránh, phải không?"

Tory gật đầu. "Em sẽ làm nhanh thôi."

"Chỉ cần lấy vài bộ quần áo thoải mái. Những thứ có bị bẩn cũng không sao ấy. Chắc là sẽ…"

Khi Brett nhận ra mình sắp sửa nói điều gì, anh ngưng lại ngay. Không phải họ đang đi đào mộ một người xa lạ. Đây là mẹ của Tory. Và từ cái nhìn trên mặt cô, anh thấy cô cũng đã nhớ đến điều đó.

"Anh xin lỗi, em yêu. Anh đã không nghĩ."

"Không sao, Brett. Em chỉ mừng vì không phải đối mặt với chuyện này một mình."

Brett vòng tay ôm lấy Tory, khẽ đung đưa cô ngay tại chỗ họ đang đứng. Thế nhưng bất chấp sự hiện diện của anh, Tory vẫn cảm thấy một nỗi đau nhỏ bé len lỏi vào tận giữa lòng ngực mình. Cô sẽ không bao giờ biết đến bình yên cho đến khi chuyện này kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Họ tới được biên giới tiểu bang Arkansas trước khi trời tối, đậu xe qua đêm tại một bãi cắm trại dành cho xe RV[1] ở ngay bên kia đường ranh giới. Đối với Tory đó là một trải nghiệm mới, còn với Brett đó lại là sự khơi gợi một kỷ niệm cũ. Trong lúc đóng các khớp nối, anh cứ nghĩ về những kỷ niệm tuyệt vời mình đã có khi đi du lịch như thế này. Đó là những lần đi cắm trại cùng bố mẹ ở các công viên và cùng quay xúc xích trên ngọn lửa ngoài trời. Đó là những lần ngủ chung giường với Ryan và dọa cho Celia hét lên, nhưng không bao giờ đến mức phải khóc. Đó là những lần tỉnh giấc nhờ mùi cà phê mới pha và thịt hun khói mới rán. Đó là những lần nghe tiếng cười vui vẻ của cha và tiếng khúc khích dịu dàng của mẹ.

[1] Viết tắt của Recreational Vehicle: Chỉ những chiếc xe buýt có gắn các tiện nghi như một ngôi nhà di động, chuyên dùng để đi du lịch đường dài.

Trong khi Brett có nhiều kỷ niệm đẹp về việc đi du lịch bằng RV, đây là chuyến đi đầu tiên của Tory, và khi nó kết thúc, ký ức cô mang theo sẽ chẳng tốt lành gì. Anh không thể kiểm soát được những chuyện sẽ xảy ra sau khi họ tới Calico Rock, nhưng anh sẽ làm cho chuyến đi này dễ chịu hết mức có thể. Họ đã mang theo kha khá thực phẩm để tự nấu nướng, nhưng ngay bên kia đường cũng có một nhà hàng. Tốt lắm. Điều hay nhất mà anh có thể làm cho cô tối nay là khiến cô thôi nghĩ ngợi về nơi họ sẽ đến vào ngày mai.

Anh mở cửa và ló đầu vào trong. "Này cưng ơi, tối nay anh sẽ nấu ăn." Tory trồi lên từ phía sau xe với một nụ cười trên mặt. "Tuyệt vời! Chúng mình sẽ ăn gì?"

Brett chỉ vào quán cà phê bên kia đường. "Anh chưa biết, nhưng theo cái mũi của anh thì đó là món nướng."

Tory cười phá lên và để Brett giúp mình đi xuống bậc thang. "Anh có mang theo thuốc tiêu hóa không đấy?"

"Thật buồn cười," Brett nói và vỗ vào mông quần cô. "Em rảo cái mông bé nhỏ lên một tí nào. Anh đói lắm rồi."

Đường cao tốc phía trước bãi đỗ xe RV tuyệt đối yên tĩnh. Thi thoảng có một chiếc ô tô đi qua, nhưng nó đi nhanh quá nên âm thanh của nó không thể đánh thức Brett dậy. Tory đã quá quen với âm thanh thành phố, nên sự im lặng thanh bình này lại làm cô điếc tai. Nó khiến cô có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, và quá nhiều thời gian để nhớ lại. Cô xoay người liên tục, cố tìm một vị trí thoải mái trên giường, nhưng không được. Đêm nay kể cả vòng tay thân thuộc của Brett cũng không thể giúp cô bình tĩnh lại.

Lúc này là cuối tháng Chín. Nhưng Tory nhớ lại, một đêm tháng Chín khác của nhiều năm về trước, và những đêm sau ngày cô được tìm thấy. Cô rùng mình và quay sang Brett, cần nhìn thấy mặt anh, để biết mình không cô đơn.

Bên ngoài, không khí ban đêm rất mát mẻ. Những chú dế nhảy nhót trong đám cỏ, cất tiếng gáy. Ếch kêu ộp ộp trong cái hồ nhỏ ở dưới chân đồi nơi họ dừng xe, và nếu lắng nghe thật kỹ, cô sẽ nghe được tiếng một cành cây cọ lên nóc xe họ.

Chắc gió đã nổi.

Quá mệt mỏi, Tory nhắm mắt lại, cầu cho giấc ngủ đến. Nhưng nó không chịu đến. Cô cứ thấy mình đang trốn trong một căn nhà trống và chờ người mẹ sẽ không bao giờ trở lại.

Đừng nghĩ về nó, Tory. Đã hơn hai mươi lăm năm rồi. Bà sẽ không đi đâu cả.

Nhưng nhu cầu nhanh chóng tìm ra thi hài mẹ mình và để chuyện này trôi qua ngày càng tăng lên.

Con sẽ tìm thấy mẹ, mẹ ạ, và con sẽ chăm sóc mẹ. Y như mẹ đã chăm sóc con.

Bên ngoài, gió bắt đầu thổi mạnh, Tory núp dưới cánh tay Brett, lấy sự gần gũi anh làm nguồn an ủi. Cô không thể tin được họ lại xui xẻo đến thế. Dường như thời tiết khắc nghiệt thường thấy ở Oklahoma đã đi theo họ. Quả vậy, một lát sau, mưa bắt đầu rơi, kêu lộp độp trên nóc xe và đưa Tory vào giấc ngủ vật vã.

Người phụ nữ quỳ trước cây thông Noel rồi cầm một gói nhỏ mầu đỏ bên dưới các cành cây lên. Đôi mắt cô tràn ngập tình yêu khi quay sang đứa bé đang háo hức nhảy múa ở bên cạnh.

"Quà của con ở đây," cô nói. "Mừng Giáng sinh!"

Cô bé nhận gói quà, xé vỏ bọc và vứt cái nơ cùng lớp giấy đỏ tươi sang bên mà không hề nghĩ ngợi gì đến công sức gói ghém chúng. Ở tuổi lên ba, những ưu điểm của nó là hết sức rõ ràng. Nhưng khi mở nắp hộp, cô bé đờ người ra. Đôi mắt nó mở to và cái miệng nhỏ xíu há ra thành hình chữ O khi với tay vào trong.

"Xem này," người phụ nữ nói. "Búp bê của con đấy. Và nhìn xem… nó có mái tóc dài màu vàng và đôi mắt xanh lơ, giống hệt con."

Người phụ nữ mỉm cười trước phản ứng của cô con gái yêu, rồi lấy búp bê ra khỏi hộp và đặt nó vào tay cô bé.

"Con cầm đi. Giờ Búp bê Cưng của mẹ cũng đã có một Búp bê Cưng cho riêng mình rồi nhé."

Cô bé cúi xuống con búp bê với tất cả bản năng của một người mẹ bẩm sinh, ấp nó vào người và đung đưa nó trên tay mình.

"Búp bê Cưng," nó ngâm nga, lập tức nhận thấy một mối gắn kết với đôi mắt lớn bằng khuy và đôi môi đã được thêu hình nụ cười vĩnh cửu.

Nhìn con gái mình đu đưa búp bê, trái tim người phụ nữ chan chứa yêu thương. Cô nghĩ về tất cả khoảng thời gian đã hy sinh để bí mật khâu vá sau khi Tory đi ngủ, nhưng giờ đây, niềm vui trên mặt cô bé đã là phần thưởng xứng đáng.

"Con nghĩ sao về nó hả Tory?"

Tory nhìn xuống con búp bê trên tay mình, nghiêm nghị nói:

"Con yêu em ạ."

Người phụ nữ mỉm cười. "Em sẽ cần có tên. Con nghĩ chúng ta nên gọi em là gì nào?"

Câu trả lời của Tory đến một cách trơn tru như thể nó đã biết từ nhiều năm rồi.

"Búp bê Cưng ạ. Con sẽ gọi em là Búp bê Cưng."

Người phụ nữ cười lớn và bế con lên tay, ôm cô bé thật chặt trên tay mình.

"Nhưng con là Búp bê Cưng của mẹ, nhớ không? Chúng ta không thể có hai cô bé cùng chung một tên được."

Tory cười khúc khích rồi chỉ vào mình. "Con là Búp bê Cưng của mẹ. Kia là Búp bê Cưng của con."

Người phụ nữ lại cười lớn. "Được rồi. Được rồi. Con thắng. Vậy gọi em là Búp bê Cưng đi."

Tory bật dậy ngay khi một cơn gió tạt nước mưa vào cửa sổ gần đầu cô.

Lòng cô bỗng tràn ngập một nỗi buồn không sao gạt đi được. Cô đã biết giấc mơ kia chẳng phải là mơ mà là một ký ức cũ đã trở lại – y như cô đang trở về nhà. Tory liếc ra ngoài qua rèm cửa. Mặc dù trời vẫn còn mưa và tối, cô biết bình minh không còn xa nữa.

Brett thở dài trong giấc ngủ rồi xoay người, kéo cô nằm lại với anh rồi hôn vào tai cô trước khi trở lại với nhịp ngáy khe khẽ, không đều.

Tory nhắm mắt, tận hưởng cảm giác an toàn và được yêu thương. Trong giây phút ấy, cô nhớ lại rằng trước đây mình cũng thế - vào một buổi sáng Giáng sinh nhiều năm trước, trong vòng tay mẹ. Một giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt trong lúc cô rúc vào gần Brett hơn. Vài ngày tới sẽ rất khó khăn, nhưng đó là những việc tối thiểu cô phải làm, vì cô là con gái của mẹ.

Mới hơn chín giờ sáng, Brett đã lái xe vào cùng ngoại ô thị trấn Calico Rock. Họ mới thoát khỏi những cơn mưa được một lúc, nhưng nhìn trời ở đây thì có vẻ như lại sắp có một cơn mưa nữa rồi.

Viễn cảnh được bước ra ngoài và duỗi chân duỗi tay thật lôi cuốn. Nhưng khi họ đi đến sở cảnh sát địa phương và đỗ xe lại, Tory đột nhiên thấy sợ. Đây là bước cuối cùng, nhưng cần phải làm. Đã đến lúc phải kết thúc một việc bị bỏ dở từ rất lâu rồi. Brett đã trông chừng phản ứng của Tory suốt những kilomet cuối cùng. Hai bàn tay cô co lại thành nắm đấm, khuôn mặt nhợt nhạt. Dáng ngồi của cô có vẻ cứng đơ khác thường và hơi thở cô đang trở nên gấp gáp. Rõ ràng đó là những dấu hiệu của sự hoảng loạn.

Đời Tory đã phải trải qua quá nhiều chuyện tồi tệ. Brett muốn mọi thứ kết thúc luôn đi. Anh muốn nghe tiếng cô cười để biết rằng thế giới của cô hoàn toàn yên ổn. Nhưng chừng nào họ chưa tìm được thi thể mẹ cô, việc đó sẽ không xảy ra.

"Em yêu, anh nghĩ chúng ta nên ghé vào đây trước khi đi xa hơn. Chúng ta cần thông báo cho tất cả các nhà chức trách có liên quan và xem họ định làm gì đã."

Tory gật đầu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, càng căng thẳng hơn khi trông thấy một chiếc ô tô tải màu trắng đậu bên kia phố. Logo sơn một bên xe không lẫn vào đâu được. KEIO, Kênh 5. Cô quay lại. Một chiếc xe tải khác ở cuối phố, đậu ngay bên ngoài con đường nhỏ. KITA, Kênh 4 cũng đang ở đây.

"Brett, nhìn kìa," Tory nói, chỉ vào mấy chiếc xe tải.

"Anh thấy rồi," Brett nói. "Thật không may, vào thời điểm này, em và cảnh ngộ của em lại là tin tức sót dẻo. Mọi chuyện sẽ qua thôi mà."

Tory thở dài. "Em biết. Nhưng thế này thì kinh khủng quá. Những người em không quen biết đang đào xới cuộc sống riêng của em trong khi chính em chỉ mới nhớ lại nó cách đây không lâu. Cứ như là cởi quần áo trước cả một phòng đầy người lạ vậy. Dù ta có thích hay không thì mọi người cũng trố mắt ra nhìn."

Brett ghé người sang và hôn lên môi cô. "Hình ảnh mới hay ho làm sao." Tory cười toe. Mục đích của anh đã đạt.

"Ổn chưa?" anh hỏi.

Cô cầm lấy tay anh. "Rồi ạ"

"Vậy thì hãy bắt đầu thôi. Càng khởi động sớm thì chúng ta càng kết thúc được sớm."

Denton Washburn, cảnh sát trưởng thị trấn Calico Rock đang ngán mấy ông cảnh sát liên bang đến tận mang mang tai. Sáng nay các điệp vụ của Cục Điều tra Liên bang tại Arkansas đã đến văn phòng trước cả ông. Nửa giờ sau, hai điệp vụ FBI từ tổng hành dinh đã mang theo chiến lược riêng của họ đến, chẳng khác nào họ tịch thu nhân viên và bàn làm việc của ông. Thật may vì ông là người kiên nhẫn. Thế nhưng khi nghe thấy tiếng náo loạn bên ngoài văn phòng và phải ra điều tra, sự kiên nhẫn của Denton đã đến giới hạn.

Ông nhận ra hai người đang chắn lối vào sở cảnh sát. Họ đều là phóng viên của đài truyền hình địa phương. Và ông khá chắc người phụ nữ mặc váy đỏ với chiếc micro và cái mũ kia ở đài truyền hình Oklahoma, đoán vừa mới đến đây tối qua. Điều ông không biết, và vào lúc đó không quan tâm, là việc làm của họ khiến cả sở ông náo loạn.

"Có chuyện quái gì ngoài kia thế?" Denton quát lên.

Đám đông tách ra, như biển Đỏ tách đôi trước mệnh lệnh của Chúa trời, rồi ông thấy cô ấy, bị kẹt giữa một đám đông và đang cố giấu mặt vào chiếc áo khoác của một người đàn ông to lớn nhất, cáu tiết nhất ông từng gặp suốt nhiều năm qua. Denton hiểu sự tức giận của anh ta. Chính ông cũng đã phải kiềm chế ít nhiều cơn giận của mình kể từ khi mọi chuyện bắt đầu. Nhưng điều làm ông bực nhất là Victori Lancaster phải chịu đựng những chuyện không đâu này trong chính văn phòng của ông. Denton chỉ muốn chạy ra đuổi hết đám người kia cách xa bốn mươi dặm, rồi tìm cho mình một chai rượu

mạnh. Thế nhưng ông lại hít một hơi thật sâu và chẳng làm gì cả.

Vào đúng tháng này hai mươi lăm năm trước, ông là một tay lính mới trong lực lượng cảnh sát của Calico Rock. Trong ngần ấy năm, có nhiều ngày hầu như chẳng có việc gì xảy ra, nhưng cũng có những ngày ông tưởng như cuộc sống của mình chẳng thể trở về bình yên được nữa. Tuy nhiên, thi thoảng khi để cho mình nghĩ lại, ông vẫn nhớ đến cái ngày đi tới ngôi nhà cũ của gia đình Lancaster để đón cô bé ấy. Lúc đó ông đang hết sức hăng hái và chắc chắn rằng mình có thể xử lý mọi tình huống. Rồi ông và cảnh sát trưởng lái xe đến đó. Họ nghe thấy tiếng cô bé gào thét trước cả khi chiếc xe kịp dừng lại. Âm thanh ấy còn ám ảnh ông suốt nhiều ngày sau. Thỉnh thoảng vẫn có những đêm gió thổi qua các ngọn đồi tạo thành âm thanh như thế. Và vào những đêm ấy, tiếng gió điên dại, không ngừng nghỉ nhắc nhở ông tới tiếng khóc của cô – cao chói và ai oán, như một con thú bị dồn đến chân tường đang chờ chết.

Bất chất sự hiện diện của ông, cánh phóng viên tiếp tục thúc ép hai người kia, gí những chiếc micro vào mặt họ và hét ầm lên các câu hỏi để được họ nghe thấy. Denton đẩy bao súng cho chiếc khóa thắt lưng được thả lỏng trên bụng mình, rồi đặt một bàn tay lên súng. Quá lắm rồi.

"Này!"

Tiếng quát của ông đã có kết quả. Mọi người đều im bặt. "Tôi cho các người đúng ba giây để đi ra cửa, rồi tôi sẽ bắt tất cả những ai làm mất trật tự xã hội."

"Nhưng cảnh sát trưởng, công chúng có quyền…"

Denton cầm lấy còng tay và bắt đầu đi về phía tay phóng viên vừa mới nêu ý kiến.

"Đừng có nói với tôi về công chúng" ông gầm ghè. "Tôi làm việc cho công chúng đây. Và ngay lúc này anh đang cản trở tiến trình điều tra vụ án đấy."

Rồi Denton gạt người quay phim sang bên và nhìn thẳng vào mặt Brett Hooker.

"Anh đi cùng cô ấy hả?" ông hỏi, chỉ vào Tory.

Brett gật đầu.

"Vậy thì vào phòng tôi," Denton nói. "Tôi sẽ vào ngay khi giải quyết xong đám nhặng xanh này."

Hàm ý so sánh việc giới truyền thông luôn bu quanh một câu chuyện như ruồi bu quanh xác thối của Denton quá rõ ràng. Brett đưa Tory đi về phía cuối sở cảnh sát. Mừng vì được giải thoát, cả hai lách vào trong rồi đóng cửa văn phòng lại, để mặc cho ông cảnh sát trưởng giải quyết công việc theo cách của mình.

Brett nắm hai vai Tory, "Em ổn chứ?"

Cô lùa tay vào tóc, vuốt những sợi rối ra khỏi mặt rồi gật đầu.

"Nhờ anh và ông cảnh sát dữ dằn kia, em không sao," Tory nói. Rồi cô cố nặn ra một nụ cười méo mó, "Em không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra."

Ngay lúc ấy Denton Washburn ào vào trong văn phòng, đột ngột như lúc đi ra, rồi đóng sầm cánh cửa lại sau lưng. Khuôn mặt ông ửng đỏ, đôi mắt long lên giận dữ, nhưng ở ông vẫn có một sự bình tĩnh mà Brett thấy đáng tôn trọng hơn cả phù hiệu lẫn súng.

"Cảnh sát trưởng. Tôi là Brett Hooker, còn đây là…"

Denton gật đầu. "Chúng tôi đã gặp nhau rồi," ông nói cục cằn, nhìn thẳng vào đôi mắt ngạc nhiên của Tory. "Nhưng chắc cô ấy không còn nhớ tôi đâu." Ông đưa tay ra cho Tory. "Tôi là Denton Washburn, Cảnh sát trưởng thị trấn Calico Rock."

Tory đỏ mặt. "Tôi xin lỗi, nhưng tôi e là không nhớ ông thật."

Denton gật đầu. "Đã lâu rồi. Tôi nghĩ khoảng hai mươi lăm năm trước. Và lúc ấy tôi không phải cảnh sát trưởng. Tôi chỉ là một lính mới, còn cô thì đang trong tình trạng tồi tệ khi chúng tôi đưa cô ra khỏi căn nhà đó."

Đôi mắt Tory càng mở lớn hơn nữa vì ngạc nhiên. Lại thêm một người dự phần vào quá khứ của cô mà cô không nhớ nổi.

"Tôi xin lỗi. Tôi không nhớ được nhiều về khoảng thời gian đó."

Denton liếc nhìn Brett, rồi nhìn lại Tory. "Vậy cô nhớ được bao nhiêu về ngày đó?"

Tory không đầu hàng nỗi tuyệt vọng trong lòng mình. "Chẳng nhớ gì cả."

Brett vòng tay quanh người cô. "Cho đến vài ngày trước, điều duy nhất cô ấy còn nhớ về thời thơ ấu là chuyện bị đưa hết từ nhà bố mẹ nuôi này đến nhà bố mẹ nuôi khác."

Washburn cau mày. "Tệ thật. Mẹ cô là một người phụ nữ tốt bụng. Tất cả mọi người trong thị trấn đều quý mến bà ấy và Danny. Ai cũng cũng buồn khi ông ấy qua đời."

Tory cau mày. "Ai là Danny?"

Lông mày Denton nhướng lên. "Bố cô. Tôi nghĩ cả hai người nên ngồi xuống đã. Theo tôi thấy thì chúng ta cần nói chuyện một chút trước khi bàn tới các kế hoạch."

Họ vừa mới ngồi xuống thì có tiếng gõ cửa, rồi một người đàn ông đi vào mà không đợi mời, Washburn cau mày.

"Cô Lancaster. Anh Hooker. Đây là điệp vụ liên bang Rickshaw."

Darrel Rentshaw không để mất nụ cười trong lúc chỉnh lại cách phát âm của vị cảnh sát trưởng.

"Rentshaw mới đúng," anh ta nói, chìa tay ra cho cả Brett và Tory.

"Gì chả được," Denton nói. "Tôi có thể làm gì cho anh được nữa?"

Không ai không nhận ra trọng âm kém tinh tế Denton đặt vào chữ nữa. Brett nén cười. Đây không phải lần đầu tiên anh gặp cảnh các nhà chức trách địa phương và giới chức liên bang hằm hè nhau.

Rentshaw lờ tịt sự châm chích của ông cảnh sát trưởng. "Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên nói thẳng cho cô Lancaster đây biết những gì chúng ta trông đợi ở cô ấy."

Lần này Brett là người bực mình. Nụ cười trên mặt anh không hề chạm đến mắt, và anh chen ngang vào câu chuyện.

Nghe này Rentshaur. Theo tôi hiểu thì anh mới là người cần được nghe nói thẳng. Cô Lancaster ở đây vì một mục đích. Dù có khó chịu đến thế nào thì tất cả chúng ta cũng đều biết đó là gì. Cô ấy không quan tâm ai là người phụ trách. Cô ấy không cần biết ai đang giẫm chân lên lãnh địa của ai. Tất cả những gì cô ấy muốn là tìm được thi thể của mẹ mình và tổ chức cho bà một đám tang tử tế. Cô ấy sẽ có mặt ở hiện trường cho đến khi nào xác của bà Ruth Lancaster được tìm thấy, và cô ấy sẽ là người đưa ra mọi quyết định về việc sau này sẽ đưa bà ấy đi đâu."

Rentshaw âm thầm đánh giá Hooker và tự cá cược với mình anh ta là một cựu cảnh sát, một tay cứng cựa là đằng khác. Nhưng anh ta đã mệt mỏi với việc cứ phải xác định lại thẩm quyền vốn đã được giao cho mình.

"Tôi rất tiếc, cô Lancaster, nhưng cô phải hiểu vị trí của chúng tôi. Chúng tôi còn chưa biết chắc có cái xác nào để tìm hay không. Theo những thông tin tôi có, vị bác sĩ đã chứng kiến lời thú tội của Oliver Hale không hoàn toàn bị thuyết phục về tính xác thực của nó. Ông ta nghiêng về giả thuyết là ông già đã bị mất trí vì số thuốc đã dùng."

Denton Washburn đứng thẳng hết chiều cao một mét bảy mươi hai của mình. "Vậy thì các vị đang làm cái quái gì trong thị trấn của tôi nếu vẫn nghĩ tất cả chỉ là thông tin trời ơi đất hỡi?" Rồi ông liếc sang chỗ Tory, "Xin cô thứ lỗi vì cách ăn nói của tôi."

Mặt Rentshaw bắt đầu đỏ lên. "Tôi không có thẩm quyền phán quyết. Tôi ở đây theo lệnh. Chuyện có tìm được thi thể nào hay không thì còn phải xem đã. Nếu có, các thủ tục hợp pháp phải được tuân thủ, bất kể cái xác bao nhiêu năm. Và trường hợp này sẽ được đưa vào hệ thống, như tất cả các vụ giết người khác."

Tory đã mệt và đói lả, và cô đã nghe đủ rồi. Cô đứng dậy, đẩy Brett sang một bên để tự nói chuyện.

"Vậy hãy cho tôi biết một điều. Anh sẽ xử tội ai khi tìm được mẹ tôi? Lời thú tội của Oliver Hale đã loại trừ khả năng có một phiên tòa. Ông ta sắp chết, và ông ta đã đi tù rồi. Hãy giải thích một cách hợp lý việc anh đòi thi thể trong khi có ai để xét xử đi."

Denton Washburn chen vào. "Cô Lancaster, thực ra thì Hale không ở trong tù đâu… ít nhất là không còn nữa."

Tory quay sang đối mặt với ông cảnh sát trưởng và hiểu ngay điều ông chưa kịp nói. "Ông ta chết rồi à?"

"Đúng, chết rồi. Khoảng sáu giờ ba mươi phút sáng nay."

Tory thở dài. Đối với Hale, công lý đã được thực thi. Cô quay lại trở Rentshaw.

"Vậy anh không cần giữ thi thể khi đã không còn kẻ sát nhân nữa, tôi nói đúng chưa?"

Hai vai Rentshaw chùng xuống. Anh ta ghét nhất là việc không được kiểm soát tình huống.

"Nghe này cô Lancaster, nếu chúng ta tìm được một thi thể, và đây là nếu, thì hãy tính tiếp."

"Tôi sẽ không ngáng đường anh, nhưng tôi không định đi trước khi tìm được mẹ tôi."

Rentshaw giơ hai tay lên trời. "Tôi không có vấn đề gì với chuyện đó, nhưng tôi không biết cô định ở đâu. Mọi phòng trọ trong bán kính năm mươi kilomet quanh đây đều có người thuê rồi."

"Đó không phải là vấn đề với chúng tôi," Tory nói. "Chúng tôi là những con rùa biết tự mang mai của mình trên lưng."

Rentshaw nhớ lại ngôi nhà lưu động đẹp đẽ đậu ở cửa trước, và chỉ trong một giây anh ta ước gì họ có giường trống. Rồi anh ta liếc nhìn mặt Hooker và sửa ngay ý nghĩ đó.

"Thế thì được rồi." Rentshaw liếc nhìn cảnh sát trưởng, rồi nhìn lại Brett và Tory. "Khi nào hai vị xong việc ở đây, tôi rất vui lòng được chỉ cho các vị địa điểm."

"Cám ơn anh. Chúng tôi sẽ không ở lâu." Tory quay lại và ngồi xuống.

Rentshaw có cảm giác mình vừa mới bị đuổi khéo. Anh ta lườm vị cảnh sát trưởng, gật đầu với Hooker rồi bỏ đi đột ngột như lúc đến.

Denton cau mày khi cánh cửa đóng lại. "Anh chàng kia cần một kỳ nghỉ phép."

Brett cười toe. Càng lúc anh càng thích ông cảnh sát trưởng này hơn.

"Để xem nào," Denton lẩm bẩm. "Tôi đang nói đến đâu khi bị cắt ngang một cách thô lỗ ấy nhỉ?"

Tory vươn người tới. "Bố tôi. Ông sắp kể chuyện về bố tôi."

Denton ngồi xuống với một tiếng cằn nhằn, "Đúng là như thế thưa cô."

"Cảnh sát trưởng?"

"Vâng, thưa cô?"

"Vì chúng ta từng quen biết nên cháu nghĩ chú gọi cháu là Tory thì hơn."

Denton suýt mỉm cười, "Như chú đang nói… bố cháu là người liều lĩnh. Ông ấy có đua mô tô chút ít và lái xe tải cho một công ty dầu lửa. Ông ấy chết khi chiếc xe tải bị chệch bánh ra khỏi con đường đóng băng và lao xuống núi. Gần một tháng sau thì cháu ra đời."

"Vậy là cháu chưa bao giờ được gặp bố cháu?"

"Đúng vậy."

"Cháu có một cảm giác mơ hồ là Hale đã từng sống trong nhà cháu. Đúng không ạ?"

Cảnh sát trưởng gật đầu. "Không ai chấp nhận ông ta. Không ai nghĩ ông ta xứng đáng với mẹ cháu, nếu cháu hiểu ý chú. Nhưng bà ấy đã sống một mình lâu, gần năm năm, trước khi Hale bước vào đời bà ấy. Ông ta nói ngon nói ngọt để bà ấy cho về ở cùng. Sau đó, chẳng ai biết được chuyện gì đã xảy ra." Denton cau mày. "Tất cả mọi người trong thị trấn đều nghĩ là bà ấy đã bỏ trốn cùng Hale và bỏ rơi cháu. Chú rất tiếc phải nói rằng mình cũng là một trong số ấy."

Đôi mắt Tory ứa lệ, nhưng giọng cô vẫn bình tĩnh. "Chú không có gì phải xin lỗi cả. Chính cháu còn nghĩ như thế, trong khi bà là mẹ cháu."

Brett với lấy tay Tory, rồi đan những ngón tay mình vào tay cô, an ủi cô theo cách duy nhất mà anh biết.

"Còn điều gì khác chúng tôi cần biết trước khi gặp Rentshaw không?" Brett hỏi.

Denton nhún vai. "Tôi nghĩ là không. Nhưng nếu nhớ ra chuyện gì thì tôi biết phải tìm hai người ở đâu rồi."

Brett nắm tay Tory chặt hơn. "Giờ chúng tôi sẽ đi, cám ơn ông vì đã giúp đỡ."

Lần này không thể lầm được nụ cười của Denton Washburn. "Đó là vinh hạnh của tôi," ông nói. "Hơn nữa, nếu không thế thì Lacey sẽ nhai sống tôi rồi ném cho cá."

"Don Lacey… ở thành phố Oklahoma à?" Brett hỏi.

"Tôi học chung với ông ấy. Lúc nào cũng cứng đầu cứng cổ. Một khi đã có ý tưởng gì trong đầu thì không tài nào mà lôi kéo ông ấy nghĩ khác đi được. Ông ấy đã nhờ tôi để mắt đến hai người. Tôi bảo đó là vinh dự của mình." Rồi Denton liếc nhìn Tory. "Rất tiếc về chuyện của mẹ cháu, Lancaster."

"Cám ơn chú."

"Và chú rất tiếc vì hệ thống hành chính đã đối xử với cháu như vậy."

"Cháu không phải là đứa trẻ duy nhất bị bỏ bê, và chắc cũng không phải đứa cuối cùng."

Denton Washburn gật đầu. "Dù sao thì đáng lẽ chúng tôi cũng phải chú tâm hơn khi chuyện như vậy xảy ra với người của mình. Theo cách của riêng mình, chúng tôi đã làm cháu thất vọng còn hơn cả hệ thống hành chính."

Tory chỉ lắc đầu. "Cách tốt nhất để chú có thể đền bù cho cháu là đảm bảo chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra cho đứa trẻ nào nữa."

"Lancaster, chú hứa là như thế."

Rentshaw không lãng phí thời gian chờ đợi. Anh ta đã ra lệnh cho người của mình dọn sạch đám phóng viên, rồi đảm bảo là người chủ hiện nay của mảnh đất nhà Lancaster sẽ có mặt ở hiện trường chờ họ đến. Khi trông thấy Hooker và cô gái nhà Lancaster ra khỏi sở cảnh sát, anh ta ra khỏi xe ô tô để tới gặp họ.

"Hai người sẵn sàng làm việc chưa?" Rentshaw hỏi.

Brett gật đầu.

"Vậy theo tôi," Rentshaw ra lệnh.

"Tôi cần đi mua xăng trước khi rời thị trấn."

Rentshaw thở dài. "Có một trạm xăng trên đường đi ra. Tôi sẽ dẫn đường."

"Cảm ơn anh," Brett nói và họ lên đường.

Brett đổ đầy bình xăng còn Tory đi đi lại lại giữa bốn hàng kệ trong cửa hàng. Một tay cô cầm chai nước ngọt, tay kia cầm vài thanh kẹo. Thỉnh thoảng cô lại đặt chúng lên kệ để lấy xuống vài thứ cô vừa nhìn thấy. Rồi khi nào không thể quyết định được, cô sẽ lấy cả hai. Ngay bây giờ cô phân vân giữa Milky Way và Snickers để ăn chung với Baby Ruth và Payday mà cô đã có.

"Này, trông cô quen quá!"

Giật mình, Tory nhìn lên. Người thu ngân đằng sau quầy đang chỉ vào cô, vì thế đã lôi kéo thêm sự chú ý của ba người khách khác. Vụ lộn xộn ở sở cảnh sát còn quá mới mẻ trong đầu Tory, cô liếc ra ngoài cửa sổ nhìn Brett, ước rằng mình đã chờ anh rồi mới đi vào trong này.

"À, tôi không nghĩ…"

"Cô, đúng rồi! Tôi biết cô!" người đàn ông nói. "Hôm nọ cô lên ti vi. Cô chính là cô gái đó. Cô từng sống ở đây, đúng không?"

Tory nhìn chằm chằm vào người đàn ông qua các dãy hàng. Cô đứng gần cửa hơn anh ta. Nếu cần thiết, lúc nào cô cũng có thể bỏ chạy.

"Vâng, lúc tôi còn nhỏ."

Anh ta gật đầu. "Tôi biết mà. Tôi chẳng quên mặt ai bao giờ."

Tory với lấy thanh Snickers.

"Tôi đã cá với vợ tôi là sẽ nhìn thấy cô gái kia khi nào cô ấy tới Calico Rock. Tất cả mọi người tới thị trấn đều ghé qua đây trước tiên."

Tory liếc ra ngoài cửa sổ rồi nhặt luôn cả thanh Mily Way. Nếu Brett không nhanh lên, cô sẽ tiêu hết tiền và chẳng còn tay nào cầm đồ.

"Điều họ nói trên ti vi có đúng không? Có phải gã đó đã giết mẹ…"

"Vì Chúa, Clarence, sao anh không im miệng và để cô gái tội nghiệp được yên?"

Tory nhìn lên. Một khuôn mặt mới đang tới gần. Cô không biết đó là ai, nhưng cực kỳ vui mừng vì chị ta đã đến.

"Này, Tootie, tôi chỉ muốn biết có đúng là…"

Tootie đập vào cánh tay người đàn ông rồi gạt anh ta ra sau quầy.

"Thức ăn của anh nguội hết rồi đấy. Ra khỏi đây và ăn suất của mình đi, không là tôi ném cho chó hết đấy."

Clarence làm theo lời chị ta, dành cho Tory cái nhìn tiếc nuối cuối cùng rồi đi ra cửa sau.

Tory nén cười. Tootie chắc hẳn là "người vợ" mà anh ta đã nhắc đến.

"Cô thứ lỗi cho Clarence nhé," chị ta nói. "Chỉ là anh ấy bẩm sinh tò mò. Không có ác ý gì đâu."

Tory gật đầu. "Không sao," rồi cô trông thấy Brett đi vào và bắt đầu thả lỏng. Cô thêm Butterfinger vào đống hàng khi anh bước qua cửa, và khi trả tiền xăng thì cô đặt đống kẹo lên mặt quầy.

Brett nhìn vào chồng kẹo rồi nhướng một bên chân mày. "Để em một mình quá lâu không có lợi cho lắm nhỉ, em yêu?"

Tory cười toe.

Rồi Tootie chọn ngay lúc ấy để chen vào.

"Anh biết gì không? Anh làm tôi nhớ đến anh chàng diễn viên Mel Gibson đây." Chị ta nhìn sang Tory. "Cô có nghĩ thế không?" Rồi nhìn trở lại Brett. "Thật sự là anh giống anh ấy lắm đấy." Rồi chị ta nghiêng đầu. "Anh không phải… đúng không?"

Tory cười lớn, cầm chỗ kẹo và lên ra chiếc RV, bỏ lại Brett đằng sau với phiên bản nữ của Clarence.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nhìn từ đám bụi bốc lên dưới gầm xe Rentshaw, Brett thấy rõ ràng cơn mưa đi qua bãi đỗ xe RV đêm qua đã không tới được Calico Rock. Hai hàng cây và bụi rậm dày dặn bên đường được phủ một lớp đất Arkansas dày. Tuy không thể nhìn được các ngôi nhà, đôi lúc họ vẫn đi qua một chiếc hòm thư gỉ sét ở đầu ngõ, như một cột mốc chỉ đến nơi mọi người sinh sống, trên các ngọn đồi.

Tory lặng lẽ, ánh mắt tập trung vào khung cảnh lướt qua họ, và Brett biết là cô đang tìm kiếm điều gì đó quen thuộc. Cách Calico Rock khoảng năm kilomet, đột nhiên cô ngồi thẳng dậy và chỉ về phía con đường quanh co bên tay trái họ.

"Em nghĩ có người nào đó tên là Wiggins từng sống ở trên kia. Họ có một đứa con gái tên Mary Ellen. Đó là người bạn thân đầu tiên của em." Và cũng là cuối cùng.

Tory thở dài. Việc đi từ nhà bố mẹ nuôi này sang nhà khác đã không giúp ích cho việc kết bạn và duy trì tình bạn. Nhưng cô cần phải nói. Không cần phải nhắc lại điều mà Brett đã biết rồi.

"Em biết sao không cưng?"

"Sao?"

"Em không mừng vì giờ lại nhớ được cô ấy à?"

Tory ngồi thừ một lúc, hơi ngạc nhiên vì sự thấu hiểu của Brett, cũng như chuyện chính cô đã nghĩ đến điều đó. Cô đã bị bao quanh bởi cái xấu nhiều đến nỗi quên cảm tạ những điều tốt đẹp. Cô mỉm cười.

"Có, Brett ạ, em mừng lắm."

Anh cười khùng khục thành tiếng khi nhớ lại điều gì đó từ hồi học lớp một.

"Người bạn thân đầu tiên của anh là một thằng bé tên Charlie. Mẹ nó cho nó nuôi rắn như nuôi thú cưng, và nó có thể ợ to hơn bất kỳ đứa nào khác ở lớp một. Đối với một đứa trẻ mới lên sáu thì Charlie đã lớn vượt tuổi."

Tory cười phá lên, đúng như Brett đã dự đoán, và giây phút ấy trôi qua. Họ tiếp tục đi theo vệt xe bụi bặm của Rentshaw mà không bình luận thêm câu nào và bị bất ngờ khi anh ta phanh kít lại rồi rẽ ra khỏi đường chính, Brett thấy chính mình căng thẳng. Nếu Rentshaw dừng xe thì chắc hẳn họ đã đến nơi.

Tory cúi người tới trước khi Brett đi theo Rentshaw, ánh mắt cô dính vào một ngôi nhà nhỏ, xập xệ ở cuối con đường mà họ đang đi. Một cánh cửa sắt rộng đã chắn lối, và người ta có thể trông thấy bầy gia súc đang gặm cỏ ở nơi từng là khoảng sân nhà. Nhưng chính ngôi nhà mới là thứ giữ chặt ánh mắt cô. Điều gì đó đang van xin ở ngưỡng cửa tâm trí cô, nài nỉ được vào trong. Cô càng ngồi đây lâu thì nó càng gõ cửa mạnh hơn.

Một chiếc xe buýt. Tory đã đi về nhà trên một chiếc xe buýt của trường học! Cô gần như có thể cảm nhận một lần nữa hơi nóng trên da mình khi bước xuống xe để về nhà. Một vệt màu sượt qua những ý nghĩ của cô, rồi vụt biến mất như con bướm cô đã từng một lần đuổi theo từ lâu lắm rồi, và trong đầu mình, cô đang vô tư nhảy chân sáo về nhà, không hề biết sự hủy diệt đang đợi mình ở đó.

Tory nín thở, chờ nỗi hoảng loạn đến tiếp sau nhưng cảm xúc duy nhất của cô lúc này là nỗi buồn choáng ngợp đối với những điều mình đã đánh mất.

"Ôi, Brett."

Brett vươn tay về phía cô, chạm vào mặt, vào tay, rồi vào tóc cô, ước gì tình yêu của mình đủ sức để xua đi mọi thứ xấu xa, nhưng anh vẫn biết điều đó là không thể, cho dù anh có yêu cô đến thế nào đi nữa. Đôi mắt Tory mở lớn và nhìn đăm đăm vào cảnh vật trước mặt họ, cô chớp mắt lia lịa để ngăn dòng lệ chực trào ra.

"Anh ở đây, Tory. Chỉ cần em nghĩ như thế."

Cô nắm tay chặt tay anh, ra lệnh cho trái tim mình đập chậm lại để về với nhịp thường lệ. Nhưng việc đó là không thể. Đâu đó trong cảnh làng quê yên bình trước mặt họ, thi thể mẹ cô vẫn nằm trong một nấm mộ không người thăm viếng. Riêng chuyện đó thì cô chắc chắn. Và điều ám ảnh tâm trí Tory nhiều nhất là quãng thời gian ba ngày cô ở lại ngôi nhà đó, không hề biết người mẹ mà mình chờ đợi đang dần dần thối rữa.

Khi họ ngồi nhìn chằm chằm vào nhà và chờ Rentshaw hành động trước, một chiếc xe bán tải thình linh đổi hướng ra khỏi con đường đằng sau họ, đỗ lại gần ghế hành khách của chiếc RV. Tory nhìn vào gương chiếu hậu khi người lái xe bước ra. Anh ta cao, tóc đỏ, bụng hơi phệ. Điều gì đó khiến cô với tay lấy nắm đấm cửa, và không nói một lời nào với Brett, cô bước ra gặp anh ta.

Khi cô gái ấy bước ra khỏi chiếc RV, Art Beckham đột ngột dừng chân. Bụng anh ta thắt lại, cổ họng khô khốc. Khi cô ấy mỉm cười với anh, anh muộn màng giật mũ ra khỏi đầu. Đã nhiều năm rồi anh không trông thấy cô, và nếu ảnh của cô không được chiếu trên truyền hình suốt hai ngày qua, anh sẽ không nhận ra cô. Nhưng giờ anh đã nhận ra, trong trạng thái hồi hộp này, anh đã không hề nghĩ đến tình trạng trớ trêu ấy.

"Victoria? Victoria Lancaster à?"

Tory nghe tiếng cánh cửa xe đóng lại và biết Brett ở ngay sau mình, nhưng lần này cô không cần anh bảo vệ. Khuôn mặt người đàn ông này quá đỗi thật thà.

"Tôi biết anh phải không?"

Anh cúi đầu, ngại ngần không dám gặp ánh mắt cô, rồi hít một hơi dài và nhìn lên.

Cố gượng cười, Art gật đầu. "Tôi cho là vậy. Tôi đã từng chọc phá cô quá trời trên xe buýt đến trường." Rồi từng nụ cười trượt đi. "Và tôi xin lỗi vì chuyện đó."

Sự căng thẳng bay vèo ra khỏi người Tory. "Arthur Beckham!"

Arthur cười. "Còn ai vào đây nữa. Nhưng giờ là Art thôi."

"Vậy thì chào Art Beckham."

Nụ cười của anh rộng mở hơn. "Chào Tory Lancaster."

Brett nhanh chóng đến bên Tory, ký ức về đám phóng viên lộn xộn trong văn phòng cảnh sát trưởng vẫn còn quá mới mẻ đối với anh, nhưng Tory đã quay lại nhìn anh và mỉm cười.

"Brett, đây là Art Beckham. Khi còn bé chúng em đã từng đi chung một chuyến xe đến trường."

Hai người đàn ông bắt tay nhau, rồi Art bắt đầu tỏ ra bồn chồn, hết nhìn xuống chân lại nhìn ra đường chân trời ở ngay phía trên vai Tory. Cuối cùng anh nhìn thẳng vào mắt cô.

"Tory, có một chuyện đã đè nặng lương tâm tôi bao lâu nay, và tôi tạ ơn trời vì cuối cùng đã có cơ hội xin lỗi cô."

"Chuyện gì vậy?" Tory hỏi.

"Ngày mà cô xuống xe buýt ấy…"

Tory nhún vai. "Xin lỗi anh, Art, nhưng tôi không nhớ lắm về những ngày còn nhỏ. Anh đang nói đến ngày nào vậy?"

Anh bắt đầu cạy những hạt bùn đã khô trên vành mũ, cần tập trung vào cái gì đó để nói nốt điều cần nói.

"Cô biết đấy… ngày cuối cô đi xe buýt."

Tory chợt hiểu ra. "Ý anh là ngày tôi về nhà và phát hiện ra mọi người đều đã đi mất?"

Art nhìn vào cô, đánh giá giọng nói của cô so với biểu hiện trên mặt. Khi đã hài lòng vì cô đang khá bình tĩnh anh nói tiếp:

"Ừ. Cô biết đấy, tôi lớn hơn cô vài tuổi, nhưng lúc đó tôi là một đứa trẻ. Tôi không có ác ý, nhưng suốt nhiều năm nay tôi cứ ăn năn vì hôm ấy đã trêu chọc cô. Sau này, khi tôi nghe bố mẹ nói về chuyện đã xảy ra với cô, và người ta đã đưa cô ra thành phố như thế nào, tôi cảm thấy tội lỗi, giống như tôi là một phần của việc đó."

Tory đặt tay lên cánh tay anh. "Art, thế thì ngốc quá. Hơn nữa, như anh vừa nói đấy, chúng ta chỉ là trẻ con thôi mà."

"Dù vậy tôi vẫn xin lỗi vì đã làm thế. Và tôi rất tiếc vì những chuyện đã xảy ra với cô." Art hít một hơi rồi cười toe. "Chắc cô không biết là hồi ấy tôi đã thích cô. Đó là lý do vì sao lúc nào tôi cũng trêu cô." Rồi anh lo lắng nhìn sang Brett, giật mình vì đã để lộ một điều riêng tư như thế trước mặt người đàn ông của Tory. "Tôi đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc rồi."

Brett cười lớn rồi nháy mắt với Tory. "Chính tôi đang lên kế hoạch theo hướng đó."

Tory đỏ mặt và sự căng thẳng giữa họ trôi qua. Nhưng trước khi chúng tôi kịp nói chuyện tiếp, Rentshaw đã bước vòng qua chiếc RV.

"Anh là Beckham hả?" anh ta hỏi.

Art gật.

"Tốt. Tôi rất biết ơn nếu anh có thể cho chúng tôi vào. Và làm gì đó với mấy con bò," anh ta nói thêm. Chúng tôi cần hạ cổng này xuống cho đến khi làm xong."

Tory cau mày. "Có chuyện gì vậy?"

Art thở dài. Một lời thú nhận cuối cùng. Anh tự hỏi cô sẽ đón nhận tin tức này như thế nào. Anh vẫy tay về phía căn nhà.

"Nơi đây đã là đất của tôi," anh nói. "Tôi mua nó sáu năm trước. Bầy gia súc cô đang thấy là của tôi, và tôi đã dùng ngôi nhà nơi cô lớn lên làm chuồng trại. Không may, trước khi bất kỳ ai có thể chọc ngoáy bên trong, tôi sẽ phải di chuyển khoảng 2 tấn cỏ khô và 1 tấn thức ăn chăn nuôi."

Thảng thốt, Tory nhìn lại ngôi nhà cũ, chỉ đến lúc này mới nhìn thấy cỏ khô qua những cánh cửa sổ để hở.

"Ôi trời ơi," Cô thốt lên.

"Đúng thế đấy," Rentshaw nói. "Phải mất một ngày lôi hết đống đó ra thì chúng ta mới bắt đầu được."

"Vậy thì làm thôi," Brett nói. "Tôi sẵn sàng trợ giúp."

Art cau mày. "Không anh ạ. Thế sao được. Tôi đã gọi mấy người rồi." Anh hất đầu về phía chiếc RV. "Anh định ở đó trong thời gian lưu lại đây à?"

Brett gật đầu.

"Hai người cứ thoải mái nối nó vào mấy vật dụng tiện ích ở sau nhà. Lúc tôi mới mua chỗ này có một ngôi nhà lưu động cũ ở đằng sau, vì thế vẫn còn mấy mối nối. và tôi vẫn giữ điện cho chuồng gia súc, à, ý tôi là ngôi nhà. Chúng ta chỉ cần lắp cái công tắc cho máy bơm nước.

"Anh thật hào phóng," Brett nói. "Chúng tôi rất biết ơn."

Art dành cho Tory cái nhìn hối hận cuối cùng, "Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm."

Một hàng rào tạm được dựng lên giữa ngôi nhà cũ và con đường, ngăn đám gia súc của Art khỏi sân nhưng vẫn cho chúng tự do gặm cỏ trên phần đất còn lại. Khối cỏ khô từng để trong nhà giờ đã được mang ra sân, chất lên cao tới mái nhà. Art đã kéo những bao thức ăn chăn nuôi về nhà mình. Mặc dù mới đầu giờ chiều, tất cả mọi người đều đã đi mất, ngoại trừ vài điệp vụ liên bang, vài người vẫn còn ở lại để chụp ảnh và vẽ bản đồ đường đi cũng như các ngôi nhà lân cận. Ngày mai mọi việc mới lại bắt đầu.

Brett quan sát từ một chiếc ghế trong bóng râm trong lúc Tory đi vẩn vơ quanh khu đất, nhặt cành cây và chọc lung tung trong đám cỏ dại. Anh biết cô đang làm gì. Cô đang tìm kiếm ký ức. Và chừng nào anh còn trông thấy cô, anh không phải lo lắng. Đây là việc cô cần phải làm một mình.

Nhưng mặc dù đã lang thang gần như hết cả khu đất, Tory vẫn chưa đặt chân vào trong nhà, và Brett biết tại sao. Trong ấy có những bóng ma mà cô còn chưa sẵn sàng đối mặt, như thế cũng không sao. Nhưng khi cô đã sẵn sàng, không đời nào anh để cô vào đó một mình.

Một lát sau, hai điệp vụ lái xe đi, hứa sẽ trở lại vào sáng mai. Giờ chỉ còn lại Brett và Tory.

Khoảng một giờ sau, một chiếc ô tô đi vào đường lái xe rồi dừng lại chỗ họ đậu RV vài mét. Brett nhìn thấy nó từ cửa sổ và ý nghĩ đầu tiên của anh là có một phóng viên nào đó đã đủ gan vượt qua người cảnh sát mà Denton Washburn đã đặt ở cổng vào.

Anh có thể nhìn thấy anh cảnh sát đang cúi xuống cửa xe, nói chuyện với người phụ nữ bên trong, nhưng khi chị ta đi ra và bắt đầu chỉ vào chiếc RV, Brett ra ngoài tìm Tory, mong cô không bị làm phiền.

Tory đang ở phía bên kia ngôi nhà thì nghe có tiếng người phụ nữ gọi mình. Trước khi trông thấy chị ta, phản ứng đầu tiên của cô là hoảng sợ. Một phóng viên khác? Một người lạ khác mà cô không thể xử lý được?

Rồi cô trông thấy một người phụ nữ thấp bé, tóc cắt ngắn màu đỏ, mặc chiếc quần soóc rộng màu đen và áo phông kẻ ca rô đen trắng đang đứng ở cuối đường. Trông chị ta giống như một vị trọng tài hơn là khách ghé qua.

"Tory Lee. Tory Lee."

Do giọng người phụ nữ hay do chị ta đang gọi Tory bằng cả tên lẫn đệm của cô, không ai biết nhưng Tory chợt nhớ ra một điều gì đó. Cô bắt đầu chạy lên đường lái xe, quên mất chuyện lo lắng hay sợ hãi.

Khi Brett trông thấy cô, anh kêu to bảo cô chờ, nhưng Tory cứ bước tiếp, như là không nghe thấy anh.

"Lại cái gì nữa đây?" Brett lẩm bẩm và đi ra đằng sau cô.

Khi đã đến gần cuối đường lái xe, Tory cứ có cảm giác như mình đã từng làm tất cả những việc này.

Một chú thằn lằn phóng lên chặn đường cô, và cô dừng lại giữa chừng, nhìn chằm chằm vào những dấu vết bé tý nó để lại trên bụi đất.

"Tory Lee. Này này, Tory Lee."

Cô nhìn lên và lại cất bước. Cảm giác mình đang lặp lại chuyện cũ càng tăng lên.

Ở nơi nào đó trước đây, Tory đã từng nghe thấy giọng nói này gọi tên mình. Nhìn thấy một chú thằn lằn chắn ngang đường. Cảm nhận hơi nóng trên mặt và gió thổi vào tóc mình, y như thế này. Nghe thấy tiếng tim của mình đang đập. Cảm giác ấy sống động theo một cách mà chỉ những người hiểu rõ bản thân mới có. Cô đến gần hơn, và khuôn mặt tròn trịa đang mỉm cười kia làm tim cô thắt lại. Chúa ơi, cô biết khuôn mặt này. Cô đã từng ngủ chung với cô ấy. Cười với cô ấy.

"Mary Ellen?"

"Thấy chưa!" người phụ nữ kêu lên, đẩy tay anh cảnh sát ra và đi tới. "Tôi đã bảo anh là cô ấy biết tôi mà."

Mary Ellen vòng tay quanh eo Tory và ôm lấy cô, thiếu chút nữa thì nhảy lên vì vui sướng.

"Đúng là cậu rồi!" Tory nói, rồi ôm Mary nồng nhiệt như cái ôm cô vừa được nhận.

Rồi cô nghe tiếng Brett gọi tên mình và quay phắt lại.

"Không sao," cô gọi. "Cô ấy là bạn em."

Brett dừng lại cách đó một quãng. "Em sẽ không sao chứ?" anh kêu.

Tory gật đầu. "Bọn em ở đây thêm vài phút nữa được không?"

Anh vẫy tay rồi trở lại chiếc RV, sẵn sàng cho cô mọi khoảng không cô cần.

"Không sao đâu anh," Tory nói với người cảnh sát, trông vẫn có vẻ lo lắng. "Chúng tôi đã đi học cùng với nhau. Phiền anh trông chừng xe cô ấy cho chúng tôi đi bộ một lát nhé?"

"Vâng, chắc chắn là được rồi thưa cô," anh ta nói, gảy nhẹ vào vành mũ, mỉm cười nhẹ nhõm khi hai người phụ nữ bắt đầu đi ngược trở lại.

"Làm sao cậu biết mình ở đây?" Tory hỏi.

Mary Ellen cười khúc khích, và đó là âm thanh ngọt ngào nhất Tory từng nghe thấy.

"Ôi cưng ơi. Ai mà chẳng biết cậu ở đây. Cậu là ngôi sao mà, không biết hả?"

Tory lắc đầu, "Mình không phải là ngôi sao gì cả, và đây là một cơn ác mộng."

Tiếng cười của Mary Ellen ngừng hẳn, và cô vô thức trượt tay mình vào tay bạn, y như hồi họ còn bé.

"Mình rất tiếc vì mọi chuyện." Cô nói. "Mình đã khóc suốt mấy ngày sau khi họ mang cậu đi. Bố mẹ chả chịu kể gì với mình. Mình chỉ biết là cậu đã đi mất." Mary thở dài và nhìn Tory bẽn lẽn. "Cậu là người bạn thân đầu tiên của mình." Cô khẽ nói.

Tory siết chặt tay cô. "Cậu cũng thế."

Mary Ellen mỉm cười. "Mình nhớ cậu lắm, Tory Lee."

Tory thở dài. "Mình cũng nhớ cậu, nhiều hơn là cậu biết."

Họ đã đi tới chiếc RV. Tory kéo tay Mary Ellen. "Vào gặp Brett nhé."

"Anh ấy là chồng cậu à?"

Tory lắc đầu. "Chưa."

Mary Ellen cười khúc khích. "Nếu là mình thì sẽ chẳng chần chừ đâu. Anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời."

Tory cười toe. "Mình sẽ bảo anh ấy là cậu nói vậy."

"Ôi đừng!" Mary Ellen ré lên. "Cậu không được làm thế. Anh ấy sẽ nghĩ gì chứ?"

Nụ cười của Tory rộng hơn. "Có lẽ anh ấy sẽ nghĩ cậu là người phụ nữ thông minh nhất mà anh ấy từng gặp."

Mary Ellen lại cười. "Thế thì mình phải gặp anh ấy mới được."

Brett thò đầu ra khỏi cửa. "Hình như có ai đó đang gọi tên anh?"

Tory lắc đầu. "Rõ là anh đang nghe lỏm."

Brett cười toe toét. "Tội lỗi quá!" Rồi anh cười với bạn của Tory. "Hay em vào uống chút gì mát lạnh nhé?"

Mary Ellen cầm tay Tory. "Mình có ý này hay hơn… và phải thú thật một điều nữa," cô nói thêm. "Đến nhà mình đi. Có mấy người bạn cũ của cậu đang ở đó, chờ để chào mừng cậu." Cô nhìn vào căn nhà đổ nát, nhận thức rõ ràng vì sao họ ở đây. Nhưng cô sẽ không chùn bước trước nhu cầu nối lại quan hệ với một người bạn cũ. "Đây không phải là tiệc tùng gì cả. Mình biết giờ không phải lúc thích hợp. Nhưng bọn mình đều rất yêu cậu Tory Lee ạ. Hãy để bọn mình giúp cậu vượt qua chuyện này theo cách của bọn mình."

Brett bước khỏi chiếc RV. "Em có muốn đi không, em yêu?"

Tory nhìn Brett, rồi nhìn lại bạn mình. "Mình không thể nghĩ ra việc gì muốn làm hơn," cô khẽ nói.

"Tốt lắm," Mary Ellen nói. "Theo mình nào. Mình hứa sẽ mang cậu trở lại ngay khi đã sẵn sàng."

Vài phút sau, họ đi hết. Và ngoại trừ người cảnh sát đứng gác ở cuối đường lái xe, ngôi nhà cũ của gia đình Lancaster lại bị bỏ trống.

Mary Ellen nói huyên thuyên suốt. Vài điều không bao giờ thay đổi, Tory nghĩ. Nhưng trái tim cô đang nảy lên vì háo hức. Cô liên tục nhìn lại ghế sau nơi Brett đang ngồi, cảm nhận sự vững chãi của anh trong lúc mong chờ điều sắp đến.

Khi Mary Ellen bắt đầu chạy chậm lại, Tory nhìn lên ngạc nhiên. "Đây chẳng phải nơi cậu từng sống à?" cô hỏi.

Nụ cười của Mary Ellen nở rộng. "Mình đã thừa kế trang trại này sau khi bố mẹ mình mất. David, chồng mình, làm việc ở cửa hàng chăn nuôi trong thị trấn. Hai đứa mình có ba con, chúng đang ở nhà bà nội Miller. Bọn mình sẽ không bị mấy chú chuột nhắt làm phiền đâu."

Brett cười phá lên. Anh bắt đầu thích người phụ nữ bé nhỏ này, dẫu cô ấy không biết khi nào nên ngừng nói.

"Nghe giống như nhà anh thế," anh nói. "Không một phút nào bình yên."

Mary Ellen gật đầu. "Đúng thế đấy." Rồi cô phanh lại. "Rồi, chúng ta đã đến nơi. Nhảy ra và chào hỏi thôi."

Khoảng sân chật cứng ô tô. Tory trông thấy gần chục chiếc xe. Mặc dù rất háo hức vào trong, cô vẫn thấy rùng mình căng thẳng, và có cảm giác như một đàn bướm đang bay lượn trong dạ dày. Rồi Brett nắm tay cô và mọi thứ đều trở về đúng chỗ.

"Sẵn sàng chưa?" anh hỏi.

Tory nhìn lên anh và mỉm cười. "Rồi."

Brett cười toe. "Dù sẵn sàng hay chưa, mình cũng vào thôi."

Mary Ellen dẫn đường, mở cửa rồi bước vào trong trước họ.

"Bọn mình về rồi," cô gọi và hơn mười người quay lại nhìn.

Vài người mỉm cười. Vài người nhổm đứng dậy. Và vài người trông có vẻ hồi hộp, mà trong trường hợp này là có thể hiểu được.

"Mọi người, đây là vị hôn phu của Tory, Brett Hooker. Tory, mình biết cậu không nhớ hết bọn mình, nhưng chắc chắn bọn mình nhớ cậu."

"Tôi đã trông thấy vài bức ảnh của bạn trên tờ phụ trương ngày chủ nhật," một anh chàng nói rồi cười toe. "Bạn là một nhiếp ảnh gia rất cừ."

Mary Ellen giới thiệu thêm. "Đó là Edward Bailey. Cậu nhớ bạn ấy không… lễ Halloween hồi bọn mình năm tuổi, bạn ấy đã đặt con dê vào xe của ông Pilzner đấy."

Tory cười toe toét, không phải vì điều Edward Bailey đã làm từ nhiều năm trước, mà vì cô nhớ ra việc đó.

"Tất cả chúng tôi đều rất tiếc về chuyện của mẹ cậu."

Ánh mắt Tory di chuyển đến chỗ người phụ nữ vừa chia buồn.

"Cảm ơn bạn. Mình không nhớ hết mặt các bạn. Các bạn sẽ phải giúp mình."

Cô ấy mỉm cười, "Mình là Mavis Candy, trước là Ellie. Bố mình là chủ cửa hàng thực phẩm cạnh rạp chiếu phim."

Và cứ thế, lần lượt từng người một, những người đã cùng chia sẻ cuộc sống với đứa trẻ sáu tuổi ngày xưa tới để chia buồn và chào hỏi.

Khuôn mặt Tory phản chiếu niềm vui của cô khi họ tụ tập bên cạnh cô, mỗi người đều bày tỏ cảm thông theo cách họ có thể… bằng sự hiện diện của mình.

Brett muốn ôm tất cả mọi người. Họ không thể biết được với Tory, hòa mình vào đám đông một cách thoải mái là việc khác thường đến thế nào. Anh đã dành bốn năm theo dõi cô thu mình lại trong những sự kiện giống y như thế này, nhưng giờ, anh được nhìn thấy cô với đôi mắt sáng ngời và nụ cười nở trên môi, một điều thật hiếm hoi.

Mary Ellen đóng vai trò chủ nhà với năng khiếu bẩm sinh. Các cuộc nói chuyện không bao giờ đứt mạch, và bữa tiệc buffet dường như không bao giờ hết món. Brett cố tình ngồi ở vòng ngoài, luôn dõi mắt tìm kiếm những dấu hiệu căng thẳng ở Tory. Nhưng chúng không xuất hiện, và anh tạ ơn trời vì điều đó.

"Nào tất cả mọi người," Mary Ellen đột nhiên tuyên bố. "Hẳn là bụng các bạn đã đầy và hàm đã mỏi vì nói chuyện rồi. Nếu không thì cũng đã đến lúc. Mình đang thấy như thế đấy. Giờ khuya rồi mà Tory và Brett còn một ngày dài phía trước. Tuy nhiên…" Rồi cô cười khúc khích, và bởi nụ cười ấy rất dễ lây, mọi người đều cười theo. "Tuy nhiên," cô nhắc lại, "chúng ta có một thứ đặc biệt dành cho Tory trước khi cô ấy đi, đúng không nào?"

Một dàn đồng thanh "đúng" và "chắc chắn rồi" vang lên khắp phòng.

"Được rồi, Tory Lee. Cậu ngồi đây," Mary Ellen ra lệnh, chỉ vào chiếc sofa nhỏ vừa được bỏ trống. "Còn anh, anh chàng đẹp trai, anh ngồi bên cạnh cô ấy nhé."

Brett cười toe và làm như được bảo, ngồi xuống bên cạnh Tory rồi khẽ ôm cô trước khi buổi lễ ngẫu hứng bắt đầu.

Tory cảm thấy mình như đang bay. Cô không thể nhớ ra lần nào trong đời mình được mọi người yêu mến như thế. Cô mỉm cười với Brett và với đám đông, ước sao mình có thể đóng chai cảm xúc này và lưu giữ nó mãi mãi.

"Nào, Mavis, cậu để cái gói ấy ở đâu? Chạy đi lấy đi. Nhanh lên nào. Mình không chờ nổi khi nhìn mặt Tory Lee."

"Các cậu không cần mua gì cho mình đâu," Tory nói. "Nối lại tình bạn của chúng ta đã là món quà tuyệt vời nhất mà mình được tặng rồi."

"Ồ, bọn mình có mua đâu," Mary Ellen nói. "Trừ quyển album. Ồ mình làm lộ mất rồi." Cô đảo mắt rồi lại cười khúc khích. "Các bạn đáng bị như vậy vì đã nói cho mình biết nó là cái gì. Mọi người đều biết mình không giữ nổi bí mật mà."

Họ cùng cười khi Mavis đưa ra một chiếc hộp, Tory liền mở nó nó ra. Nụ cười của cô tươi hơn nữa khi cô đưa bàn tay lên lớp da đẹp viền quanh album.

"Một album ảnh. Với nghề chụp ảnh của mình, món quà các bạn chọn thật hơn cả tuyệt vời."

"Ôi, ngốc ơi, bọn mình có mua một quyển trắng cho cậu lấp đầy đâu. Cái này đã có sẵn ảnh ở trong rồi," Mary Ellen kêu lên rồi giở trang bìa ra cho cô, không chờ nổi Tory tự làm.

"Bọn mình nghĩ vì mọi đồ đạc của cậu đều đã bị mất từ khi còn nhỏ nên cậu sẽ chẳng có mấy ảnh này. Mà cậu biết người dân ở Calio Rock này nặng tình thị tộc thế nào rồi đấy." Mary Ellen nhìn vào Brett, cho rằng anh cần một lời giải thích. "Gia đình rất quan trọng đối với người dân ở đây."

"Nếu bạn chẳng có người thân nào thì dù ở đâu nó cũng quan trọng." Tory nói.

Cả căn phòng im phắc. Lời nhắc nhở lặng lẽ của cô về lý do tại sao cô trở về đã quá đủ để làm giảm sự hưng phấn của họ.

Mary Ellen suýt khóc và gắng chặn đứng nước mắt trước khi nó tuôn trào.

"À, giờ thì cậu đã có bọn mình rồi. Và còn cả anh chàng đẹp trai đang ngồi bên cạnh kia nữa, vì thế đừng có mong mình thương hại cậu. Nào, xem thứ bọn mình đã làm cho cậu đi."

Tory nhìn xuống và phải chớp mắt để tập trung nhìn. Đã hai mươi lăm năm nay cô mới trông thấy khuôn mặt này, nhưng ngay giây phút nhìn thấy cô đã nhớ ra. Đó là mẹ cô.

"Đó là bố mẹ của bạn," Mavis Candy nói. "Bọn mình đã lấy bức ảnh từ một tờ báo. Nó chỉ là bản copy đen trắng, nhưng nó có trên báo khi họ kết hôn. Mình nghĩ là cậu muốn có một bản."

Tory di bàn tay theo hình khuôn mặt bố mẹ, lưu luyến lâu hơn trên đường viền má mềm mại của mẹ. Tim cô thắt lại, nhưng vì một lý do tích cực. Khi cánh tay Brett vòng qua vai, cô dựa vào anh, cần sức lực của anh bởi cô đã đánh mất sức mạnh của chính mình.

Brett chỉ vào bức ảnh. "Trông em giống mẹ, nhưng anh nghĩ em có đôi mắt và màu tóc của bố."

Edward Bailey nói. "Đúng vậy. Mẹ tôi nói chú Danny Lancaster có màu mắt xanh nhất và màu tóc nhạt nhất mà bạn từng thấy ở một người đàn ông. Bà nói vào mùa hè nó nổi bật đến nỗi gần như thành màu trắng. Nhưng chú ấy không ẻo lả một chút nào. Khi làm việc chú ấy cũng mạnh mẽ như ai. Cái chết của chú ấy đúng là kỳ lạ. Chắc chắn nếu còn sống chú ấy sẽ là một người cha tốt."

Và chắc mẹ sẽ vẫn còn sống.

Tory không nói ra, nhưng ý nghĩ vẫn ở đó. Và khi nhìn lên, cô hiểu rằng mọi người đều chia sẻ ý nghĩ ấy với mình.

"Có nhớ bữa tiệc đồ ngủ của mình không?" Mary Ellen hỏi. "Nhớ mẹ mình cứ chạy quanh nhà chụp ảnh bọn mình bằng chiếc camera Brownie cũ không? Mình đã rửa vài tấm cho cậu giữ. Cậu còn ảnh chụp chung nữa." Cô chỉ ra. "Nhìn xem này. Cậu đấy. Mái tóc dài màu vàng này không lẫn đi đâu được."

Hết tấm này đến tấm khác, Tory xem hết quyển album với từng người bạn của mình, lắng nghe họ chia sẻ những ký ức đằng sau bức ảnh họ đã đóng góp. Cô sợ rằng mình sẽ khóc mất. Nhưng khi Mary Ellen đột ngột cúi xuống và hôn vào má cô, Tory chợt nhận ra là mình không cần phải cố kiềm chế nữa. Đây là bạn bè cô. Họ chấp nhận cô bất kể thế nào. Vì thế cô để niềm vui và nỗi đau tuôn trào.

Rất lâu sau khi Mary Ellen đã đưa họ về nhà, Tory vẫn ngồi với quyển album để trên đùi, nghiền ngẫm từng bức ảnh. Nhờ có những người quen biết từ lâu cô đã tái hiện được một phần đời đã mất của mình.

"Em yêu, anh đã nấu một ít đồ ăn tối."

"Nhưng em chỉ muốn…:

Anh cầm quyển album và đặt nó lên bàn. "Nó sẽ vẫn ở đây vào sáng mai. Sao em không ăn một chút, rồi chúng mình ra ngoài đi dạo nhỉ? Mình ở trong này khá lâu rồi đấy."

Tory gật đầu.

Chập tối, Brett ngồi trên ngưỡng cửa, nhìn Tory đi dạo trong sân. Anh lùa tay qua tóc, xoa nắn điểm đau nhức ở sau cổ. Căn nhà di động của Ryan rất tuyệt, nhưng giường ngắn quá. Anh rất muốn được về nhà và ngủ trong chiếc giường cỡ lớn của mình.

Brett nhìn lên, tập trung chú ý vào Tory rồi lại tiếp tục thư giãn. Chừng nào còn trông thấy cô, anh không có gì phải lo lắng. Anh liếc nhìn ra ngoài đường. Người đứng gác đã thay ca, nhưng nhờ Denton Washburn, lúc nào cũng có một người ở đó. Ngay bên kia hàng rào, ba chiếc xe tải tin tức đã đến nơi. Rồi anh khẽ huýt sao. Một trong ba chiếc thuộc về một kênh tin tức quốc gia. Câu chuyện của Tory nổi tiếng quá rồi.

Anh nhớ lại bữa tiệc ở nhà Mary Ellen và niềm vui Tory đã có. Lý do khiến cô trở về đây thật tồi tệ, nhưng chuyện cô nối lại được quan hệ với những người bạn cũ lại là điều tuyệt vời nhất từng đến với cô.

Không biết là mình đang bị theo dõi, Tory dừng lại bên cạnh ngôi nhà và xòe bàn tay ấp vào mặt gỗ cũ kĩ, mục nát. Mặc dù ngôi nhà ở trong bóng râm, lớp gỗ vẫn còn lưu hơi ấm ban ngày. Một mảng màu gần móng nhà bắt mắt cô, và cô quỳ xuống, dùng gậy chọc lớp đất cho đến khi lôi được vật ấy lên. Nhìn xuống, cô thấy một niềm vui trào lên trong lồng ngực. Đó là một chiếc cốc tý hon trong bộ đồ chơi uống trà của trẻ con. Và cô biết, trước cả khi nhặt đất ở bên trong nó ra, rằng đáy cốc có một bông hoa nhỏ màu hồng.

"Tory?"

Cô quay người lại, chiếc cốc vẫn nắm chặt trong tay.

"Em tìm được kho báu đấy à?"

Chuyện Brett chưa từng can thiệp vào những chuyến đi loanh quanh của cô không lọt khỏi mắt Tory. Cô biết anh sẽ hiểu những điều cô cảm thấy mình cần buộc phải làm. Nhưng cô cũng biết ơn vì anh đã ở đây khi cô sẵn sàng chia sẻ. Cô mở lòng bàn tay ra.

"Nhìn này."

Brett cúi xuống thấp hơn, nhìn mảnh sứ bé tí lấm đất bẩn. "Của em à?"

Đôi mắt Tory sáng rỡ. "Nếu ở đáy cốc có một bông hoa hồng thì chắc chắn là của em."

Brett nhìn cô, nhìn vào niềm hy vọng và sự trông đợi trên mặt cô, muốn ôm cô vào lòng. Anh cầm chiếc cốc nhỏ từ tay cô lên và nghiêng nó về phía ánh sáng đang nhạt dần.

"Muốn biết không?" anh hỏi.

"Có chứ!"

"Vậy thì chúng mình rửa nó xem sao."

Tory nắm tay Brett và họ cùng đứng dậy, trái tim cô nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Có nhiều chuyện cô không trông đợi đã xảy ra ở đây. Cô đã gồng mình

đón nhận sự tuyệt vọng nhưng không hề chuẩn bị tinh thần cho những điều còn lại. Mỗi giờ trôi qua, cô càng cảm nhận được sự bình yên trong lòng mình, như thể cô đang trở về với con người thật của mình vậy.

Bên trong chiếc RV, Brett giơ cái cốc ra dưới dòng nước, nhẹ nhàng chà đi lớp đất bẩn đóng ở đó nhiều năm, rồi dùng một cái tăm để lôi chỗ đất bên trong ra ngoài. Khi cái khối ấy rơi ra, Tory đứng sát bên tay anh, nôn nóng muốn nhìn vào.

Brett đặt cái cốc dưới vòi nước lần nữa để rửa nốt chỗ đất còn lại, rồi đưa nó cho cô.

"Của em đây, cưng. Một mảnh gia đình."

Tory nhìn vào trong, và sự căng thẳng trong cô bắt đầu giảm dần. Hình ảnh bông hồng sơn bằng tay dù đã ngả màu thành gần như trắng, nhưng vẫn hiện rõ ràng.

"Ôi trời."

Có cả một biển ý nghĩa nằm trong hai chữ bé nhỏ ấy. Brett không có gì để thêm vào ngoài một cái ôm. Và trong lúc họ đứng ôm nhau, mặt trời lặn xuống, theo sau nó là một đêm trăng sắp tròn đầy.

Mặt đất phủ dày một lớp tuyết mới, và vẫn còn nhiều băng tuyết đang tiếp tục rơi. Ngoài tời, gió rú rít như thể đang quật lên những mái hiên nhà, nhưng bên trong, những bức tường cũ vẫn lưu giữ được tốt hơi ấm từ chiếc lò đun củi.

Cô bé đang quỳ trên ghế, cạnh bàn bếp, cần mẫn đặt những đôi mắt, cái mũi và rốn bằng quả nho khô lên những chú bánh gừng chưa được nướng.

Bên ngoài vẫn đang là mùa đông, nhưng trong ngôi nhà này mùa xuân đã tới. Người phụ nữ lăn và cắt phần bột cuối cùng, biết rằng khi cô đưa cho con gái khay bột để trang trí, cô bé sẽ rất vui mừng. Khay bột này toàn là thỏ, hoa tulip và trứng Phục sinh, chỉ chờ cô bé chạm vào.

"Con chong rồi, mẹ ơi."

"Bé ngoan. Thêm một khay nữa là mẹ con mình xong."

Khi nhìn thấy hình dạng của những chiếc bánh quy mới, cô bé cười khúc khích và vỗ tay, tin chắc rằng mẹ mình là người vui tính nhất trên đời.

Mẹ bé đang đứng trước lò nướng. Những lọn tóc của mẹ đã bị rơi ra và rủ xuống trán. Mặt mẹ hồng hào và đỏ ửng vì hơi nóng, vạt váy trước phủ một lớp bột mỏng.

"Mẹ ơi, nhớn nhên con có chinh như mẹ không?"

Người phụ nữ mỉm cười và thảy một hạt nho khô vào miệng con gái. "Con đã xinh lắm rồi, Búp bê Cưng, xinh lắm rồi."

Tory tỉnh dậy với cảm giác quặn thắt ở bụng và đau nhói trong tim. Cô quay sang nhìn Brett đang ngủ ngon lành bên cạnh mình. Ánh trăng soi tỏ qua một phần tấm rèm, nhảy múa trên bụng anh tạo nên những đường nét mảnh và trắng, và làm nổi bật vết sẹo trên ngực.

Cô lăn về phía anh, cần được cảm nhận hơi ấm cơ thể anh để xua đi giá lạnh trong tâm hồn mình. Chiều nay cô đã đi đi lại lại khắp sân và lên xuống đường xe chạy hàng chục lần, lần nào cô cũng cố tình lờ đi cánh cửa đang mở toang của căn nhà. Ý nghĩ đi vào bên trong thật đáng sợ. Nhưng cô không thể lờ nó đi mãi mãi. Ngày mai họ sẽ bắt đầu tìm kiếm thi thể mẹ cô. Họ sẽ hỏi cô những điều mà cô không muốn nhớ. Họ sẽ trông đợi cô đi vào nhà. Và cô sẽ vào. Nhưng không phải với họ. Lần đầu tiên, cô cần làm một mình.

Vậy là Tory nằm đó, mắt mở trừng trừng và run rẩy chờ ánh sáng đầu tiên của ngày mới hoàn tất cuộc hành trình của mình. Brett đã mang cô trở lại nơi chôn nhau cắt rốn, nhưng cô sẽ phải một mình bước những bước cuối cùng về nhà.

Lớp cỏ đẫm sương làm ướt gấu quần jeans của Tory. Cô đang đi về phía ngôi nhà, hai tay nắm chặt chiếc đèn pin như thể nó là thanh gươm của Jedi[1]. Mặc dù không khí ban đêm vẫn còn mát mẻ, cô đã bắt đầu đổ mồ hôi dưới lớp áo khoác. Căng thẳng. Chỉ có thể. Chỉ là căng thẳng mà thôi.

[1] Biệt danh dành cho nhân vật Jaina Solo trong loạt phim truyền hình nổi tiếng Star War (Chiến tranh giữa các vì sao).

Một con chim đớp muỗi cất tiếng từ cái cây gần đấy, và đâu đó bên phải Tory, bạn tình của nó trả lời. Vào giây phút ấy, thôi thúc trở lại với Brett bùng lên. Nhưng cô vẫn bước tiếp, đôi mắt tập trung vào ngưỡng cửa tối om. Không khí im ắng, không một âm thanh hay cử động nào. Mọi thứ quanh cô dường như đều đang chờ đợi. Nhưng chờ cái gì? Những con ma xưa cũ nằm yên ư? Những ký ức cuối cùng hiện ra? Hay những vết thương cũ mở miệng… hoặc biết đâu là được chữa lành?

Rồi Tory đã ở đó, đứng trước ngưỡng cửa và nhìn chằm chằm vào bóng tối. Thứ gì đó vụt qua sàn nhà ở bên trong. Cô xoay đèn pin, bắt được một thoáng hình chú chuột chạy hối hả trước khi nó biến mất vào trong một cái lỗ trên sàn nhà. Cô hít một hơi thật sâu rồi thả lỏng.

Tao biết mày sợ mà, anh bạn nhỏ. Mày cũng làm tao sợ nữa đấy.

Rồi cô ngẩng cao đầu và bước vào quá khứ.

Có một công tắc đèn ở trên tường gần cửa. Cô bật lên. Ánh sáng đột ngột của ngọn đèn bốn mươi watt treo lơ lửng từ trên trần nhà xuống quá đủ với

chỗ này.

Bên ngoài, không khí đột ngột xáo trộn khi làn gió sớm mai bắt đầu thổi, đưa gió vào ngôi nhà cũ và làm bay tóc gáy Tory. Cô rùng mình rồi khẽ rên rỉ khi những ngón tay ma quái của gió chạm vào mặt mình.

Ôi Chúa ơi, Chúa ơi, xin hãy giúp con vượt qua chuyện này.

Cô đi sâu hơn trong phòng, rồi nhắm chặt hai mắt, để cho mình nhớ lại, để cho mình bước đi.

Brett không biết cái gì đã đánh thức anh dậy, nhưng ngay khi vừa quay sang và nhận ra còn có một mình trên giường, anh biết Tory đi đâu. Anh lăn ra khỏi giường và trong cơn hoảng hốt, bắt đầu tóm lấy quần jeans và giày.

Anh lao ra ngoài, chỉ đến lúc đó mới nhận ra tia sáng đầu tiên vẽ nên sự khác biệt giữa những cái cây và những cái bóng đã đi mất rồi. Suốt trên đường tới ngôi nhà, anh không ngừng nhắc nhở mình rằng Tory là một người phụ nữ mạnh mẽ. Cô dũng cảm đi xa đến thế này. Cô cũng có thể đi nốt hành trình còn lại một mình. Nhưng càng đến gần cửa nhà anh càng trở nên lo lắng, mặc dù chẳng nghe thấy gì đáng báo động, Brett vẫn nhớ tới sợi dây kiềm chế mong manh của cô vài tuần trước đây.

Khi vòng qua góc nhà, anh thấy ánh đèn chiếu qua ngưỡng cửa và tự dặn mình giữ bình tĩnh. Anh không cần phải lao vào trong và làm cô sợ. Nhưng sự nóng ruột đã chiến thắng, và anh nhảy qua bậc đầu tiên, gọi tên cô:

"Tory?"

Chỉ có tiếng gió trả lời anh. Gió kêu gào qua cửa sổ mở toang như một người đàn bà đang than khóc. Tóc gáy Brett đột nhiên dựng đứng cả lên khi anh nghĩ rằng đứa trẻ 6 tuổi ấy đã phải trở về với sự trống trải này.

"Tory? Anh đây. Em ở đâu?"

Cái gì đó vụt chạy bên phải anh, cào vào lớp gỗ cũ như tiếng ủng đi trên cát, và anh nghĩ đến khẩu Glock đang để trong hộp đựng găng của chiếc RV.

"Tory, cưng ơi, có phải em không?"

Rồi Brett nghe thấy tiếng thở dài, giống như hơi cuối thoát ra khỏi một chiếc bóng bay mừng sinh nhật, và anh quay lại, chỉ đến khi đó mới nhận ra chiếc tủ quần áo nhỏ bên tay phải. Cánh cửa hơi hé mở. Khi nhìn vào trong, anh nghĩ mình đã thấy một cử động nào đó.

Giây phút ấy, tâm trí anh chợt lóe lên hình ảnh Tory, khi anh trở lại căn hộ cũ của họ và tìm thấy cô ngồi xổm trong tủ quần áo ở phòng ngủ, tay ôm chặt con búp bê. Trái tim anh chùng xuống.

Xin Chúa hãy giúp cô ấy bình an.

Khi bắt đầu đi về phía đó, nỗi sợ hãi trước điều mình có thể tìm thấy làm chùn bước chân Brett. Nhịp đập tim anh đã loạn, nó đang thình thịch lao từ bên này sang bên kia lồng ngực.

Xin Chúa, cầu xin Người.

Brett nghe thấy tiếng nấc nghẹn của Tory, và hơi thở anh ngưng lại. Với những ngón tay run rẩy, anh nắm tay cầm và kéo, để ánh sáng lọt vào nội tâm u ám của Tory Lancaster.

Tory đi từ phòng này sang phòng kia, ngạc nhiên vì kích thước của chúng. Trong tâm trí cô, các căn phòng đều to lớn và rộng thênh thang. Giờ thì nó bé tí và chật chội. Khi cô đứng ở hành lang, nhìn vào phòng mình, Tory phải chấp nhận rằng thứ duy nhất thay đổi là nhận thức sau hai mươi lăm năm.

Cô trở lại ngưỡng cửa. Không cần thiết phải đi xa hơn. Bất kể cô đã bỏ lại phần nào của bản thân, nó cũng không có ở đây. Một cánh cửa nhỏ mời gọi ở cuối hành lang, nhưng cô không đi về phía nó. Cô thấy rõ từ chỗ mình đứng là các đồ vật trong phòng tắm đã bị chuyển đi từ lâu. Và lát nữa đây cả sàn nhà cũng sẽ được dỡ ra. Sau đó là…

Tory rùng mình và quay ngoắt lại, trở về đằng trước nhà. Con ma của cô không nằm dưới sàn phòng tắm trong ngôi nhà này. Nếu nó vẫn còn ở đây thì cô biết nó sẽ ở đâu. Trong cái tủ quần áo ấy.

Vài phút sau cô đã đứng trước mặt nó, tranh luận với chính mình về việc sắp làm. Và trong lúc phần lý trí bảo cô trở lại với Brett, những ký ức cũ không chịu buông tha cô. Với một tiếng thở dài đầu hàng, cô vươn tới tay cầm và mở cửa ra.

Một cái mạng nhện nhỏ giăng trong góc, một chồng bao thức ăn gia súc cũ chất trên sàn. Chúng đã được gấp gọn ghẽ với nhau rồi buộc bằng dây thừng bện. Art rõ là người ngăn nắp.

Tory chuyển ánh đèn pin lên từng bên thành tủ một, vẽ lại từng phân chiếc quan tài cô đã dùng để chôn vùi sáu năm đầu đời của mình. Thôi thúc bỏ chạy càng lớn hơn nữa. Chạy đi trước khi nỗi sợ cũ quay lại. Nhưng Tory vẫn đứng vững, không chịu đầu hàng, không chịu bỏ trốn. Thay vào đó, cô kiên quyết bước lên một bước, rồi một bước nữa, bước nữa. Khi đã ở sâu bên trong, cô quay lại, nhìn vào căn phòng trước mặt. Rồi cô hít một hơi thật sâu, tắt đèn pin và vươn tay ra cửa.

Tory ngồi xổm trong góc, cằm đặt trên hai đầu gối, và khi Brett trông thấy cô lần đầu, tim anh đã lỡ một nhịp. Không dám cử động, anh gọi tên cô.

"Tory?"

Cô ngẩng đầu nhìn lên.

"Brett. Em biết là anh sẽ tới."

Anh thở ra một hơi run rẩy rồi vươn tay. Khi Tory quấn ngón tay quanh cổ anh, trái tim Brett mới đập lại nhịp bình thường.

"Nào em. Anh cá là em đói ngấu rồi. Anh làm một ít bánh kếp nhé?"

Mượn sức anh, Tory kéo mình đứng dậy rồi bước ra khỏi tủ quần áo để rơi vào vòng tay Brett. Anh ôm cô, chiến đấu với thôi thúc mang cô bỏ chạy.

"Em ổn cả chứ?"

Tory thở dài. "Chưa… nhưng rồi sẽ ổn. Em thực sự nghĩ là em sẽ ổn cả."

Mắt Brett mờ đi khi anh nhìn khuôn mặt cô, rồi anh cúi xuống để hôn viền môi đang run rẩy.

"Cô gái của anh."

Nỗi đau trong tim Tory nhẹ đi sau từng hơi thở, nhưng điều cô phát hiện ra trong tủ quần áo còn hơn cả trông đợi. Giờ khi đã đối mặt với nó, cô muốn để nó lại phía sau. Và để làm thế, cô biết mình cần phải nói ra.

"Em đã trông thấy hắn khi hắn đi vào." cô nói.

Brett đông cứng người. Anh không biết Tory định nói gì, nhưng anh sẽ không chen ngang bằng cách yêu cầu giải thích. Nếu cần thiết, anh sẽ hỏi sau.

"Em đang ở trong tủ áo, và em nghĩ nếu mình không cử động hắn sẽ không trông thấy. Cánh cửa chỉ hơi he hé, nhưng em có thể thấy hắn đi đi lại lại. Hắn liên tục nguyền rủa Ollie vì đã nợ hắn tiền. Rồi em thấy hắn dừng lại. Em thấy hắn dừng lại. Em thấy hắn nhìn về chỗ em đang trốn." Tory nhìn lên, cô cần được thấy mặt Brett khi nói điều này: "Khi trông thấy em, hắn đã nhe răng cười."

Không! Chúa ơi! Không! Điều gì đó bên trong Brett bắt đầu mất kiểm soát. Một nỗi kinh hoàng lớn dần tới mức anh không thể lờ đi được nữa. Anh muốn ngăn cô nói ra những điều mà anh đã biết. Nhưng cô đã chối bỏ quá khứ nhiều năm rồi. Đã đến lúc đối mặt với nó, bất kể nó là gì. Anh cúi xuống, đặt trán mình lên trán cô và cảm nhận hơi thở của cô trên mặt.

"Được rồi, em yêu. Cứ nói đi."

Nước mắt Tory chảy dài xuống má. Giọng cô chuyển sang một tông nhẹ hơn, cao hơn, như giọng trẻ con.

"Em đái ra quần và bắt đầu gào lên." Cô rùng mình hít vào. "Rồi hắn nói hắn sẽ lấy lại những gì Ollie còn nợ từ chỗ em."

Ôi chúa ơi! Brett bế cô lên và ôm cô, không tài nào di chuyển được.

"Hắn đã hiếp em, Brett ạ. Em chỉ là một đứa bé, thế mà hắn hiếp em."

"Anh yêu em, Tory."

Cô nức nở nghẹn ngào và giấu mặt đi.

Nỗi căm giận với những gì Tory đã phải chịu khiến anh buồn nôn, nhưng nếu Brett đầu hàng cảm xúc của mình, anh sẽ làm tổn thương cô. Và cô đã bị tổn thương quá nhiều lần trong đời rồi.

"Đừng quay mặt khỏi anh, em yêu. Đừng bao giờ ngoảnh mặt khỏi tình yêu. Anh rất buồn, những điều đó không thay đổi cảm xúc anh dành cho em. Không điều gì có thể thay đổi nó, em có hiểu không?"

Tory vòng tay quanh cổ Brett và dụi đầu vào dưới cằm anh.

"Brett, cám ơn anh."

Anh nói với giọng tràn đầy cảm xúc khi hôn lên đỉnh đầu cô. "Vì cái gì?"

"Vì đã chung thủy."

Brett xốc cô trên tay rồi đi ra phía cửa. "Không có gì… và cảm ơn em." Anh nói thêm khi bước ra ngoài.

Lần này đến lượt Tory khó hiểu. "Vì cái gì?"

"Vì đã trở về với anh, hết lần này đến lần khác."

Cô thở dài. "Anh là tất cả những gì em có. Em sao dám buông tay."

"Tạ ơn Chúa vì những ân huệ nhỏ."

Brett đặt Tory xuống ngay bên ngoài cửa chiếc RV, lôi từ trong túi ra một chiếc khăn tay và bắt đầu lau nước mắt cho cô.

"Tory… em yêu?"

"Vâng?"

"Em đã bao giờ kể cho ai nghe chuyện đó chưa?"

Tory lắc đầu. "Chưa."

Brett ôm một bên mặt cô, đẩy cằm cô lên để cô buộc phải nhìn vào mắt anh.

"Tại sao không?"

Vai Tory so lại.

"Vì mãi đến tận sáng nay em mới nhớ ra."

Brett đỏ bừng mặt. Anh nhớ lại điều đã đọc trong hồ sơ của cô. Về những ngày cô bị kích động và nhiều tháng bị câm. Chẳng trách. Thế giới của cô bị hủy hoại còn chưa đủ. Thân thể cô lại còn chịu sự giày vò tương đương, thậm chí là tệ hơn. Nỗi tức giận trào lên, nổ ra thành một câu chửi thề ngắn gọn, nhưng chính xác.

"Thằng con hoang." Khi Tory rúm người lại, Brett hít một hơi thật sâu rồi ôm cô. "Anh xin lỗi, em yêu. Anh chỉ giận dữ thay cho em, chứ không phải giận em."

"Em biết."

"Em có nhớ tên hắn không?"

Tory lắc đầu. "Em chưa bao giờ biết."

Sự căm hận trong anh lại sùng sục. "Anh sẽ tìm ra tên hắn và hắn, đến lúc đó anh sẽ…"

Tory ấn ngón tay lên miệng Brett, nhẹ nhàng chặn lại một lời hứa anh không bao giờ có thể thực hiện được.

"Đừng," cô nói. "Không cần phải thế. Chúa sẽ xử lý những kẻ như vậy theo cách của mình. Như Oliver Hale. Ông ta đã không thể thoát khỏi công lý, gã đàn ông kia cũng vậy. Em đã chấp nhận điều đó, anh cũng có thể làm thế."

Brett nắm tay cô trước khi Tory kịp rút tay lại rồi luồn ngón tay mình vào đó.

"Tình yêu của anh, em đúng là một quý cô." Anh cúi đầu xuống và đưa bàn tay cô lên môi.

Tory nhìn vào những lọn tóc đen trên đỉnh đầu Brett. Cô nhớ mình đã suýt mất anh thế nào, và tim cô thắt lại vì tình yêu.

"Này anh. Thế còn bánh kếp thì sao?"

Brett ngẩng đầu lên. "Ừ nhỉ!" anh nói rồi mở cửa và giúp cô bước lên bậc thang vào trong xe.

"Để em rửa ráy đã, rồi em sẽ giúp anh," Tory nói và đi vào phòng tắm. Brett nhìn theo cho đến khi cô khuất dạng. Không hề nghĩ ngợi, anh xoay khóa cửa, nhốt họ bên trong xe tránh xa cả thế giới. Ngay lúc này, đó là điều duy nhất anh làm được.

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Tory đang đứng ở hành lang khi họ dỡ tấm ván đầu tiên trên sàn nhà. Ngay khi miếng gỗ bị kéo ra, một âm thanh như tiếng súng đanh gọn xuyên qua không khí, cô co rúm người. Và với mỗi một miếng ván được lôi ra, cô lại nghe văng vẳng tiếng Oliver Hale.

Tôi đã để cô ấy dưới bồn tắm.

Cô rùng mình. Người mẹ tội nghiệp của cô. Hai mươi lăm năm chờ đợi được yên nghỉ. Rồi Brett bước tới sau lưng, vòng cánh tay ôm cô.

"Tory, em có sao không?" anh hỏi

Sự khẩn thiết trong giọng nói của anh khó mà lầm được, và sau khám phá của cô sáng sớm nay, cô không thể đổ lỗi cho anh. Có lẽ anh đang chờ đợi cô suy sụp tinh thần.

Tory cảm thấy cằm Brett đang đặt trên đỉnh đầu mình, cảm thấy ngón cái của anh đang vuốt ve mạch đập trên cổ tay mình. Ổn không ư? Chừng nào anh còn đi bên cạnh cô, cô sẽ luôn luôn ổn.

"Vâng, Brett, em không sao."

Những người đàn ông mặc áo bảo hộ vàng xuất hiện ở khắp nơi. Họ kéo đinh, dỡ ván, tháo các bức tranh. Hai lần cô đã phải tránh sang bên để người ta đi qua, nhưng lần nào cô cũng trở lại chỗ ngay, không chịu từ bỏ nơi mình đang đứng. Đây đã là nhà cô và cơn ác mộng của cô. Hơn bất kỳ ai khác, cô có quyền ở đây.

Trong khi việc phá dỡ căn phòng nhỏ tiếp tục, Denton Washburn ló đầu qua một cánh cửa sổ để mở bên tay phải họ và chào.

"Chào cô, Lancaster. Anh Hooker. Lộn xộn quá nhỉ."

"Vâng." Tory nói.

Đúng lúc đó Rentshaw bước ra khỏi nhà tắm và vẫy cô. "Cô Lancaster, chúng tôi nói chuyện với cô một phút được không?"

Sự hoảng sợ nhanh chóng trỗi dậy, nhưng Tory buộc mình phải bình tĩnh. Nếu họ tìm được gì thì họ đã nói rồi.

"Muốn anh đi cùng không?" Brett hỏi.

"Tory lắc đầu. "Không, em không sao.''

Anh chạm vào tóc cô rồi hôn lên một bên má, chăm chú nhìn theo cho đến khi cô tới cuối hành lang và bắt đầu nói chuyện với Rentshaw. Hài lòng vì Tory sẽ ổn cả, anh đi lại chỗ cửa sổ nơi ông cảnh sát trưởng đang đứng, rồi ngồi xổm xuống để ngang tầm mắt với ông ấy.

"Ông có rảnh không?" Brett hỏi.

Khi Hooker hạ giọng xuống, mức độ quan tâm của Washburrn tăng lên. Rõ ràng dù điều Hooker muốn hỏi là gì, anh ta cũng không muốn quảng bá nó.

"Có chuyện gì?". Vị cảnh sát trưởng hỏi.

"Hôm qua ông đã kể với chúng tôi rằng ông tham gia giải cứu Tory."

Washburn gật đầu. "Nếu anh có thể gọi việc đó là giải cứu. Tôi thì luôn nghĩ nó là giải thoát. Chúng tôi có cứu được cô bé đó ra khỏi cái gì đâu." Ông cau mày khi nhớ lại tình trạng của Tory lúc được tìm thấy."Mọi chuyện đều đã kết thúc trước khi chúng tôi tới đây, nhưng đúng, tôi là một trong những cảnh sát tới mang cô bé ra khỏi nhà."

"Được rồi." Brett nói. "Chúng tôi biết ông đến đón cô ấy, nhưng không biết người ta đã bảo cho các ông như thế nào? Ai đã gọi cho ông? Ai đã bảo với ông là cô ấy ở đây?"

Một thoáng tò mò hiện trên mặt Washburn. "Anh biết đấy, chuyện đã lâu lắm rồi. Tôi phải nghĩ đã."

"Vậy thì ông hãy nghĩ đi," Brett nói. "Chuyện này quan trọng đấy."

Washburn quay lại và nhổ nước bọt, ông nhìn chăm chăm xuống đấy một lúc, lông mày nhíu lại. Cuối cùng ông nhìn lên.

"Anh phải hiểu rằng để chắc chắn chuyện này, tôi sẽ phải đào xới những hồ sơ đã rất cũ, nhưng tôi đang nghĩ là mình nhận được một cú điện thoại nặc danh. Hình như người đó nói rằng lúc xe qua đã nghe thấy tiếng thét, hay cái gì đại loại là như thế."

"Chết tiệt." Brett đột ngột đứng dậy. Anh đã lo sợ một chuyện như thế

Giờ Washburn còn hơn cả tò mò. Không chờ được mời, ông vòng ra cửa trước, vài phút sau đến đứng với Brett trong căn phòng trống đầu hành lang.

"Giờ thì anh trả lời tôi một câu hỏi." Washburn nói.

Brett không hứa trước. "Nếu có thể."

"Điều tôi vừa mới nói với anh có một ý nghĩa nào đó mà tôi không biết, đúng không?"

Brett gật.

"Chuyện gì vậy? Chúng tôi đã bỏ sót điều gì?"

Brett từ từ hít vào. "Khi ông mang Tory trở về thị trấn, cô ấy có được bác sĩ nào khám không?"

"Có chứ." Washburn nói. "Chính tôi đã đưa cô bé đến bệnh viện. Thậm chí còn phải phụ một tay đè cô bé xuống cho bác sĩ khám." Khi nhận ra điều mình nói nghe thật kinh khủng, ông tỏ vẻ hối hận. "Anh phải hiểu…cô bé đã rất kích động. Thực tế là, khi tôi trông thấy Tory ngày hôm đó, tôi đã chắc chắn cô bé sẽ không trở lại bình thường được nữa." Rồi ông lắc đầu và thở dài. "Trừ vài vết xước cũ trên đầu gối và bị mất nước ít nhiều, cơ thể cô bé đó vẫn ổn. Nhưng đó là một tình huống rất xấu. Tôi còn nghĩ không thể làm cô bé bình tĩnh lại được."

"Và làm sao ông là được?" Brett hỏi "Theo tôi còn nhớ, chính cô y tá đã làm nên điều kỳ diệu. Cuối cùng cô ấy bảo tất cả đàn ông chúng tôi ra ngoài, kể cả bác sĩ. Rồi cô ấy bế Tory lên tay và bắt đầu đung đưa. Việc đó không làm cho Tory ngừng khóc, nhưng cô bé đã ngừng hét." Washburn đã rùng mình, "Chết tiệt, nhưng tiết hét kinh khủng lắm. Cô bé đã hét đến vỡ cái cổ họng nhỏ ra."

"Vậy là cô bé đã ngừng hét khi tất cả đàn ông đi ra ngoài, có phải ông đang nói thế không?"

Washburn gật đầu. "Ừ, cũng gần như …" rồi ông chợt hiểu ra điều vừa nói. Nhiều năm trước ông đã bỏ sót các đầu mối, nhưng giờ ông đã trải qua nhiều buổi hội thảo về lạm dụng trẻ em đến nỗi không thể không nhận thấy mối liên hệ. Ông bước lùi lại, mặt tái nhợt.

"Ôi chết tiệt." Washburn vã mồ hôi khi tưởng tượng những gì một đứa trẻ đã phải chịu đựng. "Đã có chuyện gì với cô bé vậy?"

Brett thở dài. Việc này quá phức tạp. Liệu Washburn có hiểu không? Nhưng anh cần câu trả lời, và để có được chúng, anh phải tin cậy ai đó.

"Ông phải hiểu là cho mãi đến gần đây. Tory không nhớ gì về quá khứ của mình trừ chuyện đã bị chuyển từ nhà bố mẹ nuôi này sang nhà bố mẹ nuôi khác. Và tuần trước cô ấy đã bắt đầu gặp ác mộng, nhưng khi tỉnh lại thì không bao giờ nhớ được chúng là thế nào."

Washburn gật đầu. "Dễ hiểu thôi, Đó là phản ứng trì hoãn do gặp phải khủng hoảng cùng cực. Kiểu như bệnh rối loạn thần kinh sau thảm họa mà các cựu chiến binh mắc phải." Giọng ông bắt đầu run run, và gần như thì thầm: "Chuyện gì đã xảy ra cho cô bé, Hooker?"

"Rõ ràng Hale đã nợ kẻ nào đó một số tiền. Hắn tới để tìm Hale, nhưng chỉ thấy Tory đang trốn trong tủ quần áo. Hắn đã lấy lại món nợ trên người cô ấy." Rồi giọng Brett bắt đầu run lên vì giận dữ, và anh đi đi lại lại trong phòng. "Nhưng tôi cứ nghĩ mãi cố ấy đã thoát khỏi bị giết như thế nào. Nếu có kẻ bệnh hoạn đến mức cưỡng hiếp một đứa trẻ, thì chuyện hắn không giết cô ấy để bịt miệng đúng là một điều kỳ diệu."

Ai đó đứng ở ngoài ngưỡng cửa, liếc nhìn họ, rồi đi tiếp về chỗ cái hố đang đào. Washburn chờ đến khi tiếng bước chân mất hẳn đi mới nói tiếp:

"Căn cứ vào tình trạng của Tory lúc đó, có thể hắn nghĩ rằng cô bé sẽ không tỉnh táo trong suốt phần đời còn lại, và bất kể cô bé đã biết gì cũng không nói ra được. Theo một cách nào đó, hắn đã nghĩ đúng. Bất kể hắn là ai, hắn cũng đã trốn thoát từ lâu rồi."

"Tôi cũng đoán thế," Brett nói.

Washburn thấy ân hận và nghĩ mình phải chịu một phần trách nhiệm trong chuyện này. Nhưng lúc đó ông còn non nớt quá. Mới vào nghề, ông chỉ biết làm theo những mệnh lệnh mà thôi.

"Nếu có gì tôi giúp được thì cứ hỏi," ông nói.

Brett lắc đầu. "Với những thông tin ít ỏi mà chúng ta có, không thể nào đoán được kẻ đã gây ra chuyện này. Người duy nhất biết sự việc có lẽ là mẹ Tory và Hale, nhưng cả hai đều đã chết. Tory đã sẵn sàng bỏ qua. Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài làm theo cô ấy. Tất cả đều là do cô ấy quyết định."

Và ngay khi đang nghĩ về cô, Brett nghe tiếng Tory gọi mình.

"Brett! Anh đang ở đâu?"

Anh quay ngoắt lại. Giọng cô hơi hoảng hốt khiến anh giật nảy người.

"Trong này," anh kêu và chạy ra.

Tory gặp Brett ở ngưỡng cửa, xin lỗi trước khi anh kịp nói. "Em xin lỗi," cô nói. "Chỉ là khi không nhìn thấy anh, em…"

Anh ôm cô. "Không sao, em yêu. Lúc nào cần em cứ việc hét váng tên anh lên. Thế trong kia có chuyện gì?"

Tory trông thấy Washburn nhìn mình rồi quay đi chỗ khác, trong giây phút ấy, không cần hỏi cô cũng biết họ đang nói về chuyện gì. Kỳ lạ thay, cô không quan tâm nữa.

"Họ gặp chút trở ngại," cô nói. "Trừ vài miếng ván ở ngoài cửa, sàn nhà chẳng còn gì cả."

"Và…?"

Hai đồng tử trong mắt Tory giãn rộng, như thể cô vừa mới nhìn vào một hố đen.

"Mẹ không có ở đó, anh ạ. Họ đã lôi cả sàn nhà lên, nhưng mẹ không có ở đó."

Bụng dạ Brett thắt lại. Trời ạ. Lại về con số không.

"Cưng ơi, đã hai mươi lăm năm rồi. Chắc chắn họ không nghĩ là một thi thể vẫn nằm nguyên tại chỗ chứ. Vì sự phân hủy và động vật, thật kỳ diệu nếu…"

Anh để lửng câu nói.

Tory gật đầu. "Họ cũng bảo như thế. Họ định sau bữa trưa sẽ bắt đầu đào. Chuyên gia giám định đang dựng một chỗ để kiểm tra tất cả chỗ đất họ vừa đưa lên. Anh ta nói dù chỉ còn những mẩu xương, anh ta cũng sẽ tìm được."

"Vậy thì được rồi," Brett nói. "Nào, mình đi khỏi đây thôi. Cả anh và em đều cần không khí trong lành và ánh nắng, phải không?"

Tory gật đầu rồi nhìn vào cảnh sát trưởng Washburn. "Chú đến chỗ chiếc RV với bọn cháu đi. Bọn cháu có nhiều đồ ăn lắm."

Washburn hài lòng vì được cô mời, nhưng cổ họng ông đang nghẹn ứ, thức ăn trôi qua không nổi. Ông chỉ có thể nhìn cô và nén khóc. Sau những điều vừa biết, có lẽ ông sẽ không bao giờ còn thấy đói nữa.

"Không, nhưng cảm ơn cháu. Chú phải trở lại thị trấn và kiểm tra vài thứ ở văn phòng. Nếu cháu định đi picnic bên ngoài chiếc RV thì chú khuyên là nên chọn chỗ xa một chút. Đám phóng viên chết tiệt đang cắm trại trên đường chính, lượn lờ như một lũ kền kền. Rất có thể bọn họ đang dùng ống kính tele để theo dõi cháu từ xa đấy."

"Cháu không sợ bị lên hình," Tory nói. "Nhưng cháu không thích không gian riêng bị xâm phạm."

"Chúng tôi sẽ cẩn thận," Brett nói. "Và cảm ơn vì lời cảnh báo, nhưng tôi cũng cảnh báo lại ông. Nếu bọn họ còn lao vào Tory một lần nữa thì sẽ có người phải về nhà với bên mắt tím bầm, và đó sẽ không phải là tôi."

Washburn cười. "Tôi sẽ chuyển lời cảnh báo của anh khi gặp họ."

Tory gần như không đụng đến chỗ bánh sandwich của mình. Cô chỉ cắn vài miếng chiếu lệ rồi cầm máy ảnh lên và đi lang thang về phía lũ bò trên bãi cỏ đằng sau chiếc hàng rào tạm bợ.

Brett đứng nhìn cô chụp hết ảnh này đến ảnh kia, nhưng khi cô bò xuống dưới hàng rào và bắt đầu đi về phía bầy gia súc, anh quyết định phải can thiệp. Anh không muốn phải giải cứu cô khỏi lũ bò điên tiết.

"Tory! Chờ đã!" Brett chạy về phía Tory.

Cô dừng bước và quay đầu, chờ anh bắt kịp. Khi Brett tới chỗ hàng rào, cô cười toe và nâng máy ảnh lên, chĩa ống kính chụp cảnh anh trèo qua hàng rào thép gai ba tầng. Anh đã quá lớn không thể bò ở dưới và chân quá dài không trèo ở giữa được. Chỉ còn thiếu vài phân là chạm đến người, anh quăng một chân qua sợi dây trên cùng của hàng rào, rồi cẩn thận quăng chân còn lại. Và cô đã bắt được tất cả trên phim.

Brett nhìn lên ngay khi cô vừa chụp một tấm, và nụ cười của anh xứng đáng được chụp thêm tấm khác.

"Đến sáng mai anh có phải hối hận vì việc này không?" Brett hỏi.

Tory cười lại với anh. "Có thể. Nhưng em hứa là em vẫn sẽ tôn trọng anh."

Ngạc nhiên vì sự hóm hỉnh không ngờ của cô, Brett ngửa đầu ra sau cười phá lên. Tiếng cười làm động mấy con bò. Chúng cụp đuôi và bỏ chạy trối chết ra sau bãi cỏ.

"Xem anh đã làm gì này," Tory rên lên.

Brett chỉ vào con bò Angus to lớn đang chạy sau chót. "Thế còn hơn là phải đặt em lên cái cây trước mặt con bò đó."

Tory trông có vẻ ngạc nhiên. "Em đã không nghĩ đến."

Brett vòng cánh tay quanh vai cô và xoay người cô về phía ngôi nhà.

"Chúng mình nên trở lại. Họ sắp đào rồi."

Tory đi theo anh, đột nhiên im lặng sau giây phút vui sướng.

Gió chiều cứ như trêu ngươi, chẳng khác nào một cô bé ngồi ghế sau không bao giờ thực hiện lời hứa. Mồ hôi chảy xuống lưng Tory khi họ đi đến chỗ hàng rào. Ngay khi Brett bắt đầu trèo qua, cô tóm lấy tay anh.

"Nhỡ mẹ không có ở đó thì sao?"

Chính Brett cũng tự hỏi như vậy. Nhưng nghe giọng cô nói, những nghi ngờ của anh càng mạnh hơn, bởi anh không có câu trả lời mà cô muốn nghe.

"Nhỡ bác sĩ nói đúng thì sao?" Tory nói tiếp. "Nhỡ đâu Oliver Hale bị điên? Nhỡ mẹ em vẫn còn ở đâu đó ngoài kia?"

Brett ôm má Tory bằng cả hai tay, kéo mặt cô lên cho đến khi cô buộc phải nhìn vào mắt anh.

"Đó có phải suy nghĩ của em không? Người mẹ mà em đã nhớ ra có thể bỏ rơi em như vậy được sao?"

Trong một lúc, những bối rối cuối cùng của Tory biến mất. Cô nhìn vào anh. Đôi mắt mở lớn và tập trung vào người đàn ông đã neo giữ cô với thế giới này.

"Không. Người mẹ mà em nhớ thà chết còn hơn để em đi."

Câu nói sáo rỗng xưa cũ vụt ra khỏi miệng Tory trước khi cô kịp suy nghĩ, nhưng ngay khi nói ra, cô biết mình đã tự trả lời được câu hỏi trên.

Nụ cười của Brett rất dịu dàng, nụ hôn anh đặt lên khóe miệng cô cũng vậy.

"Em hiểu rồi đấy," anh khẽ nói.

Tory thở dài. "Em sẽ rất mừng khi mọi việc xong xuôi."

Brett ôm cô, nhấc cô lên và đặt xuống mặt đất ở bên kia hàng rào rồi trèo qua nó như lúc nãy.

Không một ai sẵn sàng nhìn vào Tory Lancaster và nói với cô điều họ nghĩ trong đầu nhiều giờ qua. Đến bốn giờ, tất cả những gì họ lôi ra khỏi ngôi nhà cũng là một đống đất, một mũi tên, hai đồng xu trước thời nội chiến và một cái lọ Mason chứa hai viên đá và một chú thằn lằn ngay đơ. Tất cả mọi người đều không tin rằng họ có thể tìm được dù chỉ một chút dấu vết của bà Ruth Lancaster, chưa nói đến thi thể bà.

Rentshaw đã sẵn sàng nhổ rễ, nhưng mệnh lệnh dành cho anh ta là rất rõ ràng. Một người đã thú nhận vụ giết người rồi phi tang xác chết. Trách nhiệm của anh ta là nạy sàn tất cả các căn phòng trong nhà trước khi bỏ cuộc. Anh ta là một người tỉ mỉ. Ngày mai họ sẽ kết thúc công việc. Khi đó, chỉ đến khi đó, anh ta mới bãi bỏ cuộc đào bới. Tory đã buồn nản đến mức bỏ cuộc và chẳng còn trông mong gì đến điều kì diệu. Cô đã đi về chiếc RV, đóng cửa và kéo rèm.

Brett thất vọng gấp đôi. Anh vẫn còn đau đớn vì biết người phụ nữ mình yêu đã bị cưỡng hiếp. Cho dù việc đó xảy ra đã hai mươi lăm năm, đối với anh nó chỉ như vừa xảy ra hôm qua. Thêm vào đó là thực tế họ trắng tay với mỗi xẻng đất xúc lên. Anh không muốn nghĩ về nó, nhưng khả năng Hale bị mất trí và nói dối trắng trợn đã xuất hiện trong đầu óc anh. Rồi anh tự hỏi mình, tại sao một người sắp chết lại phải nói dối? Nếu Hale tin vào quyền năng của đấng tối cao, ông ta sẽ thấy là mình không đạt được gì và mất đi mọi thứ.

Không, Brett tin chắc rằng Oliver Hale không nói dối, mặc dù khả năng ông ta bị ảo giác là có thật. Và nếu thế thì số phận không thể độc ác hơn được nữa, khi đưa hy vọng cho người này và lừa mị kẻ khác đi vào cõi chết.

Cho đến lúc này họ chỉ có thể chờ đợi.

"Nào, con yêu, mang hoa đến cho mẹ nào."

Người phụ nữ chỉ vào chiếc rổ nông chứa đầy hạt giống mà cô vừa mua ở cửa hàng, rồi mỉm cười khi nhìn sự tập trung trên mặt cô con gái bé nhỏ, đang lúng túng giữa con búp bê kẹp dưới cánh tay và những chậu hoa nhỏ cần phải mang.

"Có lẽ nếu đặt Búp bê Cưng xuống con sẽ mang chúng dễ hơn."

Cô bé cau mày. "Ôi mẹ ơi, không được đâu. Búp bê Cưng đang giúp con. Chúng con sẽ trồng trong chậu và nhìn chúng lớn."

Người phụ nữ cứu được rổ hạt giống ngay trước khi nó bị đổ ra đất. Rồi cô bé đứng bên cạnh trong lúc mẹ chuyển từng chậu hoa một vào cái thùng gỗ cũ đã bị vỡ một nửa, lấp đầy khoảng trống bằng những bông hoa màu vàng và da cam trên nền lá xanh.

"Mình xong chưa?"

Người phụ nữ vỗ đống đất quanh cây cúc vạn thọ một lần cuối rồi đứng dậy, sung sướng nhìn thành quả của mình.

"Ừ, Búp bê Cưng, mình xong rồi. Con thấy sao?"

Cô bé chuyển con búp bê của mình sang tay kia rồi cau mày, như thể đang suy nghĩ câu trả lời lung lắm. Một chú ong đã vục đầu vào chỗ mật trên bông

hoa gần đó, còn trên bông khác thì có một chú bướm rập rờ. Bé chỉ vào đó.

"Bọn chúng tích… con chũng tich."

"Cũng thích," mẹ bé nói, nhẹ nhàng chỉnh lại đôi câu chữ còn ngọng nghịu của con gái. Nhưng cô quên luôn nhiệm vụ khi bé nhìn lên và mỉm cười.

"Nếu hai mẹ con đều thích, thì mình xong việc rồi."

Khuôn mặt người phụ nữ lộ vẻ ngạc nhiên, rồi sung sướng. Cô vươn tay cho con gái và kéo bé lên đùi mình, ôm bé thật chặt.

"Con là cô bé tuyệt vời nhất mà một người mẹ có được, con có biết thế không. Tory Lee?"

"Có, con biết ạ." Cô bé nói, rồi cười khúc khích.

Người phụ nữ gạt một lọn tóc ra khỏi đôi mắt bé gái rồi hôn vào lông mày ướt mồ hôi của bé.

"Và ai nói cho con biết con là cô bé tuyệt vời nhất của mẹ?" cô hỏi.

Cô bé ghé sát, thì thầm vào tai mẹ.

"Búp bê Cưng nói với con. Cái gì em cũng biết."

Một con bò rống lên trên bãi cỏ đằng sau chiếc RV. Cách đó một quãng, chú bê con trả lời bằng tiếng kêu ai oán. Vài phút sau, bãi cỏ trở lại yên ắng khi con bò cái đã định vị được chỗ của con mình.

Brett lăn người trên giường rồi ngồi dậy, thắc mắc không biết mình đã nghe thấy gì. Tory đang ngủ bên phía sát tường, và trông có vẻ như cô chưa hề động đậy từ lúc anh đắp chăn cho cô.

Bầu không khí tĩnh lặng, oi bức, làm anh nghĩ đến chuyện đóng cửa sổ để bật điều hòa. Nhưng việc đó chắc sẽ đánh thức Tory tỉnh dậy, và điều đó là điều anh muốn tránh. Chưa cần mất ngủ cô đã vật vã và mệt mỏi đủ rồi.

Brett trượt ra khỏi giường, tìm đường đến chỗ tủ lạnh trong bóng tối. Có lẽ uống thứ gì đó thật lạnh sẽ làm anh mát mẻ hơn, rồi anh có thể thư giãn để ngủ trở lại. Anh mở cửa, lấy một lon nước ngọt rồi lại đặt vào thay vào đó chọn hộp nước cam. Caffeine thì chắc chắn là anh không cần rồi.

Sau khi uống hết hộp nước, anh ném cái vỏ rỗng vào thùng rác rồi mở cửa nhìn ra ngoài. Sương đêm trên lá cỏ sáng lấp lánh dưới ánh trăng, giống như những viên kim cương trắng trên mặt vải nhung. Anh bước ra, dừng lại ở bậc thang và hít vào thật sâu. Bình yên đến trong giây phút ấy, làm dịu đi những căng thẳng đã khiến anh thức giấc và mang lại sự thanh thản để anh thấy biết ơn nơi mình đang ở. Và rồi, như một lời thì thầm trong gió, mùi đất mới đào thoảng vào mũi anh, nhắc anh nhớ ra nó đã từng ở đâu và tại sao lại phải đào nó lên.

Brett nhìn về ngôi nhà cũ, và đây không phải lần đầu tiên anh suy nghĩ xem có nên phóng hỏa đốt trụi nó để tẩy uế thay cho Tory không. Anh không thể giúp cô xua đuổi những con quỷ của mình, nhưng anh có thể xóa sạch những thứ gợi nhắc đến chúng. Rồi sự tỉnh táo trở lại với anh trước khi biến ý nghĩ thành hành động. Anh quay lưng lại với quá khứ và bước vào trong, khóa cánh cửa lại sau lưng.

Một chiếc lò xo giường kêu cọt kẹt. Brett vội rảo bước, đột nhiên thấy lo là Tory sẽ thức dậy một mình.

Anh dừng ở ngưỡng cửa, lắng nghe. Hơi thở của cô vẫn đều. Tốt. Cô vẫn ngủ say.

Khi Brett đi lại chiếc giường. Tory xoay người nằm sấp, một tay hất ra, tay kia kẹt dưới ngực. Anh đứng ở chân giường nhìn cô ngủ, tự hỏi làm sao một người lại có thể thay đổi toàn bộ cuộc sống của người khác như thế. Anh không thể tưởng tượng ra thế giới không có cô.

Khao khát được chạm vào cô, Brett trèo lên giường, khẽ nằm xuống bên cạnh Tory rồi trượt tay quanh cổ cô. Trong lúc anh làm thế, Tory lại xoay người để dùng ngực anh làm gối. Brett mỉm cười với chính mình, nhìn xuống và ngắm cô trong ánh trăng mờ mờ. Rồi nụ cười của anh đông cứng lại và nhạt đi, trái tim anh nảy lên đau đớn khi anh đưa tay lên má cô, dùng đầu ngón tay vẽ một đường lặng lẽ theo dòng nước mắt của cô.

Jesus.

Đó là một lời cầu nguyện chứ không phải nguyền rủa. Brett kéo Tory vào lòng, muốn mang cô tránh xa nỗi đau, nhưng vẫn biết rằng điều duy nhất mình làm được là ở bên cạnh khi cô cần tới.

Rentshaw không giấu nổi nỗi bồn chồn. Họ chỉ còn một phòng nữa chưa đào, rồi mọi thứ sẽ kết thúc. Nếu họ xới cái sàn đó lên mà vẫn không tìm thấy mảnh xương nào của Ruth Lancaster, anh sẽ dừng mọi hoạt động lại.

Art Beckham không vui vẻ gì với những việc họ đã làm trên sàn nhà và trong chuồng gia súc của anh ta. Anh ta đã giành được một thỏa thuận với cấp trên của Rentshaw để có một sàn nhà mới trước cuối tuần này.

Cảnh sát trưởng Calio Rock đã biến mất tăm mất tích, để cho Rentshaw đóng vai trò ông chủ cũng như giải quyết giới truyền thông. Đám phóng viên liên tục đòi những câu trả lời anh không có, còn Tory Lancaster thì nhìn chằm chằm vào anh bằng đôi mắt mở to, đầy ám ảnh. Vào lúc đó, anh ước gì mình đã đi kinh doanh đồ gia dụng với bố vợ. Vào lúc này, bán máy rửa bát đĩa có vẻ hấp dẫn hơn nhiều so với ở đây.

Tory đã mang theo máy ảnh, rút lui vào thói quen cũ bằng cách nhìn thế giới qua con mắt tách biệt thứ ba. Cô không chịu tin là họ sẽ thất bại. Cô không thể đương đầu với sự thật, bởi sự thật sẽ đẩy cô trở lại điểm xuất phát.

Có chú chim đậu trên hàng rào thép gai, mỏ ngậm một con sâu. Cô nâng máy ảnh lên, tập trung vào chú chim và bấm máy ngay khi nó ghim con sâu vào gai thép.

Chắc ăn quá nhỉ, Tory nghĩ và chỉnh phim tiến lên để chụp tấm tiếp theo.

Cái gì đó lạo xạo trong cỏ phía bên trái, cô quay ngoắt lại, nhìn qua ống kính máy ảnh thấy một chú thỏ nâu nhảy ra.

"Nhanh quá, mình không kịp chụp," Tory lẩm bẩm rồi lau vệt mồ hôi, đi về phía bóng râm.

Cỏ ở đây mát hơn, cô đá giày ra khỏi chân, cảm nhận những nhánh cỏ trượt trên ngón chân mình và cù gan bàn chân. Cô tháo máy ảnh khỏi cổ và dựa vào thân cây, nheo mắt trước ánh sáng mặt trời. Làm thế nào giống như nhìn cả thế giới qua một khe rèm, chỉ tập trung vào khoảng hẹp của cuộc sống trước mặt mình chứ không còn gì khác nữa.

Và đó là lúc Tory trông thấy chiếc thùng gỗ vỡ một nửa, nằm dựa vào chồng cỏ khô của Art. Vài miếng ván đã bị rơi mất, và cái vòng trong sắt ở giữa đã gỉ sét. Nhưng phần còn lại của chiếc thùng vẫn đủ để cô nhớ lại… và cô nhớ nó đã từng ở đâu. Cô đứng dậy, tim đập thình thịch.

"Brett!"

Tory cất tiếng gọi anh trong lúc chạy, lờ đi cơn đau ở bàn chân để trần, cô lao qua sân về phía đống cỏ khô.

Giờ thì cô đang gào thét anh. Vài người ra khỏi ngôi nhà, một số tò mò, những người khác tròn mắt đầy lo sợ, tìm kiếm một mục tiêu vô định.

Brett đang ở trong nhà thì nghe Tory gọi, anh chỉ mất một giây để quay người và chạy. Anh cảm giác như tim mình đã ngừng đập rồi khởi động lại hàng chục lần. Anh lao ra khỏi cửa, ánh mắt lập tức tụ lại chỗ đám đông bên đường, nhưng khi không thấy cô ở đó, anh quay lại sau nhà, vừa gọi tên cô vừa chạy.

Có một nhóm người đang đứng cạnh đống cỏ, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ mà họ tin là đã phát điên. Tory đang quỳ và ôm chặt chiếc thùng gỗ cũ như thể đó là hũ vàng ở cuối cầu vồng trong câu thành ngữ. Và cô liên tục lẩm bẩm một câu:

"Cái chậu. Ông ta đã chôn mẹ ở dưới cái chậu."

Brett gạt đám người sang một bên, quỳ thụp xuống bên cạnh Tory.

"Tory. Anh đây. Nói cho anh biết có chuyện gì."

Giọng cô vỡ òa khi cô ngẩng khuôn mặt đẫm nước mắt lên nhìn anh.

"Cái chậu. Đó là thùng trồng hoa của mẹ. Chúng ta đã tìm sai chỗ rồi. Ông ta đã không đặt mẹ dưới bồn tắm. Mà là cái chậu này. Ôi Chúa ơi, Brett, mẹ ở dưới giếng."

Tất cả mọi người đông cứng tại chỗ khi Tory đứng dậy, thúc giục Brett đi theo mình. Dường như cô đã quên hết mọi người xung quanh. Cô vượt qua đống cỏ để đi về phía hàng cây, rồi dừng lại đột ngột đến nỗi Brett suýt thì giẫm vào chân cô. Khi cô bắt đầu nhổ cỏ, Brett tóm lấy cánh tay cô, hạ bớt nhiệt huyết của cô với việc đang làm.

"Tory, em đang nói năng lung tung đấy. Em đã thấy…"

Rồi anh cũng nhìn thấy nó. Nó đã bị che khuất bởi đám cỏ độc cao tới tận thắt lưng mà cả lũ bò cũng không chịu gặm. Thứ gì đó đã che mất nắp giếng bằng bê tông.

Ôi Chúa ơi… có thể nào?

"Tory, nói cho anh biết em nhớ ra điều gì!"

Cô nhìn lên anh, rồi nhìn lại đám người kia. Mùi cỏ bị vặt lên và hơi nóng tràn ngập trong mũi cô, gan bàn chân cô bắt đầu đau. Nhưng cô sẽ chăm sóc bản thân sau, sau khi cô chỉ cho họ nơi mẹ đang nằm. Cô chỉ vào cái nắp bê tông.

"Cái chậu kia. Mẹ con em luôn trồng hoa trong cái chậu kia. Và nó nằm ở đó… trên nắp cái giếng cũ đã cạn. Oliver không nói dối. Chúng ta chỉ hiểu nhầm ông ấy thôi[1]."

[1] Nguyên văn là chữ "tub", vừa có nghĩa là bồn tắm vừa có nghĩa là chậu.

Rentshaw đổi chiến thuật ra lệnh cho tất cả mọi người tập trung tại chỗ. Trong vòng vài phút, một đội thợ đã quỳ xuống, cùng nhau đẩy và nín thở khi tấm bê tông bắt đầu trượt đi.

Brett cầm tay Tory, nhưng lần này không ai giúp được cô. Từng phân một, cái hố bên dưới bắt đầu lộ ra, và khi lỗ hổng rộng hơn ba mươi centimet, Tory tìm đường đến miệng giếng, nhìn vào trong.

Ai đó bật đèn pin và tất cả những người khác làm theo cho đến khi một luồng sáng tương đối rộng chiếu thẳng xuống giếng. Ánh sáng nhấp nháy giống như một loại đèn hiệu, trượt trong bóng tối và soi tỏ một bộ xương nhỏ nhắn, hoàn chỉnh ở đáy giếng. Phần còn lại của chiếc thắt lưng da vẫn vòng quanh eo, một bên chân đi giày còn chân kia thì không.

Những người xung quanh cô đều ồ lên, nhưng Tory không nghe, không thấy gì hết. Cô đang nhìn thế giới qua màn nước mắt. Khi cô bắt đầu đung đưa trên hai đầu gối, lặng lẽ khóc như một đứa trẻ đã tan nát trái tim, không còn ai cầm được nước mắt nữa. Cô cúi xuống, không hề biết Brett đang giữ mình thật chặt. Bằng giọng nói ngọt ngào, trong veo, cô gọi người phụ nữ bên dưới.

"Mẹ ơi… mẹ… con đã về."

Đoạn kết

Brett nằm dài trên giường. Ngoài chiếc áo sơ mi còn đang vắt trên ghế gần cửa, anh đã ăn vận chỉnh tề và sẵn sàng đi. Quần jeans của anh đã cũ, đôi giày tennis sạch sẽ. Còn áo sơ mi của anh, cái mà anh vẫn chưa mặc vào, thì cùng tuổi với cô bé đang ngồi vắt vẻo trên đầu gối anh.

Những lọn tóc đen uốn quanh mặt bé, và cái nơ nhỏ mà Tory vừa mới kẹp vào tóc bé vài phút trước giờ đang lủng lẳng ở tai. Bé trèo từ chân này sang chân kia của bố, xin xỏ một chuyến "cưỡi nhựa" nữa, thi thoảng dừng lại xem mẹ bé đang làm gì. Ở tuổi lên ba, bé đã có sự quyến rũ với tất cả những phụ kiện nữ tính. Dù có thêm nước hoa hay ruy băng, son môi hay ngọc trai, Bonnie Ruth Hooker vẫn chỉ có khuôn mặt là thiên thần, tính khí thì rõ là một tiểu yêu.

Brett liếc nhìn lên ảnh bìa của một tạp chí được đóng khung và gắn minh họa ở trên tường. Một khuôn mặt trong đám đông. Anh nhớ lại cảm giác tự hào khi trông thấy nó được lên quầy báo. Một người khác đứng tên bài báo bên trong, giải thích chuyện bức ảnh Tory chụp đã trở thành công cụ để giải mã một vụ án kéo dài hai mươi lăm năm liên quan đến quá khứ của cô như thế nào, nhưng bức ảnh thì đứng tên Tory. Vợ anh đã trở thành một ngôi sao trong ngành. Anh phải nhìn trở lại con gái vì Bonnie đá vào khoeo chân anh lúc bò ngang qua đùi. Brett với tay xuống và nâng con lên quá đầu, cười phá lên và đung đưa bé.

"Làm ơn đi Tory. Em chưa xong cơ à? Cô Priss đang làm anh thâm tím hết cả."

Tory nhìn vào trong gương, mỉm cười với hình ảnh phía sau lưng cô. "Con vừa mới ăn một que kem," cô cảnh báo chồng. "Cẩn thận không anh nhận lại nó vào mặt đấy."

Brett hoảng hốt hạ con gái xuống giường rồi cười toe với gương mặt đỏ lựng nhỏ bé. "Con không làm thế đâu nhỉ?" anh lẩm bẩm, cố gắng chỉnh lại chiếc nơ trên tóc con nhưng không thành công.

"Một phút nữa em sẽ chỉnh lại nó. Ngay khi em tết xong tóc."

Brett vui mừng vì thoát nhiệm vụ, anh nhìn Tory kéo tóc ra và chia thành ba lọn to.

"Ngày lễ Tưởng niệm[1] ở nhà mẹ lúc nào cũng vui nhưng mà nhốn nháo lắm đấy. Em nhớ năm ngoái không?"

[1] Nguyên văn: Memorial Day một ngày lễ quốc gia của Hoa Kì được tổ chức vào thứ Hai cuối cùng của tháng năm để tưởng nhớ những người phục vụ trong quân đội.

Tory nhướng một bên chân mày. Khi ấy Bonnie mới chưa đầy hai tuổi, mà bé đã thả chú mèo Cynthia ra sân cùng với con chó nhà hàng xóm. Những gì xảy ra tiếp theo là địa ngục.

Cô cười toe toét. "Khi nào có cặp đôi nhà Celia và Bonnie thì nhốn nháo đã là nói giảm rồi."

"À, mẹ là người đã làm hư chúng. Sau khi Celia và cả nhà cô ấy chuyển tới Tulsa, mẹ chỉ còn cách bán căn nhà ở Denver và chuyển tới Oklahoma để gần tất cả chúng ta."

"Bà nội," Bonnie nói, và quay lộn nhào trên giường, Brett tóm được bé trước khi bé lao đầu xuống.

"Cẩn thận nào," anh lẩm bẩm, đặt bé con vào giữa hai chân mình, một lần nữa cố đưa chiếc nơ về chỗ cũ.

"Đừng lo," Tory nói. "Em chỉnh nó ngay đây mà."

Bonnie nằm ép lên bụng bố, đột nhiên nhận ra mẹ đang làm một việc thú vị với tóc.

"Làm cho con," bé xin, chỉ vào đoạn tóc Tory đang tết.

"Không được con yêu ạ. Tóc con chưa đủ dài," Tory nói.

"Đáng lẽ là đủ rồi nếu nó không dán cái mà ai cũng-biết-là-gì ấy lên đầu tháng trước."

Tory cười toe. "Vâng, và nếu anh không để cái ai cũng-biết-là-gì ấy ở chỗ con bé với tới được thì đã không có chuyện gì xảy ra."

Brett nhăn nhó. "Có phải là ở trong tầm với đâu," anh nhắc cô nhớ lại. "Chúng ở trong tủ đấy chứ."

Tory đảo mắt. "Và con bé cũng ở trong tủ."

Brett cười. "Con gái bé bỏng xinh xắn của bố. Đáng lẽ ra chúng mình nên đặt tên con là Tarzana, chứ không phải Bonnie."

Bonnie chuyển sự chú ý từ mái tóc mẹ sang con búp bê cũ đang ngồi trên cái giá trong góc.

"Búp bê của mẹ à?" bé hỏi, chỉ vào cái giá.

Tory với lấy dải băng buộc tóc. Bonnie đã hỏi câu đó cả ngàn lần, và Tory nghĩ bé sẽ còn hỏi thêm một ngàn lần nữa trước khi đủ lớn để bỏ qua chuyện đó.

"Ừ, búp bê của mẹ đây," cô nói.

"Nó bẩn quá," Bonnie nói.

Tory mỉm cười. Những câu hỏi của Bonnie không bao giờ thay đổi. "Ừ, nó bị bẩn, bởi vì mẹ đã lạc mất nó."

"Nhưng mẹ đã tìm lại được," Bonnie nói.

"Ừ, mẹ tìm được," Tory nói.

"Rồi mẹ tìm thấy con," bé kêu lên rồi giơ hai tay ra hiệu chiến thắng, như thể bé vừa mới cán đích và chiến thắng trong cuộc đua.

Brett lăn bé ra khỏi đùi mình và đặt bé xuống sàn, cười khùng khục khi anh khẽ vỗ mông bé. "Ừ, đại loại là sau đó bố mẹ đã tìm thấy con."

"Con đi lấy hoa đây," bé kêu lên và lao ra khỏi phòng trước khi có ai kịp phản đối.

Brett định đi theo, Tory lắc đầu. "Không sao. Em đã cắt chỗ hoa mang ra nghĩa trang rồi. Em cho con một bông hoa nhựa. Chắc chẳng tai hại gì nhỉ?"

Brett kéo Tory vào vòng tay mình, ôm hai hông cô và kéo cô lại gần. Khi cô vòng tay quanh cổ anh, thế giới của anh lại trở nên bình yên. Cô thơm tho và càng ngọt ngào hơn khi nếm thử.

"Anh yêu em." Brett khẽ nói. "Rất nhiều"

Tận hưởng nhịp đập trái tim anh bên dưới tai mình, Tory thở dài, ước gì họ có thể cứ như thế và mãi mãi. "Em cũng yêu anh." Cô thì thầm. "Nhiều hơn anh biết."

Một tiếng choang phá vỡ giây phút của họ. Hai người nhìn nhau rồi cùng lao ra ngoài.

Tory ra khỏi xe và vươn vai trong lúc Brett khóa cốp. Nghĩa trang đông đúc quá. Cô nhìn về phía Bonnie, đảm bảo là cô bé vẫn trong tầm mắt trước khi để những suy nghĩ của mình đi lang thang.

Những tháng tiếp sau ngày cô tìm được thi thể của mẹ thật điên rồ. Những giấy tờ cần thiết để bốc mộ bố mẹ cô rồi chôn lại ở Oklahoma dường như không bao giờ xong. Có vẻ như không ai thích thay đổi cả. Nhưng Tory thì khác. Cô thích thú với thay đổi. Và nhờ có sự kiên quyết của Brett, những buổi tư vấn cho nạn nhân bị cưỡng hiếp mà cô tham dự đã hàn gắn được những vết thương cũ. Giờ cô đã ổn về mọi mặt.

Tory cảm thấy có thứ gì đó chạm lên tay và quay lại. Brett đang đưa cho cô bó hồng và một bó cúc vạn thọ nhỏ hơn.

"Em có sao không?"

"Em ổn," cô nói, trông thấy sự nhẹ nhõm trên mặt anh trước khi anh bước đi. Cô bất giác gọi lớn: "Brett."

Anh quay lại.

"Em yêu anh."

Tia nhìn của anh ôm trọn khuôn mặt cô và Tory trông thấy sự thật, trước khi cả khi anh nói.

"Anh cũng yêu em."

Rồi con gái họ chen ngang và giây phút ấy trôi qua… nhưng không hề bị lãng quên.

"Mẹ, sao mình lại đặt hoa trên mặt đất?"

Tory đưa cho con gái mấy bông hồng. Bonnie đang ở độ tuổi gì cũng muốn biết, và Tory sẵn lòng trả lời mọi thứ cô bé cần biết, nhưng không hơn.

"Chúng mình đang trang trí nấm mộ này."

"Mộ là gì ạ?"

Brett nghe thấy câu hỏi và nhìn Tory cảnh giác. "Em có muốn anh mang con lại xe không?"

Tory lắc đầu. "Không. Con chỉ tò mò thôi mà."

Rất may Bonnie đã quên mất câu hỏi cuối và chuyển sang câu khác.

"Cái gì kia ạ?" bé hỏi, chỉ vào hàng chữ khắc trên bia mộ ở bên cạnh.

"Nó ghi là 'Ruth Ann Lancaster.' Còn cái kia là 'Danny Lee Lancaster.' Đó là bố và mẹ của mẹ. Cả hai đều đã lên thiên đàng khi mẹ còn bé như con."

Bonnie cau mày. "Con không thích thiên đàng."

Tory quỳ xuống và ôm bé, ngay lập tức hiểu ra.

"Mẹ không bỏ rơi con đâu, con yêu. Mẹ ở ngay đây, cả bố cũng thế." Rồi cô đứng dậy và quay sang tấm bia bên cạnh.

Bonnie nhìn lên mặt mẹ và nhăn trán khi họ đặt hoa lên mộ.

"Mẹ buồn à?"

"Hơi hơi," Tory nói.

"Con cầm tay mẹ nhé," Bonnie nói.

"Anh cũng thế," Brett nói thêm.

"Cám ơn, các tình yêu," cô khẽ nói và cầm tay hai người.

Khi họ trở lại xe, Tory liếc nhìn lại chỗ hoa mình vừa mới đặt lên mộ: hoa hồng cho bố, hoa kia cho mẹ. Những bông hoa màu vàng và da cam trông thật bé nhỏ so với vài bó hoa khác quanh chúng. Nhưng kích cỡ của bó hoa không quan trọng, quan trọng là ý nghĩa đằng sau chúng.

Năm này qua năm khác, bà Ruth Lancaster đã đánh dấu sự trở lại của mùa xuân bằng cách trồng những bông hoa nhỏ bé kia trong cái thùng gỗ cũ, cho nên chỉ có chúng mới thích hợp để đánh dấu nơi bà an nghỉ vĩnh hằng

Bạn đang đọc truyện *Mang Em Trở Lại* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.